

Josip Pečarić
MATE KOVAČEVIĆ

JOSIP PEČARIĆ

MATE KOVAČEVIĆ

ZAGREB, 2020.

© Josip Pečarić, 2020.

KAZALO

UVOD.....	9
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.	10
MATE KOVAČEVIĆ, ORJUNA S ISUKANIM ŽELJEZNIM MOTKAMA.....	10
PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.	14
MATE KOVAČEVIĆ, PROSLOV.....	14
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	19
TKO SU PODLI KURVINI SINOVI?	19
UZNEMIRUJUĆI NASLOV ODGOVARA STVARNOSTI.....	35
PREDSTAVLJANJA KNJIGE «ZA HRVATSKE VREDNOTE», GOVOR MATA KOVAČEVIĆA.....	40
J. PEČARIĆ, ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	43
PRILOG: HINA O PREDSTAVLJENU KNJIGE <i>KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?</i>	43
MATE KOVAČEVIĆ, ČESTIT GLAS.....	45
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA, ZAGREB, 2008.	48
M.P. THOMPSON: NE ĆE ME ZAUSTAVITI I NE ĆE ME UŠUTKATI JER PJEVAM O LJUBAVI!	48
DARKO GLAVAN: VJERUJU THOMPSONU JER ISKAZUJE NJIHOVA TEMELJNA UVJERENJA.....	61
MATE KOVAČEVIĆ, RATNIK SVOGA NARAŠTAJA...	66
J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA	

VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.	69
MATE KOVAČEVIĆ, PROSLOV	69
TUĐMANOV ILI SUPROTNI SMJER?	73
DODATAK: INTERVIEWI S PROF. DR. SC. MIROSLAVOM TUĐMANO, PRIREDIO MATE KOVAČEVIĆ	79
MATE KOVAČEVIĆ, UVOD	79
HRVATSKO SLOVO: MIROSLAV TUĐMAN O AKTUALNIM PROBLEMIMA	81
NAŠA OGNJIŠTA: INTERVIEW S DR. TUĐMANOM	86
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	90
DOBRO JE NEKAD I PRELISTATI KNJIGU O KOJOJ PIŠEŠ	90
MATE KOVAČEVIĆ, ANATOMIJA SUDBENOGA RASIZMA	94
HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.	100
MATE KOVAČEVIĆ, JOSIP PEČARIĆ: HAJKA NA THOMPSONA	100
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	105
TADIĆ I JOSIPOVIĆ SU SE VOLJELI JAVNO, A NIKOLIĆ I JOSIPOVIĆ TAJNO	105
MATE KOVAČEVIĆ, JOSIPOVIĆ TRAŽI PUT DO NIKOLIĆA	111
MATE KOVAČEVIĆ, JOSIP PEČARIĆ: “RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA”, VLASTITA NAKLADA, ZAGREB, 2012.	114
VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.	119
MATE KOVAČEVIĆ, OPRAVDAVANJEM KOMUNIZMA DO NOVE JUGOSLAVIJE	119
MATE KOVAČEVIĆ, PUTOVI BALKANSKE KONFEDERACIJE	122
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	125
MATE KOVAČEVIĆ, PORAZ AMERIČKE POLITIKE NA BALKANU?	125
MATE KOVAČEVIĆ, HAŠKI KONGLOMERAT LOŠIH POLITIKA	128
NEOBIČNA POHVALA	137
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB,	

2015.	140
MATE KOVAČEVIĆ, JOSIP PEČARIĆ, AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU.....	140
PREDSTAVLJENA KNJIGA 'AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU' AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA.....	143
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	145
MATE KOVAČEVIĆ: AKADEMIKOV BRZI UM S PRAVODOBNIM PORUKAMA JOSIP PEČARIĆ, <i>PROPADE IM CRVENA HRVATSKA</i>	145
THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.	150
MATE KOVAČEVIĆ, MISLI I OSJEĆAJE NARODA PRETVARA U MELODIJU I GLAZBENE TONOVE.....	150
MATE KOVAČEVIĆ, MASOVNI OTPOR KLEKETNICIMA HRVATSTVA.....	153
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017.	157
MATE KOVAČEVIĆ, ETIKA I POLITIKA ILI OD HAAGA DO NOBELA.....	157
M. KOVAČEVIĆ: KNJIGE GENERALA PRALJKA PRAVI SU ARSENAL ČINJENICA.....	161
MATE KOVAČEVIĆ, MOŽE LI HAAŠKI SUD PORAZITI KLEKETNIČKU POLITIKU, IZLAGANJE NA SKUPU "U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE", HRVATSKO SLOVO - HKZ, 20. SVIBNJA 2013.	169
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, ZAGREB, 2017.	175
MATE KOVAČEVIĆ, PREDSTAVLJANJE KNJIGE MIROSLAVA MEĐIMORCA I JOSIPA PEČARIĆA, GENERAL PRALJAK, VLASTITA NAKLADA, UDRUGA ZAGREBAČKIH DRAGOVOLJACA BRANITELJA VUKOVARA, ZAGREB, 2017., U NADBISKUPSKOM PASTORALNOM INSTITUTU U ZAGREBU, 21. STUDENOGA 2017.	175
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL	

PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	180
MATE KOVAČEVIĆ, GENERAL PRALJAK JE POTUKAO "PRAVNE" ZLOČINCE IZ HAAGA.....	180
J. PEČARIĆ, MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	185
MATE KOVAČEVIĆ, O SLOBODI GOVORA U DEMOKRATSKOJ DRŽAVI - <i>JOSIP PEČARIĆ, MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET</i>	185
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.	188
MATE KOVAČEVIĆ, VELIKOHAŠKO TRŽIŠTE.....	188
STO MOJIH KNJIGA, ZAGREB, 2020.	195
MATE KOVAČEVIĆ, IZBORITI SE ZA JEDNAKOPRAVNOST HRVATSKOGA NARODA U BIH.....	195
MATE KOVAČEVIĆ, PEČARIĆEVI STUPOVI HRVATSKE DRŽAVNOSTI, DOM HVIDRA-E, 13. LIPNJA 2019.	201
MATE KOVAČEVIĆ, MALKICA DUGEČ - JOSIP PEČARIĆ, VJENCESLAV ČIŽEK, VLASTITA NAKLADA I HRVATSKI SVJETSKI KONGRES, ZAGREB, 2019.	207
AKADEMIK IVAN ARALICA, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM.	213
MATE KOVAČEVIĆ, PREDGOVOR.....	213
ZAVRŠNI TEKST	218
MATE KOVAČEVIĆ, JOSIP PEČARIĆ, "REVIZIONISTI U HAZU", VLASTITA NAKLADA, ZAGREB, 2020. PREDSTAVLJANJE KNJIGE 13. LISTOPADA U CRKVI SVETA MATI SLOBODE.....	218
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	223

UVOD

Za razliku od mojih matematičkih knjiga koje uglavnom pišem s koautorima, publicističke knjige su uglavnom samostalne. Samo je pet ko-autora u tim knjigama: Ankica Pečarić, Malkica Dugeč, Dubravko Jelčić, Mate Kovačević, Miroslav Međimorec i Stjepan Razum. Ova knjiga je o jednom od tih ko-autora o hrvatskom književniku i kolumnisti Mati Kovačevićem s kojim imam dvije knjige:

M. Kovačević i J. Pečarić, *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008.

J. Pečarić i M. Kovačević, *Kraj vremena veleizdajnika?*, Zagreb, 2009.

Kao i neke druge moje knjige i ova je sastavljena od tekstova iz mojih knjiga u kojima se spominje onaj kome je knjiga posvećena. Međutim, ova je zaista posebna jer sam u nju uvrstio samo mali dio mojih tekstova. Naime, u mnogim knjigama sam davao njegove tekstove, pa je moguće napraviti knjigu samo od njegovih takvih tekstova.

Josip Pečarić

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE
BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.**

MATE KOVAČEVIĆ

**ORJUNA S ISUKANIM ŽELJEZNIM
MOTKAMA**

Kad je početkom srpnja jedan visoki republički glavešina posjetio pravoslavni manastir Krku kod Kistanja u kojem su ga tamošnji šefovi pravoslavne crkve upoznali s navodnom poviješću tog manastira, glavešina je u svom ne/znanju (?) zaboravio reagirati na iznesena stajališta dalmatinskoga episkopa Fotije koji je podizanje manastira smjestio u 1335. godinu, dodavši kako ga je kao zadužbinu pravoslavnoj crkvi darovala stanovita kraljica Jelena. Fotije je još istaknuo kako je u tom zdanju navodno djelovala pravoslavna bogo-slovija od 1615. godine. Ne treba biti posebno stručno osposobljen kako bi se u retorici pravoslavnoga episkopa prepoznala nešto tankočutnija velikosrpska promičba. Kroz cijelo je prošlo stoljeće srpska povijesna znanost pokušavala iskopati kakvo povijesno vrelo o pravoslavnoj nazočnosti zapadno od Drine. Na žalost svojih ideolo-ga u temeljima većine svojih crkvenih građevina

uspjeli su iščepkati tek temelje ranije sagrađenih katoličkih crkava spominjanih vrlo često u povijesnim vrelima. Što se pak tiče kraljice Jelene, kćerke srpskoga despota Stefana Dragutina koja je navodno brinula za pravoslavlje, žena je naime kao i njezin otac Stefan inače ugarski vazal bila katolkinja. O kakvoj koncentraciji pravoslavnoga življa u predtursko doba u ovom katoličkom i hrvatskom okruženju ne može biti govora jer sva povijesna vrela o njima naprosto šute. S druge pak strane razgraničenje između bizantskoga pravoslavlja i zapadnoga katoličanstva jasno je vidljivo još od ranoga srednjega vijeka što se najbolje može vidjeti po crkvenom i teritorijalnom ustroju područja o kojem je riječ. Svaki je komentar starosti navodne pravoslavne bogo-slovije naprosto smiješan jer o naobrazbi pravoslavnoga klera postoji mnoštvo izvora. Jedini tadašnji zanat njihov bijaše nasilno prikuplja-nje milostinje, a izuzevši pojedince grčke narodnosti većina ih nije znala ni čitati a još manje pisati. Nu kako su pravoslavne crkve državnoga karaktera i uglavnom pokrivaju teritorije svojih država – Srpska pravoslavna crkva u tom nije nikakva iznimka – povijesno pomicanje pravoslavlja u prošlost služi joj samo kao potvrda o dubokom kontinuitetu srpske vlasti na zapadu. Tim se postupkom pravda borba za zapadne granice Velike Srbije, a episkop Fotije samo je njihov glasnogovornik. Da njegove izjave nisu nimalo bezazlene lako će se sjetiti svi oni koji još uvijek pamte početak jugoslavenske i velikosrpske agresije na Hrvatsku. Koliko je sve to dio jednoga šireg i dobro vođenoga projekta svjedoči i nekoliko aktualnih događaja koji se nepovezanim čine samo naizgled. Domaći orjunaši, naime već tjednima mašu željeznim motkama kako bi dovršili ono što im nije pošlo za rukom još 1932. kad su preko jugo-slavenske policije, koja je nakon likvidacije Milana pl. Šufflaya željeznim motkama pokušala zatući tada najvažnijega živućeg hrvat-skog književnika Milu Budaka. Naime, Budakov grijeh, ni onda kao ni danas nije bila njegova pripadnost ustaškom pokretu nego Buda-kovo književno djelo što «idealizira svijet ličkoga zavičaja koji utjelovljuje vrline hrvatskoga etnosa». Umjetnički dah života tom ličkom hrvatstvu zasmetao je tvorce velikosrpskih planova koji su Liku ucrtavali na zapadnim granicama svoje zamišljene države. Uostalom nakon što su njega kao i narod njegove rodne Like, okupa-cijske i boljševičke vlasti 1945. godine lividirale, trajno su zabranile i njegovo književno djelo. Hrvatska se

javnost počela ponovno upoznavati s djelima Mile Budaka tek buđenjem nacionalne svijesti i svjetskim slomom zločinačke komunističke ideologije početkom devedesetih godina prošloga stoljeća. Još i danas mašući željeznim motkama, više od pola stoljeća nakon što su pripadnici komunističkog pokreta - najzločinačnije ideologije u povijesti svijeta - mučki likvidirali tog hrvatskog književnika, a uz njega usput i još oko pola milijuna njegovih sunarodnjaka, otkrivaju tek svoju pravu veleizdajničku i boljševičku prošlost. Inače Milu Budaka, hrvatskoga književnika još je 1984. godine u svoj «Leksikon jugoslovenskih pisaca» uvrstila Matica srpska, a antikomunistički krugovi još su na onodobnoj Televiziji Beograd sredinom osamdesetih godina prošloga stoljeća potaknuli pitanje boljševičke likvidacije i progona književnika tijekom svoje polstoljetne zločinačke diktature. U tadašnjem pozivu za rehabilitaciju likvidiranih, prognanih i zabranjenih književnika na hrvatskoj je strani zapaženo mjesto zauzimao upravo Mile Budak. Koliko još uvijek i sama Hrvatska stenje pod drskom čizmom komunističkih moćnika, ali i nevidljivom rukom Orjune ne govori samo slučaj s književnikom Milom Budakom nego i najnoviji skandal čije se središte nalazi u samom središtu Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Ovaj je nedavno poništio oslobađajuće presude pripadnicima Hrvatske vojske koji su bili optuženi za navodno zlostavljanje pripadnika srpskih paravojnih formacija tijekom veliko-srpske i jugokomunističke agsije na Hrvatsku. Naime, sudeći po dosadašnjem ponašanju sud će potvrditi presudu tek kad niža instantca osudi hrvatske vojnike koji su spriječili stvaranje Velike Srbije. Uostalom, nije li taj sud nedavno potvrdio i presude nižih sudskih instanci generalu Mirku Norcu i pukovniku Tihomiru Oreškoviću, časnicima Hrvatske vojske koji su upravo u Lici spriječili uspostavu zapadnih granica Velike Srbije. Staljinistički postupak hrvatskoga sudstva također je vidljiv i na procesu predsjedniku Zapadne Bosne Fikretu Abdiću koji je u Hrvatskoj osuđen zbog obrane Bihaća i Cazinske krajine od četničke agresije i islamskog fundamentalizma Alije Izetbegovića. Da bi netko mogao braniti zamišljene granice, unatoč negativnoj presudi Europskoga suda glede stanarskih prava, republičke su vlasti najavile da će o trošku hrvatske sirotinje srpskim janjičarima graditi stanove upravo na zapadnim granicama Velike Srbije. Svaki komentar glede

sudovanja Europskoga suda i nekih sudova u Republici Hrvatskoj suvišan je. Naime, u temelje hrvatskoga sudstva ugrađena je tradicija komunističkih postrevoluci-onarnih montiranih procesa s mentalitetom orijentalnih despocija, sklonih likvidaciji političkih protivnika kao u slučaju optuženoga književnika Mile Budaka ili pak uklanjanju nepodobnih sudaca kao u slučaju "Lora" i suca Slavka Lozine. Naime, unatoč davno podignu-toj optužnici za veleizdaju protiv glavešine s početka ovoga teksta, hrvatsko pravosuđe naravno u svojoj komunističkoj praksi o nedodir-ljivosti zaštićenih "medvjeda" još uvijek šuti. Slična je sudbina i s mnoštvom iznesenih dokumenata koji potvrđuju kriminalne radnje i korupciju u višim slojevima hrvatske političke i gospodarske elite, nu unatoč što tu dokumentaciju iz tjedna u tjedan već cijelu godinu objavljuje jedan zagrebački tjednik državno odvjetništvo i dalje šuti? Kako i ne bi kad negdašnji komunistički tužitelj uživa ugled prvoraz-rednog odvjetnika? Uostalom, mnogi šute kad nemaju što reći? Hrvatska nažalost progovori tek kad ju počnu sijeći! Sudeći po izjavama episkopa Fotija, za razliku od krvavaih škara s početka devedesetih godina prošloga stoljeća, pred nama je dugotrajna, beskrvna borba prepuna isukanih željeznih motki.

"Fokus", 27. kolovoza 2004.

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.**MATE KOVAČEVIĆ****PROSLOV**

Akademik Josip Pečarić u knjizi *Priznajem, Hrvat sam* na 205 stranica razdijeljenih u deset poglavlja raščlanjuje hrvatsku političku stvarnost, odnosno vrtlog političkih zbivanja, događaja, sklopova, moglo bi se čak reći i stanovitih urota koje prate Hrvatsku i hrvatski narod nakon što je u Domovinskom ratu, očito vlastitim snagama i samo uz Božju pomoć, obnovio svoju državnost. Neumoljivom lakoćom matematičke logike, akribijom vrhunskoga znanstvenika, akademik Perčarić uz još nekoliko pojedinaca kao da je sam na svoja leđa uzeo «križ cijele jedne nacije» i njim raskrinkava protivnike njezine državne samobitnosti. Oni su osnivanjem Haaškoga suda, pod geslom da će suditi ratnim zločincima, dobili moćnu batinu kojom vitalaju ponad hrvatskih glava. Akademik Pečarić otkriva ciljeve te batine, uspoređuje ih s istovjetnim ciljevima «srpskoga obavještajnoga ogranka» Veritas stanovitoga Save Štrbca, te tako

skida veo manipulativnih tajni koje skrivaju prave namjere tog sudišta. Istovjetnost haaških i Štrpčevih optužaba protiv vojnog vrha hrvatske države koja je oslobađala svoja okupirana područja, Pečarić je ocijenio zločinačkom ulogom Haaškoga suda i svojevrsnim nastavkom politike koja je potaknula agresiju na hrvatske zemlje, nametnuvši žrtvama te agresije zabranu na uvoz oružja, dok je istim embargom omogućeno Jugoslavenskoj narodnoj armiji (JNA), tada jednoj od najbolje naoružanih vojnih sila u Europi, da raketama, zrakoplovstvom i tonama bomba uništi svekoliki hrvatski narod? Cilj optužnica protiv hrvatskoga vojnog i političkog vodstva, te optužnica protiv Hrvata u Bosni Hercegovini, očito je pokušaj pravno-političkoga nastavka rata protiv onih koji su srušili versajski poredak uspostavljen još 1918. godine stvaranjem Kraljevine SHS. Kako je današnja hrvatska vlast svoju svekoliku politiku podredila t. zv. suradnji s Tužiteljstvom Haaškoga suda, Hrvatima je uz još nekoliko časnih pera ostalo tek to da kroz raščlambe akademika Pečarića uđu u svijet međunarodnih prijevара koje duboko prikrivaju svoje prave nakane i ciljeve. Još je iz teorije ili pak umijeća ratovanja razumljiva radost protivnika, kad u suprotnom taboru na ključna mjesta u postroju svojih protivnika namjesti sebi odane ljude, koji onda iznutra slabe protivnika ili ga njegovom vlastitom snagom uništavaju. Ne znam je li gospodin Pečarić pišući svoje tekstove imao na umu i ovo ratničko načelo, nu njegova upozorenja na spregu nekih političkih dužnosnika s haaškim istražiteljima, koji vlastitu zemlju stavljaju na optuženičku klupu, optužujući je za navodnu agresiju na Bosnu i Hercegovinu, u našoj je medijskoj, političkoj, kulturnoj, a da ne kažem pravnoj javnosti dobila vrlo znakovit odgovor. Tako je malo, domaće utjelovljenje laži, koje sad već po drugi put obnaša dužnost predsjednika države, proglašeno zbog svoje veleizdaje najčudorednijim Hrvatom, a oni koji su mu pokušali osporiti taj božanski epitet suočivši narod s ružnim likom Grge Čokolina koji nije uspio isprostiti Doru Krupićevu za ženu pa je zbog tog neuspjeha kleveće i nanosi joj zlo, optuženi su kao «euroskeptici». Mnogo godina kasnije, ovaj će Šenoin lik oživjeti 1994. u tadašnjem predsjedniku Hrvatskog sabora Stjepanu Mesiću koji je uz pomoć jedne skupine hdz-ovih sabornika pokušao izvesti državni udar i na taj način preuzeti vlast u Hrvatskoj. Kako mu to nije uspjelo, očito se zakleo da će Hrvatsku klevetati i nanositi joj

zlo. Za razliku od orwelovske javnosti sukladne politici haaških svjedoka, koja je u Hrvatskoj uz načela «rat je mir», «sloboda je ropstvo», «neznanje je moć» dodala još i svoja «laž je istina», «izdaja je vrlina» i «šutnja je zlato», akademik Pečarić je svih ovih godina u ime istine, među rijetkima stajao na njezinu stranu i onda kad su joj zbog izvješćivanja preko noći počeli nestajati novinari, dok je Grga Čokolin iz svoje udobne fotelje s Pantovačaka poručivao narodu kako iza otmice novinara koji objavljuje njegove klevete protiv hrvatske države stoje homoseksualci. Ne raspoložem brojidbenim podatkom o pederastiji Haaškoga suda, nu kako se ovaj zabrinuo da bi mu objavljivanje predsjedničkih kleveta moglo ugroziti politiku sudovanja, haaški su «homoseksualci» ovaj put na odgovornost pozvali više hrvatskih novinara kojima je interes javnosti bio iznad političkih ciljeva Haaškoga suda. Nu koji su to ciljevi Haaškoga suda, koje akademik Pečarić s razlogom naziva zločinačkim, posredno se otkriva u tekstovima o ponašanju strukovne udruge hrvatskih novinara i tekstem oko Izjave o stanju hrvatske kulture i nacije. Naravno nije potrebno čuđenje na reakciju strukovne novinarske udruge koja se u sporu Haaškoga tužiteljstva s hrvatskim novinarima stavila na tužiteljčinu stranu! Dok je stajalište hrvatske udruge zbog jugokomunističke prošlosti ali i njezine umreženosti s «trećejanuarskom političkom elitom» potpuno razumljivo, mnogi su se pitali, a neki se još uvijek pitaju, zašto je izostala reakcija europskih novinarskih asocijacija na očito uplitanje haaške tužiteljice u pitanja medijskih sloboda? Vrijeme će vjerojatno donijeti odgovor i na to pitanje, a nama ostaje konstatacija kako se tek nedavno na stranu hrvatskih novinara stavio američki Kongres, kojem valjda nije zgodno u vlastitoj javnosti pravdati izdvajanje proračunskoga novca sudu koji progoni novinare. Kako je još do jučer novi europski poredak u svom sustavu pokušavao izgrađivati elemente totalitarizma podsjećajući Europu na komunizam ili nacizam, tako se istovjetno i monolitnost europskih medija očitovala u mahanju toljagama po hrvatskim novinarima koje progoni Haaški sud. Dok se iz strukovnih udruga sklonost europskog unitarističkog sustava očituje prema totalitarnom poretku, Pečarićev tekst «Povodom izjave» mnogo više otkriva prijetnju našoj državnosti koju s različitih razina izvode po koji put i oni koji navodno nisu svjesni svojih činidbi i uloga. Do sada se mnogo puta govorilo o

jugoslavenstvu kao «rak rani» na zdravom tkivu hrvatskoga organizma koje bi valjda samo operativnim zahvatom trebalo izrezati iz tog tkiva pa bi onda po sili prirodnoga zakona nestala i ta narodna bolest. U navedenom tekstu kao da je predsjedniku hrvatskoga centra P.E.N.-a predbačena stanovita naivnost, nu kako je P.E.N u cijelom svijetu zadužen za promicanje «britanstva» u književnim krugovima, istup je njegova predsjednika bio samo sukladan politici kojom se ravna iz londonske središnjice, a koja se nama može, ali i ne mora uvijek svidjeti. Predsjednik P.E.N.-a naime kao i njegov poslodavac zastupao je politiku obnove balkanske unije, a u čijem se sklopu kao sastavnica trebao naći i teritorij hrvatske države. Kako se i nečija izvanjska politika u provedbi svojih ciljeva oslanja na intelektualnu, gospodarsku, kulturnu i ideološku podlogu povoljnu za klijanje svoga sjemena, tako su britanske ispostave u nositeljima bivše jugoslavenske ideologije pronašle nove proroke svoje ideologije. Tako smo se u Hrvatskoj desetak godina nakon Domovinskoga rata, samo u novim okolnostima ponovno našli u sukobu s jugoslavenskim nacionalistima. Naravno, sve je to vidljivo u tekstovima akademika Pečarića koji kroz znatan dio varira i motiv hrvatske sudbine u Bosni i Hercegovini. Kao Hrvat koji je rođen u Zaljevu hrvatskih velikana duha, u prekrasnoj Boki kotorskoj, koja je tragičnim usudom kao i Herceg-Bosna ostala izvan sklopa hrvatske države, akademik Pečarić je za razliku od mnogih, hrvatstvo ovih naših zemalja uvijek jasno razlikovao od dnevopolitičkih događaja, kao i pojedinih političara koji su pokadšto, sve što je izlazilo iz okvira t. zv. avnojskih granica bili spremni odbacivati. Otud i njegov bistri pogled, rasuđivanje, razumijevanje i borba za priznavanje istine oko pitanja hercegbosanskih Hrvata, muslimansko-hrvatskoga rata i političkih igara oko t. zv. podjele Bosne i Hercegovine te drakonskih presuda hercegbosanskim Hrvatima na sudištu u Haagu. Posebno ističem topli i prijateljski odnos s puno emocija koji se očituje prema Dariju Kordiću, a odatle se razlijeva na cijelu Herceg-Bosnu. Na kraju čak struktura i stil Pečarićevih tekstova, koji su zaista raznovrsni, nu nažalost uvjetovani okolnostima koje ponajviše govore o nama, a u kojima jedan vrhunski znanstvenik u vlastitoj zemlji teško može pronaći glasilo u kojem bi možebitno mogao iznijeti ono što nam ima reći. A iz ove knjige, sastavljene od novinskih tekstova, intervjua, političkih govora, promotivnih

nastupa na predstavljanju knjiga, gostovanja i raspri na interent-portalima, očito je da gospodin Pečarić ima i još puno toga nam može reći. Sami su tekstovi nastajali zadnjih par godina, pa uvezani i kao cjelina u knjigu, očito su dio Pečarićeva uma koji i na taj način pokušava prodrijeti do onih koji su žedni istine i spremni na odricanje u borbi za njezino ovozemaljsko ostvarenje. U našem i Pečarićevu slučaju, riječ je o ostvarenju suverene hrvatske državnosti!

Mate Kovačević

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

TKO SU PODLI KURVINI SINOVI?

1. Rasizam ili bolesni um Carle del Ponte?

Carla del Ponte u svojoj knjizi *Lov: Ja i ratni zločinci*, napisane uz pomoć Chucka Sudetica kaže da su se srbijanske vlasti otvoreno suprotstavljale Haškom sudištu i da su nijekale njegovu nadležnost, a ona je na neki način poštovala njihovu otvorenost – za razliku od stavova Franje Tuđmana i njegovih suradnika. Oni su je, piše, dočekivali osmijesima, obećavali punu suradnju, a zatim "pribjegavali najpodlijim obmanama napadajući me iza leđa". I citira (neimenovanoga) kanadskog tužitelja po kojemu su "Srbi kurvini sinovi, dok su Hrvati podli kurvini sinovi". Na drugom mjestu piše o "mentalitetu balkanskih Slavena".

Naravno, Carla del Ponte po običaju ne govori istinu kada govori o ponašanju dr. Tuđmana. Svima je dobro poznao da je on osporavao nadležnost Haškog suda kada su u pitanju oslobodilačke akcije Hrvatske vojske o čemu govori i rezolucija Hrvatskog državnog sabora. Tuđman je i pred sudom u Haagu osporavao nadležnosti tog

suda, a proces o subpoeni za ratnog ministra Gojka Šuška je i dobio pred tim istim sudom. Carla del Ponte u svom izopačenom pogledu na svijet smatra da je suradnja doslovno izvršavanje njenih isto tako izopačenih zahtjeva. Zato je očito da je njena ogorčenost na oca hrvatske države samo još jedno priznanje njegovoj politici zaštite državnih interesa.

Čak je možemo i opravdati jer je knjigu pisala poslije dugogodišnjeg iskustva s podaničkom politikom onih koji su naslijedili hrvatskog predsjednika i vodili ovu državu. Ta politika dostigla je svoj vrhunac kada je ona u Hrvatskoj, kao vladarica Hrvatske, primala u posjet predsjednike države i vlade te iste države dajući im svakome po deset minuta. Tu je slavila i svoj rođendan uz pažnju kakva i dolikuje vladarima.

Da se ne radi o nekome tako izopačenih pogleda, bilo bi čudno zašto ona daje rasističku ocjenu za sve Hrvate tvrdeći da su "podli kurvini sinovi" (navođenje neidentificiranih izvora zapravo predstavlja iznošenje svojih stanovišta). Njen rasistički istup smeta čak i jednom Inoslavu Bešku (Jutarnji list, 1. travnja 2008.):

Naravno da bi takva rasistički formulirana predrasuda iz pera jednog tužioca trebala biti dovoljna da se ne samo zatvori knjiga u kojoj je tiskana, nego i da se zahtijeva poništenje procesa koje je inicirao. Tom rečenicom se Carla del Ponte definitivno svrstava u isti svjetonazor koji je iznjedrio postjugoslavenske ratove, uz ključnu razliku da nije ni činila ni naručila ratne zločine.

Čitajući drugi dio ovog citata moglo bi se pomisliti da Bešker misli na agresora i velikosrpsku genocidnu politiku da on svoj članak ne počinje ovako:

*Carla del Ponte i dalje čvrsto zastupa i argumentira tvrdnju da je tadašnji predsjednik Franjo Tuđman projektirao i vodio zločinački pothvat kojemu je svrha bila etničko čišćenje Srba iz Hrvatske te Srba i Bošnjaka iz dijelova BiH koje je htio pripojiti Hrvatskoj. **To bi hrvatskim čitateljima mogla biti najznačajnija poruka njezine knjige** (istakao J.P.).*

Čini se da su Bešku obje strane činile i naručivale ratne zločine. A znamo da ratne zločine čini agresor, zločin u ratu mogu učiniti oni koji se brane od agresije.

A Carla del Ponte i sud u Haagu su uveli novost u praksi najviših svjetskih institucija – nazvao bih ga – ZLOČIN KOMJE RAT POVOD. Sud u Haagu kao cjelina, a posebice tužiteljstvo i sama Carla del Ponte tipični su primjeri takvih zločinaca. Na prošlom našem skupu obrazložio sam zašto taj sud više nije sramotan nego je zločinački. Na našem trećem skupu je predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske, prof. emeritus Željko Horvatić izjavio kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju, Carle Del Ponte, s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zlorabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe. Već to je zločin, mada je ponajmanji dio onoga za što bi Carla del Ponte trebala odgovarati.

Ivica Marijačić u *Hrvatskom listu* od 29. svibnja 2008. piše kako je zapravo "zločin bio optužiti Gotovinu, zločin je suditi mu, a nije manje zločin prihvatiti i opravdavati tu optužnicu kao što čini u Hrvatskoj i dan danas jedan njezin dio". Doista je zločinačka djelatnost Haškog suda najuočljivija na slučaju generala Gotovine zahvaljujući američkim odvjetnicima Gregu Kehoeu i Luki Mišetiću. Evo kako to opisuje Mate Kovačević (*Hrvatski list*, 22. svibnja 2008.):

Najprije je kao lažni svjedok raskrinkana bivša bolničarka u kninskoj bolnici Mira Grubor, koja je tvrdila kako u Kninu nije bilo vojnih ciljeva te da je Hrvatska vojska gađala civile. Kad ju je obrana generala Gotovine suočila s izvješćima UN-a, hrvatskih snaga i svjetskih medija, zbunjeno je počela odgovarati kako se više ne sjeća. I bivši vojni promatrač UN-a Tor Munkelien svjedočio je da su hrvatske snage koristile neprimjereno oružje u napadu na Knin. Suočen s dokazima, zaključio je na kraju, kako zapravo i ne zna tko je pucao po Kninu. Bivši koordinator osiguranja osoblja UN-a u sektoru jug, Andnes Dreyer, ustrajavao je u kako ne zna da je u Kninu i oko njega bilo ikakvih vojnih ciljeva koje bi hrvatske snage mogle legitimno napadati. I on je u suočavanju s dokazima upao u protuslovlja te zaključio kako je u Kninu ipak moglo biti vojnih ciljeva. Zapovjednik kanadske kopnene vojske, general potpukovnik Andrew Leslie, optužio je Hrvatsku vojsku da je prva dva dana Oluje sustavno granatirala civile u Kninu. Nakon protuispitivanja ipak je

priznao da je u Kninu i okolici postojao znatno veći broj srpskih vojnih objekata i postrojenja nego što je svjedočio na početku iskaza. Nakon lažnoga svjedočenja u Haagu, dovedena mu je u pitanje vojna karijera u nacionalnoj vojsci. Kad se ovih dana, očito ucijenjen, bivši pripadnik HV-a Vladimir Gojanović, nakon protuispitivanja nije mogao sjetiti gotovo niti jednog imena relevantnog za događaje o kojima je svjedočio dan ranije, utvrdilo se kako krunski svjedok uopće nije sudjelovao u Ohuji.

Ne treba ni spomenuti kako je zločin svjesno korištenje lažnih svjedoka, kao što to očito čine u Haagu. Zanimljivo je kako se hrvatskim ljevičarima, kao Beškeru, rasizam svodi samo na izričaj, a svjesno rasističko djelovanje prema jednom narodu, koje je već tako očito samo iz postupaka tužiteljstva, njima ne znači ništa. Dapače mnogi i podržavaju taj sud.

U isto vrijeme, isti takav zločin se događa u Haagu kroz suđenje generalu Praljku i ostalim Hrvatima iz BiH. Slično Gotovininim odvjetnicima i general Praljak raskrinkava svjedoke tužiteljstva.

Netko može primijetiti da bi se taj zločinački karakter trebao odnositi samo na tužiteljstvo. Pa sud može još uvijek osloboditi i Gotovinu i Praljka i ostale. Da, ali to nisu jedina suđenja. Zar sud nije osudio Darija Kordića na 25 godina robije, a da mu niti jedan zločin nije dokazan – jer nisu ni mogli dokazati nešto čega nije ni bilo?

Jesu li "podli kurvini sinovi" Mesić, Račan, Sanader?

Kovačević također piše:

Zbog straha da se pred sudom ne raskrinkaju ranija lažna svjedočenja, tužiteljstvo je odustalo od svjedoka Mesića u postupku protiv generala Slobodana Praljka. Raskrinkavanje krivokletnika vrbovanih na najvišoj razini se zahvaljujući odvjetnicima generala Gotovine sad i u javnosti može pratiti. Hrvati s punim pravom sumnjaju u sve dosadašnje presude Haškoga suda.

Upravo je Mesićevo lažno svjedočenje o navodnoj agresiji Hrvatske na BiH bila osnova da se osudi Kordić. A to je stravičan

zločin toga suda! Evo što o tome piše prof. dr. Miroslav Tuđman (Hrvatski list, 15. svibnja 2008.):

Imate jednog predsjednika koji je glavni svjedok optužbe u slučaju Blaškić, a trebao je biti i u slučaju Praljka, Prlića i ostalih. U Haagu su, međutim, procijenili da bi to bila katastrofa pa se nije pojavio. Bio je najavljen, ali neće doći jer su znali da ga obrane optuženika čekaju s posebnom spremnošću i užitkom za protuispitivanje. To bi, i za njega i za tužitelja, bila katastrofa. Tužitelji su predložili da njegovo svjedočenje u slučaju Blaškić uđe kao dokument, obrana se usprotivila, a sud je prihvatio stajalište obrane. Dakle, više ni Haag ne može računati na takvo svjedočenje.

Dakle, ne smeta im što je Mesić lažno svjedočio, što su ljudi zbog toga robijali i još uvijek robijaju. Žao im je što te laži ne mogu i dalje koristiti.

Bit će zanimljivo pratiti razvoj događaja na tim suđenjima. Da je imalo inteligentnija, Carla del Ponte je mogla preimenovati "podle kurvine sinove" jednostavno ukazujući na činjenicu da u njenim optužnicama nema ništa više od onoga što je davno prije nje izrekao Stjepan Mesić kao predsjednik RH. O tome nas upozoravaju i Mate Kovačević u istom tekstu i prof. dr. Miroslav Tuđman u Hrvatskom listu od 15. svibnja 2008.:

U poduljem mimohodu, kao rodonačelnik krivokletstva istupio je još 1998. sadašnji predsjednik republike Stjepan Mesić, zbog čijih su tajnih svjedočenja, čak i novinari došli na crne liste tužiteljstva, a oni koji su se usudili upozoriti na krivotvorine, završili su kao 'podli kurvini sinovi' pred Haškim sudom. Kako i dalje nije uputno citirati svjedočenje, zainteresirani za izvore optužnica protiv hrvatskih generala u Haagu, mogu pogledati internetsku stranicu hrvatskoga predsjednika <http://www.predsjednik.hr> i tekst njegova predavanja održanoga 2. studenoga 2000. u švicarskom gradu Widenmoosu, pod naslovom 'Nastanak samostalne Hrvatske'. U tom govoru Mesić tvrdi 'da je politika Franje Tuđmana uključivala u sebi i aspiracije prema tuđim teritorijima,' Zbog pokušaja, kako kaže, 'da pripoji dio susjedne, međunarodno priznate BiH, Hrvatska se dovela u praktičnu izolaciju. A zato što je tu ambiciju pokušala ostvariti i silom oružja, u očima mnogih pretvorila se sama iz žrtve agresije u agresora'. Mesić dalje navodi, kako je 'druga tamna mrlja na režimu

Franje Tuđmana odnos prema Srbima u Hrvatskoj', ustvrdivši kako je Tuđman 'rat iskoristio da smanji njihov broj u skladu sa svojim zamislima da u Hrvatskoj ne treba biti više od 3 posto Srba u ukupnom korpusu stanovnika'. Iz spomenutih izjava, tužiteljica Carle del Ponte, koja sve Hrvate općenito smatra 'podlim kurvinim sinovima', sastavila je glavne optužnice protiv hrvatskoga političkoga i vojnog vodstva za zločinačke pothvate i agresiju na tzv. Republiku Srpsku Krajinu odnosno BiH.

Miroslav Tuđman spominje iste tvrdnje i u predavanjima održanim u Austriji i Kini pa konstatira:

Tako tvrde informacije ne postoje ni u optužnici protiv hrvatskih generala. Ponavljam, takve izjave su i danas na Mesićevoj web stranici. To su predavanja u Švicarskoj studenog 2000. godine, u Austriji u veljači 2001., zatim u svibnju 2002. godine u Kini. A on je iznosio takva stajališta prije nego što su se takve kvalifikacije pojavile u optužnicama protiv Gotovine, Markača i Čermaka i u optužnicama protiv generala Praljka i ostale petorice iz BiH. S jedne strane taj govor je bio uvertira, ali s druge postoji još nešto: optužnica za 'zločinački pothvat' i tzv. zločinačku organizaciju argumentira se isključivo transkriptima. Predsjednik Tuđman je napisao na tisuće stranica tekstova, održao na tisuće govora... Ni u tekstovima, ni u govorima nema nijedne formulacije na koju bi se formulacije o etničkom čišćenju kao cilju, koje je iznio Mesić, a tužiteljstvo prihvatilo, mogle vezati. A sami ti transkripti, od brijunskog pa nadalje su falsifikati, to su takva natezanja u interpretacijama da to normalan čovjek ne može prihvatiti. Od 2000. godine imate manipulaciju njima, njihovo izravno dostavljanje tužiteljstvu, zatim je nešto išlo preko medija, primarno Mesićevih, 'Nacionala' i 'Ferala', pa onda, u manjoj mjeri, preko 'Globusa' i 'Jutarnjeg lista'. Iako su brijunski transkripti formalno deklasificirani krajem 2004. godine, oni su se pojavili dvije godine prije. Milošević ih je koristio u svojoj obrani, ne samo brijunski transkript, nego i još neke koji se javljaju u optužnici protiv Gotovine i drugih. U predraspravnom govoru haški je tužitelj u slučaju Gotovina citirao 17 transkripata. Dakle, došli su u Haag i prije deklasifikacije, bez obzira na odluku Vlade iz 2001. godine da Mesić mora predati transkripte, odnosno arhivu Ureda predsjednika. On je rekao da on to ne predaje zato što nema garancije da će se 's dužnom

kriminalističkom odgovornošću odnositi prema toj arhivi'. Arhiva je predana tek 2005. i 2006. godine. Prema tome, odgovornost za ilegalno i nezakonito dostavljanje transkripata leži na Uredu predsjednika.

Vratimo se Beškerovim navodima iz knjige Carle del Ponte:

Del Ponte kaže da se Račan uhvatio rukama za glavu i zavapio: 'O, ne!', netom je spomenula generala Janka Bobetka. Piše da je od Račana zahtijevala da Bobetka stavi pod policijski nadzor i da pazi da ne uteče. Račan joj je, piše, priznao da su Bobetkovi memoari praktično priznanje njegove odgovornosti. Ipak, rekao je: Ako surađujem s Vama u tome, moja vlada pada. Želite li da moja vlada padne? I tako desetak puta. (...) Del Ponte je natenane ispričavijedala kako je u svibnju 2000. u krajnjoj tajnosti u Samoboru studirana arhiva HVO-a, kako je 23. svibnja objavljen članak o toj operaciji, te kako je Vlada poslala specijalce da čuvaju kuću u Samoboru kako vojnici ne bi uništili dokumente. Opis podsjeća na državne udare. Račan obećava prenošenje svih dokumenata u Državni arhiv, gdje će postati dostupni i haškom tužilaštvu, koje ih je zatim godinama proučavalo, piše Del Ponte. Odmah zatim Račan je obaviješten da je tajno optužen Gotovina, koji je zatim utekao iz Hrvatske. Račan je vapio da nije pravedno da sudbina Hrvatske ovisi o tom jednom čovjeku, ali je Mesić isti dan obavijestio Del Ponte da Račanova vlada nije obustavila financijska davanja Gotovini niti mu je zaplijenila imetak.

Navod koji izvrsno opisuje kako će i Mesić i Račan zbog vlasti optužiti bilo koga. I generala Bobetka (Račan) i jedan drugoga (Mesić). Međutim, odgovornost Račana nije mnogo manja od Mesićeve. To ponajbolje opisuje dr. Milan Vuković. Pa iako on te svoje stavove iznosi u svojim raščlambama na ovim skupovima ja ću ovdje dati poveći dio njegova intervjua iz Fokusa 2. svibnja 2008.:

• *Jeste li mogli vjerovati u ovaj nevjerojatan razvoj događaja?*

– *Do toga nije smjelo doći i tkogod želi istinu, lako će se uvjeriti da je Hrvatska tek nakon radikalne promjene nositelja vlasti iz godine 2000. postala talac Haškoga suda. Od tada, u svojim bitnim odlukama, vlast ne zastupa vitalne hrvatske interese i događa se ovo o čemu govorimo. Hrvatska je bila jedna između prvih država koja je tražila da se utemelji Haški sud, jer je predsjednik Tuđman u*

obrazloženju toga traženja naveo da je potrebno utemeljiti taj sud kako bi se kaznio agresor i onemogućila daljnja djelovanja agresora na uništenju hrvatskih povijesnih spomenika, mjesta, ubijanja ljudi itd.

Međutim, za Haški sud je vrlo značajna činjenica da do godine 2000. nitko od hrvatskog rukovodstva, vojnog i političkog, nije bio u Haagu optužen, niti je bio u Haagu u zatvoru. Naime, ispušta se iz vida činjenica da je Hrvatski državni sabor 24. kolovoza 1990. donio Rezoluciju o zaštiti ustavnog, demokratskog poretka i nacionalnih prava u Hrvatskoj. Ta je rezolucija bila donesena da bi se na neki način poslije pobune Srba u Kninu 17. kolovoza 1990. smirile te situacije i da bi se one dovele u nekakvu drukčiju poziciju, a ne da se moraju, naprimjer, voditi ratne operacije.

- Ističete prijelomno razdoblje nakon kojega dolazi do neželjenog preokreta u tretmanu Haškoga tribunala. Kada je to točno bilo?

- Poslije godine 2000. mi imamo jednu poraznu situaciju u društvu. Već 14. travnja 2000. Hrvatski sabor donosi Deklaraciju o suradnji s Haškim sudom gdje se u točki 3 izričito navodi: Republika Hrvatska ne dovodi u pitanje pravo suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata, obvezujući se istovremeno za odgovarajući suradnički odnos u kaznenom progonu i suđenju optuženima za ratne zločine. Ako se uzme ovakvo stajalište Hrvatskog sabora od 14. travnja 2000. i usporedi s izričitim stajalištem također Hrvatskog državnog sabora, ali od 5. ožujka 1999. onda svima može biti jasno koliko je nova politička garnitura nanijela štete vlastitoj državi.

- U čemu se razlikuju ta dva dokumenta najvišeg državnog zakonodavnog tijela?

- U svemu. Ali dovoljno je navesti samo točku 1 Rezolucije o suradnji s Haškim sudom od 5. ožujka 1999. koja kaže: 'Hrvatski državni sabor utvrđuje da su iznevjerena očekivanja Republike Hrvatske da će tužiteljstvo i Međunarodni kazneni sud u Haagu, vodeći se jedino načelima pravde brzo i bez odugovlačenja provesti istrage, optužiti, suditi i kazniti djela ratnih i drugih teških zločina počinjenih nad hrvatskim narodom i drugim nesrpskim pučanstvom

za vrijeme agresije Srbije i Crne Gore na Hrvatsku i tijekom oružanih pobuna u Hrvatskoj'. Prema tome, tu se razumno postavlja pitanje što se to dogodilo od 5. ožujka 1999. do 14. travnja 2000. i otkud tolika promjena. Dolaskom nove vlasti Saboru se oduzima pridjev hrvatski i kao takav on s lakoćom zaključuje kako RH ne dovodi u pitanje pravo suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata.

- Je li tada Oluja izručena Haagu?

- Tako je, tada se prvi puta optužuje i Oluja, Medački džep, Maslenica i sve moguće hrvatske vojne akcije. Ta činjenica je sada daleko više došla u pitanje brzinom kojom se neke stvari u Hrvatskoj događaju poslije 14. travnja 2000. Na primjer, aktualni predsjednik države Stipe Mesić 27. travnja 2000. daje Carli del Ponte transkripte predsjednika Tuđmana i to neselektivno, onako u ćuture.

- Što nakon toga čini tužiteljica?

- Ona, odobrovoljena gomilom transkripata, već u lipnju 2000. obavještuje predsjednika Vlade, Ivicu Račana, o namjeri uhićenja Ante Gotovine. Poslije tih transkripata u kolovozu 2002. u Hrvatskoj imamo optužnicu protiv generala Bobetka, koja, mora se to priznati, ne optužuje Bobetka za zajednički zločinački pothvat, nego ga optužuje za druga kaznena djela i o tome postoji opsežna dokumentacija u hrvatskom tisku i tako dalje.

- Pokušava li u to vrijeme ijedna relevantna državna institucija reagirati na postojeće kršenje pravde?

- Ustavni sud RH pokušava na to reagirati i na neki način staviti stvari na svoje mjesto. Imamo izvješće Ustavnog suda od 12. studenoga 2002. sa stajalištem koje će itekako uzbuniti hrvatsku javnost, ali stajalište koje je takvoga sadržaja da ono zahtijeva od svih, i fizičkih i pravnih osoba, u Hrvatskoj određenu akciju. Hrvatske oružane snage su legitimno oslobađale okupirani prostor RH i zato njihovo djelovanje Ustavni sud drži u skladu s provedbom i zaštitom Ustava.

- Nije li to bilo samo mrtvo slovo na papiru?

- U stvarnosti da. Iako su odluke i rješenja Ustavnog suda obvezatne i dužne su ih provoditi fizičke i pravne osobe, kao i sva

tijela državne vlasti, lokalne i područne regionalne samouprave u okviru svoga ustavnog i zakonitog djelovanja, a Vlada RH preko tijela državne uprave osigurava provedbu odluka i rješenja Ustavnoga suda!

Čak nitko, osim 'Narodnih novina', ne objavljuje stajalište najviše pravne institucije u državi. Uz to se događaju sasvim suprotne akcije.

- *Koje akcije?*

- *Tadašnji predsjednik Vlade, pokojni Račan, u Vladinim prostorijama održava sastanak s engleskim veleposlanikom Nicholasom Jarroldom, njegovim pravnim i političkim savjetnikom i predstavnikom britanske obavještajne službe, Gilleom Longhleyem i članom britanske obavještajne službe, g. Boydonom, i to 5. veljače 2003. Uz obrazloženje da je taj susret održan radi traganja za optuženikom Međunarodnoga kaznenog suda u Den Haagu, hrvatskim generalom Antom Gotovinom. Dakle, četiri mjeseca poslije stajališta Ustavnoga suda Račan prima spomenutu gospodu.*

- *S kakvim obrazloženjem?*

- *Ističe se 'spremnost hrvatske vlasti za razmjenu saznanja o slučaju Gotovina s relevantnim inozemnim službama', a posebno je istaknuta "stručnost i iskustvo britanskih službi, uzevši u obzir dobre odnose RH s Velikom Britanijom i želju Vlade RH da te odnose unapređuje". Veleposlanik Jarrold je bez ikakva oklijevanja istaknuo spremnost Velike Britanije da Republici Hrvatskoj pruži svu potrebnu pomoć u navedenom predmetu i s tim ciljem je preporučio svoje suradnike kao osobe za suradnju u ovom predmetu.*

- *U čemu se sastojala 'britanska pomoć'?*

- *Vrlo je zanimljiva stvar da je rezultat te britanske 'pomoći' zapravo izmjena optužnice protiv Gotovine i generala 8. ili 10. veljače 2004. U optužnicu se tada unosi tzv. pravna figura britanskog prava o 'zajedničkom zločinačkom pothvatu' i Carla del Ponte tu pravnu figuru engleskog prava unosi u optužnicu protiv Gotovine i generala. Njima se u 'zajedničkom zločinačkom pothvatu' spočitava da cilj nije bila obrana Hrvatske i pobjeda nad agresorom, nego istjerivanje Srba iz Hrvatske.*

- *Beograd vješto montira takve kvalifikacije?*

– *Da, tu je pravnu kvalifikaciju etničkog čišćenja Srba naglašavao Vuk Drašković u knjizi 'Podsećanja' izašloj 2001., a u kojoj on objavljuje i svoj govor održan na četničkom skupu 6. ožujka 1993. u kojem između ostalog tvrdi: 'Samo dva puta za minulih jedanaest vekova, 1941. i 1991. Hrvati su se našli u šansi da stvore sebi državu i oba su puta zbog nemanja državotvorne svesti i odgovornosti posegnuli za etničkim čišćenjem Srba, za logorima, maljem i nožem' (str. 155).*

• *Objavom knjige bivše haške tužiteljice doznajemo li zapravo najviše o tome tko je ona?*

– *Očito, Carla del Ponte sebe razotkriva u knjizi 'Lov, ja i ratni zločinci', naglašavajući određene pikanterije koje odražavaju veliku problematičnost shvaćanja dužnosti koju je Del Ponte obnašala dugi niz godina kao glavna haška tužiteljica. Koliko će hrvatska stručna javnost i kako reagirati na tu pojavu Carline knjige, ja ne znam, ali do danas nisam vidio ni čuo kako bi relevantni prigovori išli u pravcu traženja njezine nedostojnosti kod švicarskih vlasti da bude veleposlanica u Argentini; a drugo Vijeće sigurnosti bi moralo povući neke konzekvencije zbog takva ponašanja glavne tužiteljice.*

• *Carla del Ponte u svojoj knjizi piše da joj je Mesić javljao što radi Račan? Kako to komentirate?*

– *To su takve situacije u kojima bi predsjednik Republike morao reagirati i postaviti Carli del Ponte pitanje je li to točno ili nije. Jer ako bi to bilo točno, onda je to nezgodno za predsjednika. Ako ne bi bilo točno, onda bi on trebao reagirati i tražiti sankcije protiv Carle.*

Mesić mora razjasniti što se tada događalo. Javnost i svi građani, na koje se redovito poziva, zaslužuju znati istinu.

Dakle, Račanova uloga presudna je upravo u prepuštanju nadležnosti Haškom sudu nad hrvatskim oslobodilačkim akcijama. Naš veliki književnik, Ivan Aralica, bio je tada potpredsjednik Županijskog doma Hrvatskog državnog sabora, kada je Račan sazvao sastanak rukovodstva države na kojemu je to obrazložio. Tomu se posebno žestoko suprotstavio tadašnji potpredsjednik Zastupničkog doma Sabora, Ivić Pašalić. Prema Aralici, sve neugodnosti i napade koje je Pašalić od tada do današnjih dana doživio posljedica su tog njegovog čina. Zanimljivo je da ga je nedugo poslije toga s mjesta potpredsjednika smijenio predsjednik

njegove stranke, dakle Tuđmanov nasljednik na čelu HDZ-a, dr. Ivo Sanader. Još prije dolaska dr. Sanadera na vlast 2003. godine, objavio sam tekst *Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* (Fokus, 18. srpnja 2003.), sa sljedećim odgovorom u podnaslovu: *Mesić je uzor Sanaderu!* Dakle, Araličina priča samo je potvrda onoga o čemu sam tada pisao. Zapravo sam u tekstu dao raščlambu raznih izjava dr. Sanadera iz kojih je već tada slijedio takav zaključak. To se najbolje vidi ako se usporedi ono što je u gornjem intervjuu govorio dr. Vuković sa sljedećim primjerom iz tog članka. Mesić je tada izjavio kako je za sudbinu generala Gotovine kriv HDZ i Tuđman osobno jer mu, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Glupost jednog pravnika koji govori o dokazivanju nevinosti ne treba ni komentirati, ali uvredljivo je za samog generala koji se sigurno ne bi odazvao takvom pozivu, kao što nije ni ministar Šušak, pa je Hrvatska sam spor i dobila. A što je rečeno u Rezoluciji o suradnji s Haškim sudom od 5. ožujka 1999. naveo je dr. Vuković. Tada je Sanader u TV-emisiji *Meridijan* tvrdio kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ. Dakle rezolucija koju je donio Sabor i koju navodi dr. Vuković očito je pogrešna i Mesiću i Sanaderu, s tom razlikom što se ne slažu u pitanju odgovornosti za istu.

Danas već znamo kako je po dolasku takvog HDZ-a na vlast jedina promjena bila u još većoj suradnji s Haagom. Račan nije smio uhapsiti Gotovinu, ali je to uspjelo Sanaderu, tj. kako piše Carla del Ponte a prenosi Bešker:

I taman dok Carla del Ponte viče na Lajolu (tadašnji šef vatikanske diplomacije, Giovanni Lajolo, op. J.P.) da zna da je Gotovina u franjevačkom samostanu, Sanader joj javlja da je lociran na Kanarima.

Tako je Sanader završio operaciju oduzimanja ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda. Sjetimo se akcijskog plana, davanja vjerodostojnosti falsificiranom brijunskom transkriptu, hapšenja novinara itd.

Sudovi u Rijeci, Splitu, Zagrebu...

Upravo Sanader može ponajbolje iskoristiti činjenicu da mnogima u svijetu sud u Haagu postaje sve više i više simbol nečega nečasnoga.

Još prije nekoliko godina upozoravao sam da je iz tužiteljstva suda u Haagu otišlo preko tridesetak zaposlenika koji su postali svjesni da rad tužiteljstva nema veze s pravom i da će im rad u tom sudu biti crna mrlja u njihovim karijerama. Drugi su progovorili nakon što su im istekli mandati za rad u sudu. Na našim prethodnim skupovima govorili smo o pismu glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću, sir Geoffreyja Nicea i o izjavama istražitelja haškog tužiteljstva povjesničara Marka Attile Hoarea. Knjiga *Mir i kazna* donedavne glasnogovornice haškog tužiteljstva, Florance Hartmann, ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. A knjiga Carle del Ponte s rasističkim izjavama, kruna je na sve to.

Jasno je da to možda i ima i svojih dobrih strana na sam rad suda u Haagu. Znamo da je SAD dozvolila da njihovi časnici svjedoče u korist generala Gotovine. Uz sjajan posao njegovih odvjetnika to može dovesti do oslobađajuće presude. U tom slučaju nema dvojbe da će se kod nas to pripisivati uspješnoj hrvatskoj politici. Možda je naznaka za tako nešto i činjenica da se Sanaderova vlada sjetila velikog ratnog ministra Gojka Šuška, pa je na otkrivanje njegova spomenika poslala ministra Čobankovića. Ali za svaki slučaj da se nekome ne zamjere, nisu poslali ministra obrane, ili su, zbog toga što mu od trenutka kada su došli na vlast nisu ni cvijeće na grob stavili, zaboravili što je on bio u Vladi. Bilo kako bilo oslobađanje Gotovine sigurno će moći iskoristiti samo Sanader.

A hoće li biti oslobođen tek ćemo vidjeti. Znamo kakvima je sve pritiscima bila izložena Hrvatska zbog njega. O istim takvim pritiscima tijekom drugog suđenja generalu Norcu (sjetimo se da je tada "dokaz" bila krivotvorena kaseta i nitko do danas nije osuđen zbog toga) piše Mate Kovačević u *Hrvatskom listu* od 29. svibnja 2008.:

Ako se izuzme jedan dio domaćih medija te aktualni šef države, pokrovitelj političkoga procesa protiv generala Norca je Europska

unija, što potvrđuju i javni istupi šefa izaslanstva Europskoga povjerenstva, Vincenta Degerta. Tijekom spomenutoga procesa, on je sud više puta javno upozoravao kako je slučaj 'Ademi-Norac' test slučaj za hrvatsko pravosuđe. Tako je hrvatsko članstvo u Europskoj uniji uvjetovano unaprijed donesenom presudom, što i proistječe iz Degertovih riječi, kako će se hrvatski napredak procjenjivati tek s obzirom na to kako će teći suđenje. Budući da je optužnica preuzeta od haškoga tužiteljstva, tako su birani i svjedoci koji su trebali potvrditi teze tamošnjeg tužiteljstva, a zbog očitih protuslovlja i naravno neodrživosti optužnice, domaće je tužiteljstvo po uzoru na ono iz Haaga, nekoliko puta mijenjalo sadržaj optužnice. Kako bi se potkrijepila teza o dvostrukom lancu zapovijedanja, trebalo je napraviti raskol između dvojice generala. Tako je očito ucijenjen bivši časnik JNA Rahim Ademi, najprije priznao da su u operaciji počinjeni zločini što je u završnom dijelu svoje obrane posebno naglasio, ispričavši se navodnim civilnim i vojnim žrtvama. Tim je činom, zapravo i načelno podupro agresiju svoje bivše armije (JNA) i Beograda na Hrvatsku. Optuživši generale Mirka Norca i Janka Bobetka za paralelno zapovijedanje, opravdao je i temelje optužnice protiv generala Gotovine u Haagu, kojem se sudi za sudioništvo u 'zločinačkoj organizaciji', koja je navodno izvela 'zločinački pothvat' na čelu s predsjednikom Tuđmanom i ministrom obrane Gojkom Šuškom. Uporaba i krađa dokumentacije, na što je u završnici svoje obrane upozorio general Norac, samo je preslikani dio igara koje su se vodile i oko tzv. brijunskoga transkripta u Haagu.

Inače, Kovačević upozorava kako je u ovom procesu korišteno sve što je poznato iz antihrvatskih djelatnosti: od svjedočenja kanadskih časnika, za koje je u Haagu pokazano da su sve drugo samo ne časni, do pripisivanja hrvatskim vojnicima ono što je tradicija kod Srba i što opisuju u svojim narodnim pjesmama koje su obavezna lektira osmoškolcima (nabijanje žive žene na kolac i sl.).

Poznato je da je tužitelj u ovom procesu govorio o "zauzetim prostorima" čime je prekršio Ustav ove države i pokazao nepoštivanje mišljenja Vrhovnog suda RH o kojemu je govorio dr. Vuković. Taj sud je pokazao i nepoštivanje međunarodnih normi jer im postoje nekakvi "naoružani civili". Ali s obzirom na to da je izvršavao zahtjeve Vincenta Degerta i hrvatske vlasti sigurno neće odgovarati. Norac hoće!

U *Hrvatskom listu* od 5. lipnja 2008. tiskan je tekst Ivice Marijačića o ovom suđenju s karakterističnim naslovom: *Pravosudni zločin nad generalom Mirkom Norcem*. I naslovnica je u istom tonu: *Zločin a ne pravda / Norac osuđen samo zato što je Hrvat / Hrvatska osudila Mirka Norca na 19 godina, Haag Veselina Šljivančanina za Ovčaru na pet godina, Srbija Milana Bulića na dvije godine za egzekucije na Ovčari...* To je još jedna potvrda kako ljudi sve više i više u Hrvatskoj (vjerujem i u svijetu) dolaze do spoznaje o zločinačkim nakanama i suda u Haagu i njegovih satelitskih sudova u Rijeci, Splitu, Zagrebu ...

Međutim, gore spomenute presude jasno pokazuju kako smo bili u pravu kada smo razlikovali *ratni zločin* koji čine agresori i *zločin u ratu* koji mogu počiniti branitelji. Naime, za svjetske moćnike, sud u Haagu i slične sudove u Hrvatskoj agresor je Hrvatska a žrtva Jugoslavija! Otud i takve presude!

Zaključak

U Predgovoru svoje knjige *Zločinački sud u Haagu*, koja će uskoro izaći iz tiska, napisao sam:

A davno sam napisao da osoba koja oslobađanje vlastita teritorija, dakle nešto što je po međunarodnom pravu i po Ustavu svake države, pa i RH, pravo i obveza, proglasi 'zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije' ne može biti normalna osoba. Smatrao sam da je plod bolesna uma vjerovati kako hrvatski narod nije oslobađao svoja okupirana područja zbog toga nego zato da bi etnički očistio taj prostor od onih koji su taj prostor već etnički očistili od Hrvata. Pitao sam se kako je moguće da Vijeće sigurnosti nije poslalo takvu svoju službenicu na psihijatrijsko liječenje. Da je to učinilo, ne bi Del Ponte morala napisati knjigu iz koje je vidljivo kako patološki mrzi Hrvate, te 'podmukle kurvine sinove'.

Naravno da to nisu mogli učiniti kada je Del Ponte i postavljena na to mjesto da bi odradila upravo to. Pa nije ona mogla sve to postići da nije provodila politiku svjetskih moćnika. Znamo, na primjer, da su Britanci bili ti koji su inzistirali da se u rezoluciji Vijeća sigurnosti uz ratne zločince Karadžića i Mladića stavi i general Gotovina. Uz stvarne ratne zločince stavili su čovjeka koji je jedan od najzaslužnijih što je spriječen genocid nad Bihaćem, dakle

još veći genocid od onoga što je počinjen u Srebrenici. Učinio je ono što su trebali učiniti oni u Srebrenici. Njihov posao je odradio i u Bihaću. I zato im je ratni zločinac! Zato ne čudi što je sud u Hagu, taj zločinački sud, osudio Darija Kordića na drastičnih 25 godina robije bez ikakvog dokaza krivnje (osim što mu je dokazano da je Hrvat). Pa i on je zaštitio jednu od UN-a 'zaštićenih enklava'.

Dakle nema dvojbe o zločinačkom karakteru suda u Haagu kome je zadaća – kako možemo zaključiti iz knjige Carle del Ponte – dokazati da su Hrvati 'podmukli kurvini sinovi'. Hrvatima, po tom sudu, dakle nije cilj osloboditi svoje okupirane prostore, već im je cilj protjerati one koji su te prostore okupirali. I to zato što su ti koji su taj prostor etnički očistili od Hrvata – druge vjere.

Je li bilo u povijesti većeg zločinačkog pothvata od ovoga što radi ovaj sud? A mi živimo tako da su mnogi Hrvati to prihvatili. U Saboru sjede samo oni koji su to prihvatili.

Treba li ovome uopće nešto dodati? Možda samo ovo:

Najčešći je slučaj da ljudi ponajbolje opisuju sami sebe preko svojih tvrdnji o drugima. Zar za rad Haškog suda, posebice njegova tužiteljstva i same Carle del Ponte i svih onih koji im pomažu u zločinačkom radu, nije ponajbolji opis upravo taj o "podlim kurvinim sinovima"? Da, zar nije tako očito da se radi o bolesnim umovima i/ili krajnje podlim osobama?

U knjigama: *Haški sud – "Zajednički zločinački pothvat" – Što je to?* Izlaganja na petom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 6. lipnja 2008. godine, Zagreb, 2008., str 51-61; *Haški sud – "Zajednički zločinački pothvat" – Što je to?*, Svezak II., Izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu od 9. lipnja 2006. godine, 8. prosinca 2006., 8. lipnja 2007. i 7. prosinca 2007. godine, Zagreb, 2010., str. 649-659.

UZNEMIRUJUĆI NASLOV ODGOVARA STVARNOSTI

Pred nama je knjiga znakovita naslova «Hrvati Herceg-Bosne – narod koji nestaje». Autor je naš poznati kolumnist Mate Kovačević čije kolumne čitamo iz tjedan u tjedan u «Hrvatskom slovu» i «Fokusu». Ova knjiga je i sastavljena od njegovih kolumni – njih preko 90 - tiskanih u «Hrvatskom slovu» u razdoblju od 28. svibnja 2004. do 20. listopada 2006. Kao što nam sam naslov knjige kaže radi se o tekstovima koji govori o teškom položaju Hrvata u Bosni i Hercegovini gdje su oni jedan od tri konstitutivna naroda. Svojevremeno je i general Slobodan Praljak upozoravao da je Hrvatima u BiH danas gore nego u vrijeme Jugoslavije!

Ne čudi što upravo Mate Kovačević ima kolumnu o Hrvatima BiH. On je rođen prije 45 godina u Tomislavgradu. Potkraj osamdesetih godina je u krugu ljudi oko Oca hrvatske države dr. Franje Tuđmana i sudjeluje na organizaciji hrvatskoga političkog preporoda. Bio je glavni i odgovorni urednik «Glasnika HDZ-a» (1990.-1992.). Potom je izvršni urednik glasila Ministarstva obrane RH Hrvatskog vojnika. Bio je urednik Dnevnog pregleda pisanja stranog tiska u HINI, a potom i pomoćnik glavnog urednika HINE. Tekstove je objavljivao u «Večernjem listu», «Hrvatskom obzoru», «Hrvatskoj riječi» i «Horizontu». Kako ne pratim sve tiskovine od svih tih novina redovito sam pratio samo «Hrvatski obzor» i odmah zapazio tekstove Mate Kovačevića. Oni su bili drugačiji od svega drugoga što se moglo pročitati: hrabri i oštri s puno povijesnih podataka – ali ne one povijesti koje se moglo učiti po školama ni onda ni danas. Njegovi tekstovi su čitatelje podučavali o istinskoj hrvatskoj povijesti – ja je nazivam paralelnoj povijesti. Onoj povijesti koju su nas učili doma. A očito je da će tako biti i ubuduće. Zato je prava sreća što Kovačević ima kolumne u «Slovu» i «Fokusu», kao i to što je novinar u HINI, makar i u redakciji za kulturu – kad već nije u političkoj redakciji.

Asimilacija ili iseljenje

Čitajući ovako sustavno njegove kolumne o Hrvatima BiH svakome će biti jasan uznemirujući naslov same knjige. A to bi mnogima trebalo biti jasno odavno, barem od trenutka kada su strani diplomati poručili kardinalu Puljiću, a što je sam kardinal i rekao u svom intervjuu u "Večernjem listu" od 28. travnja 2001., a to je "da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati". Naravno, mnogi hrvatski intelektualci su upozoravali na to mnogo ranije. Tako Slobodan Novak («Hrvatsko slovo», 13. rujna 1996.) kaže: "A kad ste već spomenuli nedavni Finkelkrautov interview u "Hrvatskom obzoru", moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije s bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina po Zagrebu, Splitu i Rijeci - nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju. ..."

Nama je jasno kako ove riječi našeg velikog književnika opisuju i hrvatski trenutak danas i u BiH i u Hrvatskoj, dakle upravo ono o čemu i piše Kovačević u svojoj knjizi. Opisuje i one koji su puno učinili da Hrvati Herceg-Bosne postanu narod koji nestaje. A Maja Freundlich u «Hrvatskom Obzoru» još 14. listopada 1996. upozorava da iza svega toga stoje tajne britanske službe, kao što nas Kovačević u ovoj knjizi upozorava na (str. 19-20) Ashdownovu unitarističku politiku s programom cjelovitog istrebljenja Hrvata iz te države.

Kontinuitet smanjivanja broja Hrvata

Mate Kovačević u svojoj kolumni od 6. listopada 2006. upozorava: «Mehanizam međunarodnoga sporazuma utvrđenoga mirovnim sporazumom u Daytonu nije bio dovoljan da Hrvate zaštititi od spomenutoga uništenja. Formiranje Republike Srpske potaknulo je iz nje odlazak Hrvata, kao što će vjerojatno i nova Muslimanija na njih još žešće udariti. Oni koji ustraju na ostanku, možda će još u prvih naraštaja nakon promjene vjere zadržati sjećanje na hrvatske

korijene, a potom će svijest i katolička vjera sve više blijedjeti. Mogućnost pak da s katoličanstva prijeđu na pravoslavlje omogućila bi im život u kršćanskoj vjeri, svojevrsnu zaštitu susjednih pravoslavnih država i uz mnogo sreće, bar djelomično sjećanje na hrvatsku svijest.» Treba ovdje istaknuti kako Kovačević spominje «zaštitu susjednih pravoslavnih država» dakle ono što danas Hrvati u BiH nemaju od RH, mada ovoj i u Ustavi piše da to mora raditi!

Inače i sâm sam u tekstu «Zapad i granica civilizacija» 17. travnja 1996. upozoravao na nedosljednost politike zapadnih sila u BiH upozoravajući kako je u Srbiji «čim je stvorena ta država sve džamije su bile srušene. A tada više nije prijetila nikakva opasnost od turskog imperijalizma. I muslimani su nestali. (...) Slično je bilo u mojoj Boki kotorskoj. Dok je bila dio Austrougarske, znalo se koje je mjesto hrvatsko (tj. nisu ga osvajali Turci) ili srpsko (Turci su ga osvajali) dok su kulturna središta, dakle gradovi, bili s hrvatskim većinskim pučanstvom - multietničnost i multikulturnost je postojala. Stvaranjem Jugoslavije to se počelo mijenjati. Sporo sve dok su Hrvati bili većina, ali čim su prestali to biti veoma brzo su, skoro u potpunosti, nestali. "Bratstvo, jedinstvo", "suživot" i sl. odigrali su svoju ulogu. Naravno, "bratstvo, jedinstvo" i "suživot" shvaćen na istočnjački način. Rezultat je bio: od 1910. do 1991. (prije rata) pučanstvo se dva puta povećalo, a broj Hrvata tri puta smanjio. A u (multi)kulturnim gradovima: Kotor od 69% na 7%, Herceg Novi od 70% na 2%, Tivat od 95% na 23%. A što je još učinio ovaj rat da i ne spominjemo».

Politika vlastita teritorija

Naravno, Kovačević nudi i rješenje. Kroz cijelu knjigu on se sustavno zalaže za treći – hrvatski – entitet u BiH. Napomenut ću da sam na početku sukoba između Hrvatu i muslimana u BiH bio u Australiji. Gostujući na tamošnjim hrvatskim radio programima govorio sam o «politici vlastita teritorija»: «koja bi im jamčila da se povijest neće ponoviti. U takvom slučaju imaju razloga boriti se, a ne seliti se u Hrvatsku.» Vidimo da je ta «politika vlastita teritorija» nešto što je aktualno i danas i da su te moje prosudbe s kraja 1992. godine pokazale točne. Na žalost, još uvijek neostvarene. A koliko sam bio u pravu te već daleke 1992. godine, kao što je u pravu i Kovačević, potvrđuje i upravo danas objavljeni Zapisnik sa sjednice

Predsjedništva HDZ-a iz 1992. godine («Hrvatski list», 20. prosinca 2007). U naslovu teksta izdvojene su Tuđmanove riječi: «Želimo jedinstvo s Muslimanima, no Alija Hrvatima u BiH nudi status manjine, a Srbe pušta da odu!»

Ali dopustite mi da se vratim mojoj Boki. Kada su napadali Dubrovnik upozoravao sam kako se Dubrovnik brani Bokom. Iz gornjeg teksta vidljivo je kako sam želio ukazati na to da moramo voditi računa o svakom izgubljenom hrvatskom teritoriju. Upozoravao sam: Ono što se dogodilo Hrvatima u Boki – dogodit će se Dubrovniku i Hrvatima u BiH. Proslov svoje knjige «Borba za Boku kotorsku» završio sam riječima: «izgubljena ognjišta ne podrazumijevaju njihov zaborav, kako su svi osvajači to pokušavali nametnuti Hrvatima. Jer kada naučiš zaboraviti jednu izgubljenu hrvatsku zemlju, naučit ćeš gubiti i druge. Zato je povratak Hrvata Boke kotorske u svijest hrvatskih ljudi i hrvatske države itekako važan i za sve hrvatske ljude i za samu hrvatsku državu i njenu opstojnost».¹ A Mate Kovačević i ne bi bio ono što on jest da slična upozorenja ne možemo naći i u njegovoj knjizi. Tako na str. 174. on piše «slijepa bi zagrebačka politika mogla dovesti u pitanje, ne samo opstanak hercegbosanskih Hrvata, nego njihovim nestankom, kao što je to povijest zorno više puta pokazala i opstanak same hrvatske jadranske obale». A na str. 180 nalazimo – po meni – glavnu poruku ove knjige:

NESTANKOM HRVATA U BIH POTPUNO JE OTVOREN PUT ZA RUŠENJE SVAKE HRVATSKE DRŽAVE.

Ova poruka je napisana 28. travnja 2006. godine. Nedavni izbori na kojima polovica Hrvata glasa za one koji pjevaju pjesmu «Od Vardara pa do Triglava», a druga polovica traži spas u onima koji su uhitili generala Gotovinu zorno nam pokazuje koliko je to Kovačevićevo upozorenje pravi pogodak «u sridu». Da, jesu li samo Hrvati Herceg-Bosne – narod koji nestaje? Ili se to odnosi na sve Hrvate? Odluka hrvatskog biračkog tijela da glasuje za ZLO, a ne za DOBRO pokazuje da se moramo zabrinuti nad tim pitanjem. Zato su knjige – kao što je ova Mate Kovačevića – itekako dobrodošle. Možda pomognu da Hrvati ponovo shvate da postoji i – DOBRO. To DOBRO im je pomoglo da stvore državu. To DOBRO će im pomoći

¹ Italikom su dani tjelovi teksta koji nisu tiskani u «Hrvatskom slovu».

da osiguraju i opstanak Hrvata u BiH, a samim tim i svih Hrvata. Ova i slične knjige možda podsjeti Hrvate na činjenicu, kako kaže Milovan Šibl u današnjem «Hrvatskom listu», «da će Hrvati uvijek težiti za slobodom i samostalnošću, a ideja samostalne i slobodne hrvatske države stoga je neuništiva usprkos svim nastojanjima da ju se zatre». Zato, HVALA Mati Kovačeviću i na ovoj knjizi i na svemu što je učinio, što čini i što će učiniti za hrvatski narod!

Hrvatsko slovo, 28. prosinca 2007.

PREDSTAVLJANJA KNJIGE «ZA HRVATSKE VREDNOTE»

GOVOR MATA KOVAČEVIĆA

Još jedan u nizu intelektualnih, nacionalnih i općeljudskih pothvata akademika Josipa Pečarića uvezan je u knjižicu «Za hrvatske vrednote», koja ima 229 stranica, podijeljenih u četiri poglavlja, u kojima auktor kroz apel za spas života zatočenom hrvatskom generalu Branimiru Glavašu ocrtava u mračnoj hrvatskoj političkoj zbiljnosti veličinu ili pak nedostatak duha, domoljublja i čovjekoljublja hrvatske intelektualne elite, koja se u slučaju pravnoga nasilja nad zatočenikom, unatoč višetjednom štrajku glađu rasporedila po svojim ideološkim bojišnicama, vjerujući kako će se osudama svakoga generalova postupka, bar za jedan stupanj više dodvoriti punoglavcima novoga europskog poretka. Akademik Pečarić i vrsni matematičar svjetskoga glasa, koji je svojim radovima iz područja hrvatske povijesti raskrinkao renomirane lašce s naših Filozofskih fakulteta, ovom je knjigom pokazao kako osim sređene i logične genijalnosti svoga uma posjeduje i njegovu praktičnu stranu. Naime Pečarić, osim matematičkih formula, odnosno raskrinkavanja povijesnih krivotvorina potiče i organizira cijeli niz javnih pothvata, bez kojih bi, da nije bilo upravo njega hrvatsko društvo vrlo lako moglo zapasti u svojevrstu inačicu novoga barbarstva. Zahvaljujući Pečarićevo radu još uvijek nismo spali na politički primitivizam u kojem se reagira tek onda kad se drski lupež usudi oteti komad mesa povlaštenim skupinama pojedinaca, koje uglavnom odrađuju posao za krvoločne zvijeri iz mnogo moćnijih čopora. U drugom poglavlju svoje knjige Pečarić se usprotivio pokušajima krivotvorenja hrvatske povijesti koja se trebala razvijati pod visokim pokroviteljstvom predsjednika države, a koju su zdušno iz hodnika Hrvatske akademije trebale verificirati i raznositi perjanice bivše jugokomunističke propagande. Da laž i prijevara uvijek imaju skrivenu namjeru najbolje svjedoče prve stranice Biblije, na kojima sveti pisac nadahnut Duhom Božjim donosi sliku povijesne prijevare, kojom sotona u liku zmije potiče prvoga čovjeka i njegovu

ženu da kušaju voće sa zabranjenoga stabla u Božjem vrtu. Naime, uvjerivši ih kako im je Bog zabranio jesti s tog stabla, samo zato da i sami ne postanu bogovima, ubravši jabuku, ljudi su postali su zapravo sotoninim robovima. Tako je i prevratom povijesni razred Hrvatske akademije na čelu s Dušanom Bilandžićem trebao postati svojevrsna «memorandumska» ispostava Srpske akademije, u kojoj je i rođen prošlostoljetni plan za oživotvorenjem velikosrpskih granica na crti Virovitica, Karlovac, Karlobag. Premda su aktualni školski udžbenici i dalje prepuni krivotvorina, omalovažavanje i prešućivanja vrednota hrvatskoga nacionalnog genija, Pečarić je svojom akcijom, što se lijepo može vidjeti sa stranica ove knjige bar privremeno spriječio revitalizaciju i pretvorbu istinskih povijesnih događaja u zloćudno nagrizanje hrvatskoga nacionalnog bića, koje bi nakon određenoga vremena trebalo postati laganim plijenom grabežljivim susjedima. Kako je još iz ratne strategije poznato načelo, da je najuspješnija pobjeda, ona koja protivnikovu moć lomi iznutra, tijekom stoljeća unutar vojnoga umijeća gotovo do perfekcionizma je razvijena taktika tzv. specijalnoga, psihološkog i informacijskog rata, kojima se unutar protivničke skupine unose nemiri, nepovjerenja u vlastite snage i razaraju ključne državne ustanove. Prepoznajući elemente takve borbe protiv hrvatskoga naroda, Pečarić na pokušajima da se raskoli Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, u poglavlju «Kako su rušili HAZU» donosi genezu cijeloga niza medijskih i političkih napadaja i obrane, kojima su skupine različitih međunarodnih mešetara, u obličju hrvatskih javnika, zbog neizbora Miroslava Radmana za redovitoga člana HAZU pokušale srušiti ugled ili pak potpuno raskoliti tu gotovo još jedinu preostalu i cjelovitu hrvatsku ustanovu. Zapanjuje činjenica kako su još dojučerašnji nositelji ideologije materijalizma, u kojoj je na vulgarnijoj razini i ljudsko biće bilo samo nešto složenija kombinacija fizike i kemije, a koju se u slučaju protimbe vladajućoj ideologiji moglo nekažnjeno uništavati, sada gospodina Radmana naglo pretvoriše u Boga, koji je, doduše još uvijek samo na razini bakterije sposoban oživjeti materiju. Da je ostala cjelovitom, spomenuta ustanova dobrim dijelom može zahvaliti upravo svom članu, akademiku Pečariću. Za razliku od mnogih, inače dobrih analitičara naše političke svakodnevice, koji osim uočavanja i otkrića stanovitih društvenih izopaka u ovom kaotičnom vremenu ne mogu

pronaći izlaz iz začarane vrtnje hrvatskoga kola, Pečarić svjetlost hrvatske državnosti pronalazi u borbi za hrvatske vrednote, o kojima bez obzira što se one protežu kroz cijelu njegovu knjigu potanje piše u četvrtom, odnosno zadnjem dijelu svoje knjige. Nekoliko je elemenata kojima se Hrvatsku prisiljava da ponovno uđe u tzv. zapadnobalkansku državnu zajednicu naroda, koju su Hrvati po cijenu strahovitih razaranja i junačke obrane napustili početkom devedesetih godina. Među njima dva su ključna elementa: prvi je stvaranje preduvjeta za što je moguće više ponižavajućih puzanja naših elita, kako bi se navodno dodvorili kerberima, odnosno stranim moćnicima koji čuvaju ulaze na vratima Europske unije. Nu, Unije za sad bez Balkana nema! Drugi se instrument očituje u obliku Haaškoga tužiteljstva, koje služi za slamanje kičme, onima koji ne će, ne mogu ili se ne žele naučiti ponižavajućem puzanju. Kao strah i trepet, odnosno slika zle babe iz dječje mašte, pred Hrvatima lebdi izobličeni lik nezajažljive švicarske nimfe, tv-zvijezde balkanskih informativnih emisija i djeve koja je spremna utamničiti čak i svako novinarsko pero, koje sukno ne prede po njezinoj volji. Taj staljinistički odnos prava i pravde najbolje se danas zrcali u hrvatskim medijima, koji jednoglasno poje himnu svojoj božici Carli. Uostalom na njega je upozorio i autor predgovora ovoj Pečarićevoj knjizi, odvjetnik i književnik Lujo Medvidović. Pečarić pak kao mislilac, istraživač i čovjek sa sviješću o trancedentnom ne može se pomiriti s takvim krajem pa izlaz iz ovoga teškog stanja pronalazi u novom političkom organiziranju svih nacionalnih i državotvornih snaga, koje su spremne preuzeti na svoja leđa odgovornost za spas ovoga starog europskog i kršćanskoga naroda. Knjiga je upravo putokaz pa ju toplo preporučam svakom hrvatskom domoljubi, akademiku Pečariću želim još više snage na putovima koje sustavno krči, ponajprije iz ljubavi prema svom vlastitom narodu i općem dobru!

J. PEČARIĆ, ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

**PRILOG: HINA O PREDSTAVLJENU KNJIGE
*KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?***

U prepunoj dvorani Hrvatske kulturne zaklade i Hrvatskog slova u Zagrebu, u utorak 13. listopada u 19,00 sati održano je predstavljanje knjige akademika Josipa Pečarića i novinara i publicista Mate Kovačevića. Knjigu pod nazivom «Kraj vremena veleizdajnika?» predstavili su admiral Davor Domazet – Lošo, akademik Dubravko Jelčić, Mate Kovačević - novinar i publicist i akademik Josip Pečarić. Predstavljanju je nazočio i predsjednički kandidat prof. dr. Miroslav Tuđman. U nastavku donosimo vijest Hine o samom događaju.(hkv)

**Predstavljena knjiga
*Kraj vremena veleizdajnika?***

Na predstavljanju knjige Josipa Pečarića i Mate Kovačevića pod nazivom "Kraj vremena veleizdajnika?" umirovljeni admiral Davor Domazet Lošo je rekao da topnički dnevници ne postoje i upitao je zašto oni trebaju hrvatskom predsjedniku Stjepanu Mesiću i hrvatskoj vladi.

Iduće će godine na haaškom sudu biti izrečene presude hrvatskim generalima Anti Gotovini, Ivanu Čermaku i Mladenu Markaču i svi su dokazi, zahvaljujući prije svega američkim odvjetnicima a ne hrvatskoj politici i vladi, pokazali kako nije bilo prekomjernog granatiranja niti izгона Srba iz Hrvatske, istaknuo je Domazet Lošo, koji je od 1998. do 2000. bio načelnik Glavnog stožera Oružanih snaga RH.

Kazao je da se s topničkim dnevnicima pokušava dokazati kako je nešto bilo skriveno te da je postojao nekakav plan, ali "koji de facto nije izvršen."

Domazet Lošo smatra da danas na Hrvatsku "jurišaju sljedbenici Slobodana Miloševića" preobučeni u 'liberale', 'europjce' i sl. Stoga se, ocjenjuje, otvoreno planira stvaranje "jugosfere" o kojoj je pisao britanski časopis "Economist". Da bi se taj plan zaustavio, rekao je Domazet Lošo, potrebno je za novog hrvatskog predsjednika izabrati Miroslava Tuđmana, jer će u suprotnom taj proces "ići ubrzanim tijekom".

Akademik Dubravko Jelčić ocijenio je da se Hrvatska danas nalazi na 'skliskoj prekretnici' - pogaziti vlastiti ponos i zanemariti hrvatski nacionalni interes ili se ponovno uspraviti i "naći svoju dušu" kao 1990. i 1991. i uzeti sudbinu u svoje ruke. Istaknuo je da je knjiga od prve do posljednje stranice prožeta uvjerenjem njezinih autora da je M. Tuđman jedini predsjednički kandidat koji Hrvatskoj može vratiti ponos i dostojanstvo.

Novinar i publicist Mate Kovačević rekao je kako tekstovi u prvom dijelu knjige upozoravaju hrvatsku javnost na procese na različitim poljima društvene i političke stvarnosti, čiji je konačni cilj rastrojavanje Hrvatske. U drugom dijelu su predstavljeni javni nastupi i politički program predsjedničkog kandidata M. Tuđmana. Akademik Pečarić kazao je da sav prihod od prodaje knjige ide za predsjedničku kampanju Miroslava Tuđmana, koji je bio na predstavljanju knjige.

U prepunoj dvorani Hrvatske kulturne zaklade i Hrvatskog slova nazočili su i članovi obitelji prvog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana.

MATE KOVAČEVIĆ

ČESTIT GLAS

Glas za dr. Tuđmana glas je pobjedničkoga naroda, koji ne može izgubiti sve i ako slučajno prof. Miroslav Tuđman ne bi dobio izbore. Čestit čovjek ne glasuje samo za pobjednika, nego za onog tko mu je po svom programu najbliži!

Najnovija odluka visokoga predstavnika međunarodne zajednice u BiH, inače austrijskoga diplomata Valentina Inzka, da većinski hrvatskom gradu Mostaru, diktatorski nametne muslimanskoga gradonačelnika, samo jasnije otkriva smjernice jednoga dijela međunarodne politike, čiji je sad cilj nedvosmisleno potisnuti Hrvate iz Bosne i Hercegovine. Tako je Inzko, oponašajući nekadašnjeg upravitelja Paddyja Ashdowna, nastavio probritansku politiku, čija su nastojanja u njegovu mandatu rezultirala sustavnim etničkim čišćenjem Hrvata. Nakon nasilnoga preuzimanja Mostara, Inzko je muslimanskoj političkoj strategiji otvorio put za realizaciju ratnog plana o izbijanju dolinom Neretve na obale Jadranskoga mora. Tim činom, praktično je prepolovljen hrvatski teritorijalni kontinuitet, što zahtjevima za uspostavu federalne jedinice izbija argument teritorijalne povezanosti, kao stožernog elementa za novo ustavno ustrojstvo BiH. Tako je Inzko Hrvate gurnuo na sam rub očajničke borbe za golo preživljavanje. Možebitni pristanak na Austrijančevu odluku otvorio bi put za već jednom viđenu ratnu taktiku izoliranja pojedinih okruženih područja i njihovu predaju protivničkoj strani. Takva politika značila bi pristanak na vlastitu nacionalnu eutanaziju, odnosno kolektivno samoubojstvo. Nažalost, protiv takve odluke još nitko nije stao u obranu hrvatske opstojnosti, a ne čuju se ni politički odgovori iz službenoga Zagreba. Desetogodišnja politika zagrebačke potpore bošnjačkoj dominaciji nad Hrvatima u BiH mogla bi se zaustaviti samo izborom novoga hrvatskoga predsjednika, koji ima osjećaj za državotvornost hercegbosanskih Hrvata te čovjeka koji razumije nacionalne interese hrvatske države. Svaka je potpora Hrvatima u BiH dobrodošla, pa tako čak i ona deklarativne naravi,

koja zadnjih dana stiže iz stožera gotovo svih predsjedničkih kandidata u Hrvatskoj. Politika, koju protežiraju zagrebački mediji osim eventualno dobre namjere, nema ama baš nikakvo rješenje za pitanje položaja hrvatskoga naroda u BiH. Kandidati koje mediji svrstavaju u kakvu takvu desnicu, odnosno oni koji su na bilo koji način bili unutar HDZ-a, Hrvatima za jednakopravnost nude, uz uvjet dogovorne razgradnje daytonske BiH između Srba i Bošnjaka postojeće stanje kao rješenje njihova opstanka. Kako samovoljna poništenja Republike Srpske ne će biti Hrvati su u perspektivi spomenutih predsjedničkih kandidata prepušteni bošnjačkoj samovolji, a zapravo uništenju. Hebrangovo izbjegavanje predizbornoga očitovanja o teritorijalnoj autonomiji, Bandićevo pozivanje na dogovor i Primorčeva zaštita nemaju mehanizme za ostvarenje elementarnoga opstanka. Jedini kandidat, koji zna, umije i može, a uz znanje, iskustvo i razumijevanje položaja hercegbosanskih Hrvata jest sin prvoga hrvatskog predsjednika prof. Miroslav Tuđman, čovjek koji istinski želi zaštititi hrvatske državne probitke. On se doduše jedini do sad tako javno očitovao, jer tvrdi, kako nema opstanka BiH bez ravnopravnosti Hrvata, a ta se ravnopravnost može postići samo teritorijalnom autonomijom, odnosno ustrojstvom hrvatskoga entiteta ili federalne jedinice, kao jednakopravnoga dijela s bošnjačkom i srpskom jedinicom unutar BiH. Zato hrvatska politička borba u BiH ne treba odbaciti ničiju pomoć, ali u izborima za predsjednika Republike Hrvatske ostala bi slijepom, kad ne bi poduprla čovjeka, koji u svom političkom programu ima viziju rješenja njihova egzistencijalno ugrožena opstanka. Zbog straha da se izborom novoga Tuđmana ne bi narušila već pozamašno ustrojena arhitektura zapadnobalkanskog krajolika, prof. Tuđman je najprešućivaniji predsjednički kandidat u hrvatskoj javnosti. Protivnici njegove suverenističke politike u toj su šutnji prepoznali opasnost od njegova izbora, pa su u javnosti raširili glasine, kako dr. Tuđman unatoč tomu što je pametan i obrazovan, doduše čak i sposoban riješiti hrvatske problema, no zbog okolnosti u kojima se održavaju predsjednički izbori, ne će moći prikupiti dovoljan broj glasova za ulazak u drugi krug. Zato bi, kako smatraju tvorci spomenutih glasina, glas za Tuđmana bio rasipanje glasova, koji bi eventualno mogli omogućiti da se od dva zla odabere barem ono manje. Oni koji možebitno nasjedaju na takve glasine, neka prije

toga dobro ispitaju vlastitu savjest. U protivnom, svoj bi glas mogli dati politici, koja će manje ili više pristajati na dobro razrađeni program nestajanja Hrvata iz Bosne i Hercegovine. Zato je glas za dr. Tuđmana glas pobjedničkoga naroda, koji ne može izgubiti, ako slučajno prof. Miroslav Tuđman i ne bi dobio izbore. Čestit čovjek ne glasuje za pobjednika nego za onog tko mu je po svom programu najbliži!

„Hrvatsko slovo“, 18. 12. 2009.

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U
OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA –
BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ,
FORTUNA, ZAGREB, 2008.**

**M.P. THOMPSON: NE ĆE ME ZAUSTAVITI I
NE ĆE ME UŠUTKATI JER PJEVAM O
LJUBAVI!**

Razgovarao: Mate KOVAČEVIĆ

Rock pjevač Marko Perković Thompson nedvojbeno zna svoj posao. Piše, sklada i pjeva, u narodu i među svojom publikom, široko prihvaćene pjesme. Rado ga slušaju djeca, mladež i odrasli. Pjesme su mu „melem na ranu“ hrvatskim braniteljima, a pozornost plijeni i među hrvatskim iseljeništvom. Jedan je od rijetkih hrvatskih pjevača koji je, unatoč nepoznatu i malom hrvatskom jeziku, planetarno poznat. Osim zapaženih glazbenih uspjeha prati ga i negativna medijska kampanja, a u razgovoru s njim pokušali smo, osim uspješne priče o glazbi, otkriti i pozadinu medijskih napadaja na očito jedan uspješan hrvatski glazbeni proizvod.

Premda je širok spektar tema o kojima pjevate: tu su pjesme o vjeri, obitelji i domovini koje izazivaju snažnu protimbu jednoga dijela domaće javnosti. Radi li se doista o neuspjelim glazbenim pokušajima ili Vaše protivnike, unatoč deklarativnoj potpori rock glazbi, zapravo smeta i glazba kad se ne slažu s motivima i porukama vaših pjesama?

Siguran sam da se kod mojih protivnika ne radi o glazbi. Čak i oni koji me ne vole, priznali su da se radi o vrhunskoj produkciji i dobroj razradbi glazbenih brojeva. Više se zapravo radi o porukama i ljudima koji dolaze na moje koncerte s hrvatskim zastavama, prihvaćaju te poruke i pjevaju pjesme o ljubavi prema Bogu, čovjeku i hrvatskim braniteljima. Poruke mržnje koje su u zadnje vrijeme usmjerene prema meni, mojoj glazbi i publici zapravo su paradoks na sve što se događa. Čovjeka koji pjeva o spomenutim vrjednotama proziva se da širi mržnju.

U političkom sustavu kao što je demokracija, koja naravno osim poziva na nasilje, dopušta široki spektar djelovanja, a budući da se kod Vas radi o slobodi izražavanje kao svojevrsnoj biti demokracije, ne radi li se u slučaju kad Vas napadaju tek o problemu Vaših političkih protivnika s demokracijom?

Točno! Radi se o političkim protivnicima, ali i o političkoj odluci da se kompromitira glazbenika, samo zato što pjeva o vrjednotama koje ne odgovaraju određenoj politici. Zaboravlja se da sam ja ponajprije glazbenik te me se napada isključivo zbog tema koje obrađujem. Glazba je umjetnost koja podrazumijeva široki spektar tema, a kao umjetničko stvaranje, nezamisliva je bez slobode. Ako nema slobode, glazba je zarobljena u neumjetničke oblike, na primjer ideologiju koja ograničava čovjeka i njegov slobodni rad. Prozivan sam i zbog scenografije koncerata na kojima u jednom trenutku zabijam mač. Mačem jednostavno šaljem poruku da je završilo određeno povijesno razdoblje. U našem slučaju, junačko doba stvaranja i obrane hrvatske državnosti. Ne pjeva li uostalom jedna naša narodna pjesma o taljenju mačeva i njihovu pretakanju u plužne naprave? Nije li isto tako poslije završetka rata isklesano nekoliko monumentalnih skulptura nacionalnih junaka s mačevima usmjerenim prema zemlji? Nikom stoga nije palo na pamet

obezvrijediti autorovu mirotvornu poruku koja nagovješćuje vrijeme mira.

Nije li onda ograničavanje slobode umjetničkoga izražavanja svojevrsno ugrožavanje ljudskih prava?

Ako smo demokratska zemlja, ne bi smjelo biti ograničavanja slobode u bilo kojoj grani umjetnosti. Posebno u glazbenoj umjetnosti koja, kad je dobra, zbog svoga izraza naprosto je razumljiva i prihvatljiva svakom čovjeku bez obzira na njegovu nacionalnu, vjersku ili rasnu pripadnost. Dakle, glazba, ili je prihvatljiva ili ne. Moja glazba je prihvatljiva jer nju prati, podupire, dolazi na koncerte i pjeva golemi broj ljudi. Ako ništa drugo, protivnici bi trebali respektirati bar njihov broj.

Nedavno je skupina akademika, biskupa, književnika, i drugih uglednih intelektualaca stala na Vašu stranu zbog javne hajke koja se vodi protiv Vas. Što znači to za Vas kao čovjeka i glazbenika?

U sretnijim zemljama takve su potpore nepotrebne jer je ljudima zakonom i dobrom tradicijom zajamčena umjetnička i stvaralačka sloboda. Potpora koju sam dobio, osobno kao glazbeniku, umjetniku, Hrvatu, branitelju, domoljubu i čovjeku puno mi znači. To je velika nagrada za moj rad. Neizmjereno sam sretan da je toliki broj ljudi, prvorazrednih intelektualaca prepoznalo moj rad, teme o kojima pjevam i poruke koje svojom glazbom šaljem u svijet. Usuđujem se kazati, čak i najveća nagrada i priznanje koje glazbenik može dobiti. Ti čestiti ljudi dali su mi dodatni poticaj da nastavim s radom i glazbenim stvaralaštvom. Ne će me pokolebati različiti napadaji, a ova mi potpora daje pravo te me na svojevrsan način i obvezuje da nikako ne odustanem od onoga što radim. Uostalom ova je potpora veliki motiv za nastavak rada. Ovim se putem zahvaljujem svim potpisnicima.

Stručnjaci različitih znanstvenih područja - matematičari, prirodnjaci, teolozi te ljudi s područja drugih humanističkih znanosti očito prepoznaju vrijednosti u Vašoj glazbi. Odakle zapravo crpите nadahnuća za stvaralaštvo, koje osim vrhunskih

intelektualaca prepoznaje i najširi hrvatski puk kao dio vlastitoga identiteta? Oni se poistovjećuju s Vašim pjesmama, zapravo se u njima pronalaze?

Nadahnuće mi je široka narodna tradicija, obiteljski odgoj, naša nesretna i često vrlo krvava povijest. Moram posebno istaknuti kršćanske vrijednosti, koje nam je unatoč surovom okruženju usadila Katolička Crkva. Od nje znatnim dijelom baštinim osjećaj zajedničke pripadnosti.

Odakle motivi vaših pjesama-uspješnica koje između ostalog jednako pjevuše djeca najmlađe dobi kao i njihovi djedovi i bake? Uostalom citiraju Vas u akademskim krugovima, a pokadšto stihovi polete i s oltara? Je li riječ o svojevrsnoj obiteljskoj predaji, iščitavanju literature ili uporabi predložaka iz umjetničke književnosti?

Nisam nastojao zaokružiti samo tradiciju sredine u kojoj sam ja živio. Kao glazbenik posjećivao sam sve naše krajeve – od srednje Bosne, Hercegovine, Slavonije, Like pa sve do Istre i Zagorja. Naravno, birao sam inspirativne motive, ali bi u pjesmu ušlo ono što bi me posebno dojmilo. Nastojao sam u kompoziciji napraviti jedan glazbeni balans. Glazbeni je izričaj takav kakav jest, ali ga stavljam u suodnos s popularnom glazbom.

U svojim pjesmama kombinirate narodne elemente s umjetničkom glazbom?

Mislim da su ponekad vrijedni motivi iz naše narodne tradicije relativno zapostavljeni. Upravo mi se oni sviđaju jer mislim da izriču karakter hrvatskoga čovjeka, njegove postojanosti i borbe da u gotovo višestoljetnom neprijateljskom okruženju, ne samo opstane, nego se uz Božju pomoć izbori za život dostojan čovjeka. Nisu li se upravo na hrvatskom povijesnom prostoru još od kraja srednjega vijeka sudarale moćne svjetske sile, koje su međusobno vodile osvajačke, religijske pa i suvremenim jezikom rečeno civilizacijske ratove. Iako je na žalost, kroz cijelu tu povijest hrvatski čovjek ratovao za interese različitih svjetskih sila, u Domovinskom ratu, to

je nagomilano povijesno iskustvo napokon iskoristio da uspostavi svoju vlastitu, samostalnu i suverenu državu.

Što je čarobno u tim motivima i kako ih zapravo prepoznajete? Uvijek izvučete ono što je bilo potisnuto, a s druge pak strane stvorite, naravno u svom žanru, gotovo vrhunsko glazbeno djelo?

Stvar je osjećaja. Ja osjećam glazbu, glazbu kao bit. Teško je zamisliti na primjer da se „Ero s onoga svijeta“ može ukomponirati u jedan broj. Imam osjećaj da se mogu i takvi elementi koristiti uz moje glazbene akorde, teme i melodije. Dakle, ja koristim narodne elemente pa i one iz hrvatske umjetničke glazbe, ali u mojim pjesmama oni dobivaju novi sklad, značenje i vrijednost. Moglo bi se reći kako nema opere koja se ne može izraziti heavy glazbom. Po meni je to sve heavy glazba. Zapravo sve to pokazuje kako klasična glazba ima uzak dodir s heavy metalom. Ja sam koristio tradicionalni izričaj našeg dinarskog podneblja, predzvuka, mirisa na klasiku ili na narodne momente izražaje i tradiciju. Dakle, glazba je stvar osjećaja.

Kako zapravo pišete pjesme? Što, sjednete i napišete pjesmu?

Nije baš tako. Evo na primjer zadnji album. Nije to sve s neba palo. Nisam ja to lijevom rukom napisao, nego sam teško radio gotovo godinu i pol dana. Teme koje sam stavi kao prioritet bitne su u mom životu, s obzirom na okolinu u kojoj živim, kao i moj svjetonazor. Naprosto sam imao potrebu o njima kazati ono što sam kazao. Tražio sam, analizirao, pazio, gledao i na kraju komponirao da to sve skupa ima svoju glavu i rep. Početak i kraj. Tako sam radio svaki takt, stih i riječ koji su trebali biti na svom mjestu. Zadovoljan sam i mislim da sam uspio. Uložio sam silni trud i ljubav kako bih svojoj publici predstavio ono o čemu se kod nas u glazbi rijetko progovaralo.

Vaša me glazba podsjeća na određena razdoblja u hrvatskoj književnosti, kad su u jedno neslobodno vrijeme uzimani povijesni motivi i paralele sa sadašnjošću. Imam dojam da i Vi na sličan način radite?

Pa može se i tako reći. Kao što klasika ima bliskih dodira s heavy metalom, rock glazbom, koje treba samo otkriti, čak se teoretski može razjasniti da je to svojevrsna glazbena cjelina. Doduše, novi izričaj koji je usko vezan s jednom drugom glazbenom produkcijom. S druge strane, recite mi, imali što novo u ovoj našoj hrvatskoj povijesti u zadnjih stoljeće i pol, osim što smo tijekom devedestih godina napokon uspjeli stvoriti svoju državu i tako postati jednakopravan narod sa slobodnim narodima svijeta? Od pojava „Načertanija“ Ilije Garašanina, i „Kovčežica za jezik“ Vuka Karadžića, sredinom devetnaestog stoljeća pa do pamfleta Nikole Stojanovića „Do istrage vaše ili naše“, stvaranja hrvatsko-srpske koalicije 1905. godine, ulaska u Karađorđevićevu Kraljevinu SHS bez pristanka hrvatskog naroda i odobrenja Hrvatskoga sabora, rušenja hrvatske državnosti i nasilne uspostave komunističko-terorističke Jugoslavije? Sva ta politička nasilja završavala su u moru hrvatske krvi. Hrvatski narod se još od Ante Starčevića uvijek opirao velikosrpskim osvajačkim planovima. Pa kad se danas, unatoč svim žrtvama, pokušava obnoviti povijesno nasilje nad jednim slobodoljubivim katoličkim narodom, nije li prirodno da u takvom narodu postoje silnice koje se opiru takvim planovima. Ja o tom upravo i pjevam, a narod koji to prepoznaje dolazi u tolikom broju na moje koncerte. Nisam glazbenik koji će obrađivati teme koje me ne uzbuđuju. Svojom glazbom htio sam obrađivati i pokazivati svoj svjetonazor. To su upravo teme koje mene kao osobu, čovjeka, katolika, bogoljuba, branitelja, domoljuba i Hrvata zanimaju. Moja glazba bez tog ne bi ništa vrijedila. Kao glazbenik želim svojoj publici reći i prenijeti ono što osjećam. To je izazov, jer se glazba može čupati čak iz korijena, uvezivati u popularnu i melodičnu glazbu te zamotavati u jedno zajedničko klupko. Upravo me to inspirira! Ja ne bih bio glazbenik, niti bih htio biti takav da kompiliram ono što sam čuo. Pa ja sam i u svojim glazbenim počecima napravio neke pjesme koje su ostavile traga.

Je li Vi onda izračunavate što slušatelji hoće slušati pa onda to napravite, ili je i to stvar osjećaja?

Hmm... U glazbi nema računanja. Ne, ne... nikako nema računanja. Ima vjerojatno i onih koji pokušavaju izračunati ali kakav će to polučiti učinak teško mogu znati. Naši skladatelji koji su

napravili mnoge uspješnice nikad nisu mogli znati hoće li to što rade biti hit. Nisam ja pisao pjesmu koja će biti hit nego sam jednostavno pisao pjesmu. Htio sam opisati krik onog vremena, jedno svoje malo mjesto, opisati nas dvadesetak koji smo pružili otpor velikosrpstvu i četništvu, ne znajući da to može biti nekakav hit. Mislio sam neka i mi u našem malom mjestu imamo pjesmu. Čuvat ćemo je u arhivu pa je možda i pokazati. Slikovito rečeno, htio sam u tim teškim danima jednostavno ugraditi jednu malu kockicu u mozaik velikoga i slavnog hrvatskog grba. Glazba je stvar prepoznavanja jer se ona ne može ljudima nametnuti. Možete vi stotinu puta vrtjeti neku pjesmu na televiziji i radiju ali ako u njoj slušatelji ne prepoznaju ono što je čini uspješnicom, onda uzalud trošite vrijeme. Dakle ako pjesma nema ono što treba imati, a ja isto ne znam što treba imati, ona ne može biti hit. Mislim da se to ne može izračunati. Radi se zapravo o emocijama. Ako glazba nema emocija, onda ona nije ništa. Ja sam emotivac, volim emotivne ljude. Kad razgovaram sa emotivnim čovjekom nalazim se u stanju ushićenja. Zato i moja glazba mora imati emocije.

Jedan dio ljudi u Vašim pjesmama, premda je riječ o glazbi, drugoj vrsti i žanru pjesama, na neki način vidi inačicu „rockizirane“ šimićevske, ujevićevske pa čak i pupačićevske poezije, a čije su odlike, uostalom kao i kod Vas, svojevrsna škrtost u riječima, a istodobno veliko bogatstvo slika ili poruka?

Teško se može ova vrsta glazbe koju ja radim povezati s poezijom. Poezija je nešto drugo. Ona ima više prostora. Poezija nema nikakve okvire. U mojoj glazbi postoje momenti koje poezija ne može trpjeti. Kod mene postoji broj i glazba koji na jedan način diktiraju tekst, trajanje, izražaj, interpretaciju. Poezija se doduše može uglazbiti ali je onda i ona ograničena jer, mislim da se onda i ne može potpuni izraziti.

Je li onda pitanje te neke sličnosti samo pitanje mentalnoga sklopa ili ste listali njihove knjige i tijekom vremena usvajali određene elemente?

Mislim da je opet stvar osjećaja. Ja nisam listao knjige. Doduše čitao sam njihovu poeziju ali se nisam ni pokušavao baviti da kroz

analizu njihovih pjesma radim nešto svoje. Potpuno sam drukčije pristupio glazbi i svom glazbenom izričaju. Jednostavno sam koristio motive svoga kraja, naše novije i starije povijesti, socijalne motive, motive svoga zavičaja i duhovno-biblijske motive.

Je li možda i to jedan od motiva vaših protivnika, koji su raniju parolu o sukobu proletarijata i kulaka, danas samo zamijenili svježijim ideološkim ruhom o opreci urbanoga i ruralnog?

Te su opreke namjerno nametnute. Nameću ih mediji i pojedinci. Ja narod ne dijelim na urbane i neurbane. Moja je publika i gradska i negradska. Jednako mlađi i stariji, odnosno publika iz svih naraštaja. Mislim da je riječ o umjetnoj podjeli jer danas ionako gotovo 80 posto hrvatskoga pučanstva živi u gradovima. Gradu ne prijeti nikakva pogibelj od ionako ostarjela hrvatskoga sela. Pa pogledajte na putu od Zagreba do Splita, nakon što izidete iz Karlovca, gotovo beskrajan ruralni prostor je potpuno prazan. U spomenutoj floskuli riječ je zapravo o prenošenju određenih ideologema s već ostarjeloga Zapada u hrvatski prostor, kako bi se zbog rastrojavanja državnosti, pojačala podvojenost hrvatskoga naroda.

Vašu tezu kao da potkrjepljuje i činjenica da Vas rado sluša srednjoeuropska publika, koja je u drugoj polovici prošloga stoljeća slovila kao pojam urbanoga svijeta?

Pa na moje koncerte redovno dolaze Poljaci, Česi, Slovaci... Slušaju i pjevaju moje pjesme. Zanimljivo je kako su zavoljeli pjesme jednoga Hrvata. Oni ne znaju za domaću vrstu klasifikacije rock glazbe na urbanu i ruralnu. Znaju da je dobra glazba i zato je slušaju. Tako je i kod nas. Pa Trg bana Jelačića, Maksimir, Stari plac, Rijeka, Osijek sve su to urbane sredine. Pa naši srednjoškolci može se reći da dominiraju na mojim koncertima.

Izgleda da današnja mladež više nauči o hrvatskoj povijesti iz vaših pjesama nego iz školskih knjiga?

To ste Vi rekli! U svom radu imam potporu svoje obitelji i kruga svojih prijatelja. Uostalom snagu tražim i u molitvu. A Bog mi je

daje. Moje pjesme su poznate javnosti. Ne krijem se ni iza čega. Iza njih stojim. Postoje provokatori poput na primjer tv-novinara Denisa Latina, koji je montirao spot „Jasenovac i Gradiška Stara“, pustio ga na televiziji i rekao da je to moj spot. To je čista podvala, očito razumljiva samo kao metoda, kojom se provokatori služe da kompromitiraju moj rad i glazbu. Pjesme su svakom dostupne. Objavljene su uostalom u poznatoj diskografskoj kući Croatia-records. S druge pak strane ljudima je jasno da ono što mi podmeću nije moje. Glede „Čavoglava“, stojim iza svoje pjesme. Godine 1991., pa sve do kraja rata, nema radio-postaje i televizije koja u cijelosti nije vrtjela tu pjesmu. Licemjerje je da nekoliko godina poslije ta pjesma smeta. Licemjerje onih koji su pjesmu slušali i puštali. Uoči same Oluje, na HTV-ovu Dnevniku je puštena ta pjesma. Eto danas, „Za dom spremni!“ je fašistički pozdrav. To je stari hrvatski domoljubni uzvik. Kao što je narodna izreka „Ljutu travu na ljutu ranu!“ stara narodna izreka, a ne fašistička parola. Mislim da bi oni koji iznose takve tvrdnje trebali dobro razmisлити kad govore o povijesti. Riječ je naprosto o narodnim izrekama. Toga se ne bi trebalo odricati nego ponosno isticati. Pa što je loše biti za dom spremni? To je jedan plemenit uzvik kojim čovjek želi biti spremno braniti svoj dom. Trpati taj pozdrav u fašističke parolo, znači nanositi golemu štetu i vlastitom narodu i njegovoj povijesti. Pozivam naše povjesničare neka obrane i taj pozdrav i hrvatske narodne izreke, koje su davno zabilježene u povijesti.

Postali ste uz hrvatske nogometaše i među popularnijim osobama u Hong Kongu. Je li to riječ o Vašoj politici, samopromociji odnosno kampanji u kineskoj urbanoj sredini, kojom su još do prije desetak godina upravljali Englezi?

Iznenadio sam se kad sam to čuo. Hrvatska kroz svoje športske uspjehe ima izvrstan imidž u svijetu. S druge pak strane Hrvatska na području produkcije ni malo ne kaska za svjetskim trendovima. Maksimirski koncert se može mjeriti s bilo kojim koncertom napravljenim vani. Posebno se trudim da svoju glazbu predstavim na kvalitetan način.

Dobivali ste mnoge pohvale za izvedbu svojih koncerata. Na koji način postižete svojevrsnu cjelinu pjesme, glazbe, scene i izvedbe?

Scenografija je jedna priča. Ona mora pratiti sadržaj i poruku pjesme. Premda kod nas nije uobičajeno, vani se to dosta radi. Pjevač se mora odreći mnogo stvari, uložiti mnogo novca i truda. Ja sam se potrudio ne samo u Hrvatskoj nego i vani da predstavim svoju glazbu na najbolji način. To se onda prepoznaje, pa nisu samo Kinezi, Poljaci i Česi koji slušaju moju glazbu! Dolazio sam u Ameriku gdje na koncertima nisu samo naši mladi. Oni dovode svoje prijatelje. Uspjeli smo postići da tamošnji Hrvati nemaju kompleks hrvatske glazbe. Dapače, divi se i ponose njome te zovu svoje prijatelje da vide o čemu se radio. Dobili smo na stotine dobrih ocjena stranih glazbenika ili običnih ljudi, koji uopće ne znaju hrvatski, ali zato znaju pjevati cijele moje pjesme. U Švedskoj mi je rekla jedna gospođa, nakon što joj je moj CD preveo prijatelj, kako hrvatska publika može biti sretna zato što postoji netko tko na ovaj način može izražavati ljubav prema svojoj domovini, Bogu, obitelji, čovjeku, prijatelju. Puno je stranaca koji i u drugim zemljama poput Kanade dolaze na koncerte. Tamo se uvjere da su dobre i kvalitetne glazba i glazbena podloga, poruke i atmosfera.

Protiv Vas se vodi određena kampanja kao osobe, onoga što pjevate, o onomu o čem pjevate. Dok se u jednom trenutku organizirala skupina udruga koja Vam pokušava zabraniti nastupe u bližem okruženju pa i na međunarodnoj razini, glazbeni kritičar uglednoga Washington Posta David Segal, nakon američkoga koncerta, konstatirao je kako zapravo kopate britanski heavy metal, iz 1975., te da Vam je glazba slična onom što je radio „Iron Maiden“?

Kampanja ide orkestrirano. Znam točno o čemu se radi. Volim kad mi na koncerte dođu strani glazbeni kritičari. Doista ako imaju dobru namjeru, iz moje glazbe mogu iščitati da u njoj nema ništa loše. Mogu vidjeti da se radi o jednom patriotu koji ističe da voli svoju domovinu, poštuje druge i pjeva o tradicionalnim kršćanskim vrijednostima. Dakle, oni blagonaklono reagiraju nakon što odslušaju koncert. No prije koncerta, ponajprije mediji, a onda onda i skupine

velikosrba i jugonostalgičara stvaraju cijeli cirkus oko nastupa. Prije nastupa u Kanadi prvi su se javili predstavnici ravnogorskoga četničkog pokreta. Poslali su dopis židovskoj udruzi, gdje su me proglasili nacistom, odnosno pjevačem koji promiče nacizam. Upućivali su prosvjede gradonačelniku, policiji pa čak i prijeteća pisma organizatorima. Radi se o jednom krugu. Odavde se šalju poruke inozemnim medijima, koji priloge objave u svojim zemljama. Nakon toga svoje tiskotine vraćaju u Hrvatsku s upozorenjem kako navodno tamošnji mediji pišu o Thompsonu. Radi se o jednom zatvorenom krugu, a djelatnost im se proteže i po Kanadi, Americi i Europi.

U svojim pjesmama pjevate o usudu hrvatskog naroda. Nije li onda svojevrsan apsurd da Vas se optužuje za antisemitizam, kad se čak i biblijski može iščitati sličan povijesni usud hrvatskoga i židovskog naroda?

Koliko god se trudili huškati Židove na me, premda nažalost pojedine udruge i pojedinci bez ikakve provjere nasjedaju na lažnu sliku o meni, nemam ništa protiv židovskoga naroda i ne prihvaćam da je židovski narod protiv mene. Imamo toliko sličnosti kroz povijest. Židovski narod je stradao u Drugom svjetskom ratu kao što su i Hrvati stradali u tom ratu. Čak smo kroz Stari zavjet povezani preko Abrahama i Mojsija. Pa Isus Krist, moj Bog je Židov. Kroz povijest nam je dosta slična težnja za samostalnom državom. Nije li Vukovar hrvatska Masada? Sjećam se kako je početkom rata, zbog velikosrpske agresije na Hrvatsku, na Trgu bana Jelačića gladu štrajkao jedan američki Židov. Nije li povjesničar Michael McAdams, također Židov raskrinkao lažne mitove o navodnoj hrvatskoj genocidnosti. Pa na cijeloj europskoj intelektualnoj pozornici pravo Hrvata na svoju državnu samostalnost branio je francuski filozof, također Židov Alain Finkielkraut. U hrvatskoj političkoj povijesti cijeli je niz židovskih intelektualaca – od Josipa Franka pa do nedavno preminula Ive Korskoga sudjelovao u stvaranju i oblikovanju hrvatske nacije. Naprosto ne ću prihvatiti tezu provokatora da je židovski narod protiv hrvatskoga naroda pa i mene.

U Hrvatskoj Vas najviše napadaju poluobrazovani autori, koji su zahvaljujući obiteljskom naslijeđu zaposjeli položaje u medijima?

Nemam potrebe puno objašnjavati i razgovarati o onima koji se na neki način ne slažu s mojim pjesmama. Ja sam o njima rekao kroz svoje pjesme. U pjesmi „Neka nitko ne dira u moj mali dio svemira“ sve sam rekao.

S obzirom da su Vam pjesme svojevrсна oda pobjedničkom hrvatskom mentalitetu. Kad je bilo najteže, one su dizale povjerenje u vlastite snage. Šport je svojevrсна inačica viteštva ljudske duše, a većina hrvatskih športaša na određeni način prikuplja motivacijsku snagu upravo iz vaših pjesama. Što je to viteško u vašim pjesmama, što tako snažno može motivirati gotovo većinu hrvatskih reprezentativaca?

To su poruke koje nose moje pjesme. Ljubav. Ona je najjača snaga. Od nje ne postoji ništa jače. Mnoge pjesme upravo govore o ljubavi prema domovini, Bogu, obitelji, pripadnosti. Svi športaši koji se bore za naše boje, jednostavno osjećaju snažne poruke. Na taj način žele zaštititi te boje, odnosno pobijediti s osjećajem pripadnosti, kako bi svoj uspjeh darovali vlastitom narodu. Osjećaj pripadnost je snažna motivacija koja čovjeka potiče da čini dobro pa čak i da se žrtvuje za svoju zajednicu. Čovjek je za ideale, čestitost i poštenje, nije li to pokazao i naš Domovinski rat, spreman i umrijeti. Nažalost kod nekih se mladih ljudi taj osjećaj gubi. Osjećaj pripadnosti veže mene, moje pjesme, športaše i moju publiku. Dakle, ljubav je snaga, koju zle sile bez obzira koliko udarale i tukle, nikada ne će pobijediti!

Nije li koncert na Trgu bana Jelačića bio određena sinteza hrvatskoga društva, na kojem su podjednako sudjelovali mladež i odrasli, obrazovani i manje obrazovani, jednako jug kao i sjever Hrvatske, a moglo bi se reći čak i iseljena i domovinska Hrvatska? Nije li Hrvatska zapravo na Trgu pokazala koliko sluša i Voli vašu glazbu?

Ne radi se samo o Trgu bana Jelačića! Prvi veliki koncert se dogodio na Poljudu. Taj poljudski koncert je bio veličanstven. Dan-

danas ljudi prepričavaju osjećaje i dojmove s tog koncerta. Nakon nekoliko dana postao je top tema medija svih protivnika. Oni su ga prozvali velikim nacističkim skupom. Taj isti predložak rabljen je i danas protiv koncerta na Trgu bana Jelačića. Onda se dogodio Maksimir. Također jedan veličanstveni koncert. Svi su bili ponosni, a nekoliko dana nakon njega, mediji su ga kao i Poljud proglasili nazi-skupom. Nakon Maksimira bio je veliki koncert na Straom placu u Splitu. Danima su se prepričavali dojmovi. No opet je krenula hajka. Tu je i koncert u Mostaru i drugim gradovima. Oni uvijek koriste istu demagogiju, no ne mogu me pokolebati. I ne će me ušutkati! Ja se jednostavno nemam pravo pokolebati ili odustati od svoga glazbenog djelovanja. Nemam pravo radi onih ljudi koji su me poduprli: intelektualaca, biskupa, akademika koji javno istupaju i otvoreno se suprotstavljaju tom zlu koje napada mene i vrjednute koje zastupam. Također radi svoje publike i svih naraštaja koji me prate nemam pravo na šutnju. Mladeži, a posebno srednjoškolaca, koji drže te pjesme kao svoje blago. Zato me neće zaustaviti. Ne će me ušutkati! Ono što govorim kroz svoju glazbu, odnosno kroz nju pripovijedam jest ljubav, a ona je najjača!

DARKO GLAVAN: VJERUJU THOMPSONU JER ISKAZUJE NJIHOVA TEMELJNA UVJERENJA

Razgovarao: Mate KOVAČEVIĆ

S rock kritičarom Darkom Glavanom, koji glazbenu scenu prati još od kraja šesdesetih godina, čovjekom koji desetljećima surađuje s radijem, televizijom, različitim novinama i časopisima te autorom zapaženih knjiga o rock glazbi, razgovaram u zagrebačkom Muzeju Mimara, gdje je Glavan viši kustos i voditelj za odnose s javnošću. Kako je Marko Perković Thompson iznimna pojava na hrvatskoj estradnoj ali očito i nekim drugim drugim pozornicama, upitao sam Glavan je li Thompson doista hrvatski estradni fenomen? I ako je, zašto?

Thompson je fenomen iz dva jednostavna razloga. Zato što je autentičan kantautor kao i ono što proizlazi iz njegove osobnosti te zato što je naišao na masovnu reakciju. Da je on fenomen samo zbog političkoga konteksta, onda on ne bi bio vrijedan pozornosti. Bio bi stvar trenutka. On je očigledno osoba koja ima dosluh sa svojom publikom. Taj se dosluh temelji i na okolnostima u kojima se pojavio. Marko se na estradi pojavio u doba Domovinskoga rata, u onome što je tada bio, a ne glumio, a tada je bio hrvatski branitelj. Iz te pozicije je počeo njegov diskurs, njegov estradni govor. To je nastavio i nakon što je nestala ugroza Domovine, ali je svojim izvođačkim i autorskim umijećem to uspio održati u žarištu. Bez obzira što njegova popularnost posjeduje i dimenzije političke prirode, Thompson je neosporno estradna činjenica.

Spomenuli ste komunikaciju s publikom. Na koji se način odvija taj dosluh? Međusobno, u interakciji?

Mislim da je to pitanje povjerenja. Ne mislim da tu postoji neka velika interakcija. Nisam siguran da Thompson osluškuje svoju publiku. Očigledno je da se na njegovim koncertima okupljaju ljudi istoga uvjerenja, koje se temelji na istim određenjima kao što su

religija i nacija. To nije jedini sadržaj ali je osnovni zajednički nazivnik, što bi rekao pokojni Veselko Tenžera, to je šifra kolektivne emocionalnosti. Tajna i javna spona Thompsona i publike jest to da publika vjeruje kako Thompson iskazuje njihova temeljna uvjerenja. On je u krajnjoj liniji svojim životom i svojim ponašanjem na estradi dokazao da stoji iza toga, da to nije izbor za jednu ploču i turneju, za jedno medijsko pojavljivanje. On stvarno iznosi svoja uvjerenja. To je program iza kojeg on stvarno stoji.

Možete li definirati kakva je to glazba? Može li se Thompsonovo djelo svrstati u nešto što je samoniklo njegovo, hrvatsko ili se to može uklopiti u kontekst općih zbivanja na pop i rock sceni?

Danas u bilo kojoj umjetnosti, a pogotovo u popularnoj glazbi, teško je govoriti o nečemu što je potpuno izvorno. Apsolutna samosvojnost, originalnost danas je nemoguća. Kriterij je zapravo, ima li završni rezultat miris na onoga tko ga je stvorio ili na sastojke od kojih je djelo napravio. Thompson u tom smislu apsolutno spada u autore koji uspijevaju ostaviti svoj pečat. Termin "zvuk Zagore" kao što sam napisao u tekstu za katalog velebne izložbe "Dalmatinska zagora – nepoznata zemlja" ne bi loše funkcionirao kao opis njegove glazbe. Kroz ovo vrijeme, ali on je nazočan više od deset godina na hrvatskoj estradi, njegov izričaj se mijenjao. "Čavoglave" su definitivno rock skladba. Ono što je radio na nekoliko idućih albuma, bio je stanovito kompromis između festivalske pop-glazbe, kakvu je radio njegov tadašnji estradni mentor Nenad Ninčević i onoga što je njegovo izvorno nagnuće. Ovo što radi od albuma "Vjetre s Dinare" do "Bilo jednom u Hrvatskoj" jedna je njegova inačica folklornoga rock'n'rolla, etno rock'n'rolla. To je do sada nepoznati vid rock'n'rolla. Oni koji ne vole i osporavaju Thompsona, inzistiraju na usporedbi s ranim Bijelim dugmetom. Ta usporedba ima neke veze, uz ostalo, Thompson vokalno može podsjećati na Alema Islamovića, jednoga od pjevača Bijelog dugmeta. Meni se čini da bi Thompsona bilo zanimljivije usporediti s tradicijom škostkoga rocka ili onog što u Velikoj Britaniji zovu keltski rock'n'roll. Dakle, rock glazba koja se referira na povijest, narodnu predaju i običaje. Ona želi u rock'n'roll zvuk utjeloviti jednu mistiku tradicije, čak i iz pretkršćanskog vremena. Mislim da je tu ishitrena reakcija ljudi koji Thompsona a

priori odbacuju, koji u scenografiji i kostimografiji njegove zadnje turneje vide samo mistifikaciju. Mislim da je to potpuno legitiman pokušaj hrvatskoga, ili čak starohrvatskog traženja estetike, koju zovu "swords orderly", dakle mač i čarobnjaštvo. U globalnoj pop kulturi najizrazitiji predstavnik toga je Conan, super heroj, koji se pojavljivao u trivijalnoj literaturi, filmu, stripu itd. Mislim da je Thompson intuitivno prepoznao vezu te estetike mača i čarobnjaštva pa iz toga proizlazi ta njegova čuvena sintagma "vuci, vile i hajduci". To je potpuno izvorni mitologem. On je to definitivno pronašao u tom dijelu zemlje iz kojeg potječe. Koji je potencijal te povijesti kao što je pjesma "Diva Grabovčeva"? Koliko je koja pjesma vješto ili manje vješto napisana, to nije bitno. Bitno je kopa li autor po svojoj vlastitoj nutrini, vjeruje li iskreno u tu mitologiju iz koje izranja. Ja u tom smislu apsolutno Thompsonu vjerujem. Vjerujem da je on iskreni baštinik pretkršćanske i kršćanske hrvatske povijesti, možemo reći čak ruralne.

Koliko je u rock glazbi prihvatljivo miješanje ruralnoga, etno ili mitoloških elemenata s rock kulturom koja je proizvod urbanog?

Jedna od ključnih knjiga o nastanku rock'n'rolla zove se "Zvuk grada". Rock'n'roll je nespojiv bez tehnologije snimanja ploča. Naravno, ploče se pedesetih godina nisu mogle snimati u zabiti, ali rock'n'roll je nastao iz bjelačka glazbene tradicija cointry&westen i crnačke tradicije rytam&blues. Oba su ruralni oblici. Rock'n'roll je smjesa ruralnih glazbenih idioma, samo smiješana u gradu. Sastojci od čeg je sastavljen rock'n'roll su očigledno izvorno ruralni. Kod Thompsona, možda po prvi put, nakon Bijelog dugmeta na ovim prostorima svjedočimo jednom izrazito populističkom rocku. Za razliku od Bregovića i Bore Đorđevića, koji su miješali novokomponiranu narodnu glazbu, a Đorđević čak duh "kafane", Thompson je drukčije iskoristio društveni trenutak za stvaranje populističkog roka. On je iskoristio hrvatsku nacionalnu baštinu. U tom smislu je neobično zanimljiv društveni fenomen. Ja jako zamjeram nekim kolegama koji su ga odbacili, a da nisu uložili ozbiljan napor da razmisle, zašto je toliko ljudi prihvatilo njegovu glazbu. Nije odgovor u tome da su svi Thompsonovi poklonici budale i neobrazovani. Zato mi je bitno da svojom analizom,

potvrdim da ljudi akademskoga obrazovanja mogu sa zanimanjem i naklonošću razmatrati njegovo stvaralaštvo.

Kako ocjenjujete motive pjesama i glazbu na zadnjem Thompsonovu albumu?

Ne želim amnestirati Thompsona od kritičkih primjedaba, kojih sigurno i ja imam. Kad sam pisao recenziju albuma "Geni kameni", u "Večernjem listu" sam ga ocijenio s jednim "plačkom i jednim smješkom". Mislio sam da su njegov talenat i koketiranje s pop glazbom negdje na istoj razini, dok sam za album "Vjetare s Dinare" dao pozitivnu odliku. Album "Bilo jednom u Hrvatskoj" je njegovo kompletno autorsko djelo pa u tom smislu smatram kako je to korak naprijed. Sam je preuzeo potpunu kontrolu. On piše pjesme, radi glazbu sa svojim glazbenicima, izabrao je glazbenike s kojima radi i sigurno sudjeluje u kreiranju scenografije, video-spotova i t.d. Pritom je definitivno iskoračio prema rock'n'rollu, a ostao je vjeran tom svom određenju za naciju, religiju i baštinu. Ono što eventualno može biti problem, jest to da su u nekoliko pjesama tema i sadržaj pjesme vrlo slični. Ono što me koji put zasmeta i na njegovim koncertima jest da oni često imaju više formu crkvene propovijedi nego hedonističkoga okupljanja. Očigledno onima koji se tamo nalaze to ne smeta. Dobar dio Thompsonovih poklonika nije sretan ni zadovoljan onime što mu nude ostali rock, rep ili drugi izvođači, ali oni se osjećaju ugodno u tom kontekstu. Ovaj album i turneja na kojoj je predstavljen prikazuju Thompsona u jednom vrlo čistom izdanju. On je sve natruhe koje nisu bile izvorno njegove odbacio. Vidimo ga tu sa svim njegovim manama, i s estradnoga stajališta rečeno, ograničenjima i greškama. Očigledno je da uspjeh, reakcije publike i broj posjetitelja pokazuje da postoji interes i naklonost jednoga bitnog dijela hrvatske publike za takvom vrstom glazbe i nacionalnoga okupljanja. Koliko je tu udio glazbe, političkih i drugih određenja teško je reći. U svakom slučaju Thompsonova prisutnost u hrvatskoj kulturi je nešto što je neupitno. Ona je u krajnjoj liniji prisutna i u stadionima i u Klovićevim dvorima, koji su jedna od najvažnijih ustanova elitne kulture, ali elitne kulture koja okuplja veliki broj posjetitelja. Uvjeren sam da se Thompson vrlo odgovorno odnosi prema svom poslanju, misiji, talentu i ljudima koji ga podupiru. Jako bi me veselilo kad bi se sve više usmjeravao za

pjesme osobnije intonacije, kao što su pjesme "Sine moj", "Moj dida i ja" . Mislim da je i rodoljubni zanos uvjerljiviji kad se govori kroz osobna iskustva nego kroz kolektivističke parole. Ne dovodim u pitanje njegovu uvjerljivost kad pjeva budnice i davorije, ali draže su mi pjesme s regionalnim i osobnim predznakom. Dokazao je da ih je u stanju pisati. Današnja rock scena u Hrvatskoj je sigurno više dobila nego možebitno izgubila. Za rock scenu je normalno da ima alternativu, glavni tok i instrumentalne virtuoze. Nije Thompson taj koji je poništio sve ostale rukavce. On je trenutno masovno najprihvaćeniji. Ni on, ni njegova popularnost ne sprječavaju ostale. Mnogi ishitreno prave to drastično sučeljavanje urbanoga i ruralnog. Rock'n'roll je nastao upravo na smjesi ruralnog i urbanog. Ako je to funkcioniralo u Americi, zašto ne bi funkcioniralo u Hrvatskoj?

RATNIK SVOGA NARAŠTAJA

Piše: Mate Kovačević

Izgleda kako se pobjednički mentalitet hrvatskoga naroda može pronaći još samo u pjesmama i nastupima Marka Perkovića Thompsona, koji i kad javno ne nastupa plijeni pozornost, ne samo domaće, nego, što je za nekadašnje estradne zvijede bilo gotovo i nezamislivo, čak i međunarodne javnosti. U Hrvatskoj, kao i u bilo kojoj drugoj zemlji, gdje godinama javno nastupa, već se uobičajilo da ljubitelji glazbe i posjetitelji Perkovićevih koncerata uživaju u Markovoj glazbi i onda kad zbog jezičnih ograničenja sasvim ne razumiju sadržaj njegovih pjesama. Za razliku od glazboljubaca, moćni je medijski stroj gotovo cijelo desteljeće upregnut u svojevrstu kampanju, kojom se u javnosti, ovoga hrvatskog pjevača, na različite načine pokušava diskreditirati. Kad kritika Perkovićeve pjevanja i javnih nastupa ne bi prelazila estradne okvire, Thompson bi ostao zapamćen kao čovjek, koji je u stanju, nakon izlaska svakoga novog albuma, svježinom svojih pjesama pobuditi nevjerojatnu količinu emocija kod svih naraštaja svoje publike, bez obzira na njihovu stalešku, strukovnu ili područnu pripadnost. Za razliku od "tutnjave" rock glazbe, koja po svojoj biti ima zadaću smrvti, a čak i uništiti svaki oblik cjelovitosti, jedinstva i sklada, Markovo pjevanje o obitelji, domu, domovini, vjeri i Bogu očito tvori oksimoronsku sintezu univerzalnih kršćanskih vrijednosti, pretvarajući gotovo apokaliptičnu buku rock strojeva u svojevrstu inačicu suvremena svetopavlovskoga Hvalospjeva ljubavi. S druge pak strane, moderni medijski žreci, bar kad je riječ o Hrvatskoj, kroz napadaje na Perkovića otkrivaju kako ih glazba i pjevanje uopće ne zanima, a rock kulturu, kad nije pod njihovom paskom, ionako drže u ruci kao ideološku batinu, poželjnu da čak i uz pomoć opojnih sredstava razara kršćanske vrijednosti, o kojima upravo Thompson, estetski gledano, zaogrnut u ružno, vrlo lijepo pjeva. U toj sintezi rocka, hrvatskoga etno-zvuka, motiva narodnoga folklora, toplih, ali i odlučnih poruka u sadržajima svojih pjesama, Perković je očito pogodio lik pripadnika svoga naraštaja. Taj hrvatski mladić je, za

razliku od zapadnjačkih pa i vršnjaka s istočnoeuropskog dijela kontinenta, morao goloruk, tek s kunicom oko vrata, početkom devedesetih krenuti u potpuno neizvjesan boj za spas vlastite obitelji, doma, domovine, ali i svekolika hrvatskoga narodnog identiteta. Vrativši se iz tog pakla kao pobjednik, oštrom oku vrsna zapažatelja hrvatske zbiljnosti, nije promaknulo da su u međuvremenu, dok se većina hrvatske mladosti opirala bubnjevima smrti, neki nepoznati ljudi, u ime netransparentnih ciljeva razgrađivali sve ono za što su se Perković i njegov naraštaj uspjeli krvavo izboriti. Uostalom to se vidi i iz Markovih pjesama, a kako su one svojevrsan isječak sudbine hrvatskoga čovjeka, u njima danas, djeca, mladež, odrasli kao i cijele obitelji prepoznaju dio sebe, kad zbog Thompsonovih koncerata masovno hrle na nogometna igrališta ili u športske dvorane. Ima jedan cijeli ciklus podmotiva u Perkovićevim pjesmama, koji čak i kad se izuzmu motivi pjesma već spomenute tematike ostavljaju snažan pečat na svako slobodoljubivo stvaranje, kao i na sve skupine koje se istinski zalažu i bore za ostvarenje svoga ljudskog dostojanstva i slobode. Zato su Perkovićeve pjesme rado slušane u Poljskoj kao i u Slovačkoj, a njihova muslimansko-bošnjačka adaptacija tijekom rata svjedoči kako nadilaze državne, etničke pa i vjerske granice. Motivi pravdoljubive borbe pokorenoga ili napadnutog naroda za vlastito dostojanstvo nisu ograničeni ni vremenom ni prostorom. Budući da je Bog čovjeka stvorio na svoju sliku i priliku, dakle kao slobodno biće, motivi su isti jučer kao i danas. Jednaki su u Hrvatskoj kao i u Škotskoj! Upravo u tom složenom kompleksu odnosa, jednostavne Markove poruke i razgranatoga sustava različitih obmana, koje se nadvijaju nad današnjim svijetom, valja tražiti i odgovore na ovaj sukob Davida i Golijata. Dok se u pojednostavljenim odgovorima napadaji domaće javnosti uglavnom odčitavaju kao zakašnjela reakcija jugonostalgijačke svite, koja je vlastite državne frustracije zamijenila propagandnom kampanjom za poništavanje hrvatskoga pobjedničkog mentaliteta, koji je nakon briljantnih vojnih pobjeda ugrađen i u nacionalni identitet Hrvata, reakcije nekih međunarodnih krugova na Thompsonove pjesme gotovo su apsurdne. Naravno, ako se radi o kampanji kojoj je svrha poništavanje svakoga Hrvatstva, u što je, valja priznati, vrlo teško povjerovati, onda bi i udari na Perkovića, kao i domaća "detuđmanizacija" mogli imati zajedničke

korijene. Nu, valja podsjetiti kako argumenti nekih krugovi, koji vode pravi mali medijski rat protiv hrvatskoga pjevača, ipak stoje na staklenim nogama. Nije li zapravo, samo zato što se u publici pojavio i pokoji nepriličan simbol, apsurdno dizati optužbe do razine zabrane javnih nastupa? Valjda je posao redarstva, a ne pjevača, da u publici traži nedopištene insignije? U krajnjem slučaju, svako društvo, pa tako i hrvatsko ima svoje krajnosti, nu, za razliku od krajnje lijevih i organiziranih jugokomunističkih skupina, hrvatska je desnica već odavno na umoru, a njezin ekstrem, bar kao organizirana skupina, za razliku od većine zapadnih zemalja, uopće ne postoji! Budući da u sadržaju Markovih pjesama, za razliku od tekstova domaćih i stranih tužitelja, nema nikakve mržnje, Thompsonove su pjesme, bar kad je riječ o glazbi prihvatljive svakom čovjeku dobre volje! Nu, kako kod vjerne publike potiče mnoštvo pozitivnih emocija, bar za sad, kod protivnika upravo zbog tog, u jednakoj mjeri izaziva količinu mržnje.

**J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ
VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB,
2009.**

MATE KOVAČEVIĆ

PROSLOV

Knjigu „Kraj vremena veleizdajnika?“ , koja već u svom naslovu nudi odgovor s upitnikom, valja postupno otkrivati kao niz problema koji svakodnevno opterećuju aktualnu hrvatsku zbiljnost. No ti se problemi, kao što to sugerira i naslov knjige, nipošto ne mogu rješavati, a kamoli riješiti, bez djelatne činidbe i zajedničkoga sudioništva čitatelja. Zato su je priređivači razdijelili u dvije cjeline: prva donosi cijeli niz informacija iz hrvatskoga političkog i kulturnog života, kojima se, zahvaljujući političkoj eliti i njezinoj moći, odnosno nemoći, sustavno manipulira već desetak godina. Pozadinu tih manipulacija valja tražiti manje-više u skrivenim političkim koncepcijama, čiji je cilj, jednako kao i 1918., odnosno 1945. godine, gurnuti Hrvatsku u jednu novu balkansku državnu zajednicu. Zato i nema službene potpore istraživanjima o broju žrtava rata i poraća, pa bivši ratni i poratni logor u Jasenovcu, na štetu istinskih žrtava, u službenoj propagandi postaje svojevrsni

malj, kojim se, svaki put kad pokažu određeni smisao za uređenje vlastite državne samostalnosti vitla ponad hrvatskih glava. Jasenovački mit, na što je upozorio hrvatski povjesničar Ivan Mužić, osmislio je, očito u dogovoru s komunističkim vlastima, srpski predratni političar Dušan Tomić. On je u poratnim godinama na francuskom jeziku, u Parizu, sastavio tri strogo tajna izvješća, kojima je htio jednu moćnu međunarodnu organizaciju, kako kaže, upozoriti na krivicu Katoličke crkve i Hrvata u Drugom svjetskom ratu. Te njegove teze preuzeli su Viktor Novak i srpski akademici, a one su im početkom devedesetih godina poslužile kao podloga za agresiju na Republiku Hrvatsku i BiH. Danas pak, s nešto umanjenijim brojkama žrtava, mnogi se predstavnici političke i medijske elite u Hrvatskoj održavaju na vlasti upravo uz pomoć Tomićeva pariškog mita. Svojom akribičnošću, matematičkom jednostavnošću i publicističkim stilom na dnevni je red sve te manipulacije i politkijanske prijevare stavio akademik Josip Pečarić. Koliko je bio u pravu pokazuju i aktualni napadaji na kardinala Bozanića, koji je upravo posjetio Jasenovac, ali u njem nije mogao prešutjeti komunističke žrtve, što ih, kao zmija noge, skrivaju novi jugoslavenski mitomani. No ta akribija i jednostavnost Pečarićeva izlaganja ponajviše su ipak došle do izražaja u živom tv-razgovoru s profesorom Tomcem na zagrebačkoj televiziji Z1, u emisiji „Oči u oči sa Zdravkom Tomcem“, a tekst tog razgovora uvršten je i u ovu knjigu. Suočen s nedostatkom javnoga prostora, rastrojenim i nemoćnim državnim ustanovama te nizom već otvorenih zagovaranja srpsko-hrvatskog zajedništva, auktor vidi izlaz iz tog teatra apsurdna u novim predsjedničkim izborima. Zato i smatra kako je moguće zaustaviti antituđmanovsku politiku, iza koje se bjelodano skriva proces povratka Hrvatske u Jugoslaviju, samo izborom novoga Tuđmana. Od svih predsjedničkih kandidata, pozicije hrvatske suverenističke politike, kako ističe akademik Pečarić, jedino zastupa profesor Miroslav Tuđman. Iz tog stajališta proistječe i niz tekstova o drugim kandidatima, njihovoj politici te usporedba njihovih političkih programa s programom dr. Miroslava Tuđmana. S druge pak strane valja podsjetiti, kako unatoč tomu, što su mnogi tekstovi pisani za javne nastupe, oni ništa ne gube na strastvenoj istraživačkoj težini, polemičnost i zanimljivosti, koju može pružiti samo um iskrena zaljubljenika u istinu, pravdu i pravo svoga naroda

na postojanje i vlastito državno ustrojstvo. Ovdje nije samo riječ o tekstovima akademika Pečarića nego i vrsnom izlaganju don Josipa Čorića te bivšega splitsko-dalmatinskog župana Branimira Lukšića, čiji tekstovi u obrani istine zajedno s Pečarićevim čine cjelovito intelektualno bojno polje. Nedavno je gostujući na Hrvatskoj televiziji jedan od zagovornika orjunaške politike pozvao na stvaranje federalne zajednice Hrvata i Srba, ustvrdivši kako su Hrvati i Srbi dva plemena istoga naroda. U jednom pak regionalnom listu, istodobno se pojavio pamflet, u kojem auktor veliča Vuka Karadžića kao tvorca hrvatskoga jezika, a hrvatskoga pjesnika Petra Preradovića proglašava pripadnikom srpske nacije. U tom tekstu, kao i u onima, koji po crti Virovitica, Karlovac, Karlobag dijele Hrvatsku na istočnu, ili kako ju karakteriziraju kao lijenu i primitivnu te zapadnu, odnosno naprednu, nije teško razaznati odsjaje dviju srpskih strategija – obnovu Jugoslavije ili uspostavu Velike Srbije. Zanimljivo je podsjetiti i dokle seže ta mržnja hrvatskih Jugoslavena. U jednoj polemici između dvojice predstavnika različitih srpskih strategija, splitski se protivnik svom zagrebačkom Velikosrbinu opravdavao, kako on, za razliku od njega, ne mrzi Hrvatsku samo do zamišljene granice Virovitica, Karlovac, Karlobag, nego da bi ga natkrililo, sve do granice sa Slovenijom. Prošlostoljetne ideološke smicalice nadiđene su u povijesnoj i društvenoj znanosti, ali, unatoč tomu, u Hrvatskoj još uvijek egzistiraju. U pozadini javnoga bijesa tih suvremenih karadžićista ne nalazi se ništa drugo do li obnova jugorasističke politike, koja je rezultirala nepreglednim tragedijama hrvatskoga naroda u 20. stoljeću. Glede hrvatske nacionalne svijesti pojedinih pravoslavaca u Hrvatskoj, koje spomenuti auktori, unatoč vlastitu izboru, proglašavaju Srbima, nije teško zaključiti kako je i to „srbijančenje“ tek dio karadžićevskih politika o troimenom narodu. Naime, do uspostave jugoslavenskih država, u dijelu pravoslavnoga pučanstva u Hrvatskoj, postojala je svijest o pripadnosti hrvatskoj naciji, što svjedoči i cijeli niz pravoslavnih časnika hrvatske domovinske vojske iz Drugog svjetskog rata. Nije li uostalom komunistička Jugoslavija uništila cjelokupnu Hrvatsku pravoslavnu crkvu, a nad pravoslavnim Hrvatima počinila apsolutni genocid? Zato je drsko, bezobrazno ali i očito s podlogom rasističkih primjesa, u genima različitih etničkih skupina utjelovljenih u sastav hrvatske nacije tražiti vjerska krvna zrnca. U pozadini svakoga laganja uvijek

se skriva određena namjera, a u prvom dijelu knjige uvršteni su tekstovi koji temeljito raskrinkavaju lašce, metodologiju laganja i njihove nakane. Koliko su rašireni pipci te lažljive nemani pokazuje i pokušaj Pantovčaka da se umiješa čak i u matematički prijemor te u Zagrebu, beogradskoga lažljivca, u izočnosti akademika Pečarića, promovira u tragača za znanstvenom istinom. Tekstovi u prvom dijelu knjige upozoravaju hrvatsku javnost na procese koji se odvijaju na različitim poljima društvene i političke stvarnosti, a konačni im je cilj rastrojavanje Hrvatske. U drugom dijelu knjige predstavljeni su javni istupi, odnosno politički program predsjedničkoga kandidata dr. Miroslava Tuđmana, a treći, nenapisani dio zapravo je u rukama čitatelja. Naime, bez obzira na njihovu brojnost, samo oni mogu odlučivati o sudbini svoje zemlje. Dakle, na njima je izbor!

Mate Kovačević

TUĐMANOV ILI SUPROTNI SMJER?

Kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu

Pred nama je knjiga poznatog hrvatskog kolumniste i publiciste Mate Kovačevića *Bespuća hrvatske politike*. Knjiga je i sastavljena od njegovih kolumni – njih preko 100 - tiskanih u «Fokusu» u razdoblju od rujna 2004. do prosinca 2006. Što mislim o samoj knjizi i autoru možete vidjeti u predgovoru *Pozadina obmane hrvatskih političara*. Sam predgovor sam proširio i pod naslovom *Kako Srbima po treći put predati Hrvatsku?* objavio u „Hrvatskom slovu“ od 10. srpnja 2009, a zapravo to je tekst s prve promocije ove knjige. U predgovoru sam napisao ono što je – čini mi se – osnovna karakteristika Kovačevićevih tekstova: Oni objašnjavaju suvremena događanja kroz usporedbe s povijesnim događajima i na taj način čitateljima objašnjavali što je stvarna pozadina tih događanja. U predgovoru sam također spomenuo i tvrdnju za koju držim da je osnovno pravilo po kome je prepoznatljiva hrvatska politika poslije Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana:

„Kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu.“

Kako je prva promocija održana jedan dan poslije Sanaderove ostavke komentirao sam je u sklopu ove tvrdnje:

„Nema dvojbe da je Sanader želio ući u predsjedničku utrku. A za izbore je uvijek morao nastupati državotvorno. Sukob sa Slovincima ili nova politika približavanja Hrvatima BiH su izgleda zasmetale gazdama. Kada jednom prihvatiš biti sluga, od tebe se ne očekuje da možeš bilo što raditi bez njihova odobrenja, zar ne?“

„Rješenje“ spora sa Slovenijom pokazalo se da je spomenuto pravilo i dalje na snazi, kao što je u punom svom naletu ono što je Kovačević još 1. 10. 2004. nazvao „slovenska pilot agresija“, a tekst s tim naslovom možete pročitati na početku ove knjige. Dakle, u momentu kada Sanader više nije bio najbolji mogući sluga zamijenjen je boljim slugom

Kosoricom, i gazde su zadovoljne. Naravno, danas u Hrvatskoj možeš biti u Sabori i u medijima samo ako se povinuješ tom pravilu, pa ne čudi što je jedino Stožer predsjedničkog kandidata prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana svojim priopćenjem od 14. 10. 2009. reagirao protiveći se tom „rješenju“. Evo kako počinje to priopćenje:

„Predsjednički kandidat dr. Miroslav Tuđman smatra da hrvatska vlast lakoumno i olako odustaje od jamstava buduće primjene međunarodnog prava glede neutemeljenih slovenskih zahtjeva za hrvatskim teritorijem. Kako bi se stvorio privid brzog zaključenja pristupnih pregovora s EU, Hrvatska je prihvatila napuštanje već postignutog dogovora sa Slovenijom, iz kolovoza 2007., da se rješavanje graničnog spora povjeri Međunarodnom sudu pravde. Time je Slovenija postigla ključni strateški cilj svoje blokade, a Hrvatska bitno unazadila svoju poziciju u graničnom sporu. Slovenskom zahtjevu za spoj svoga teritorijalnog mora s otvorenim morem moguće je udovoljiti jedino tako da Hrvatska odstupi od preko 230 četvornih kilometara, koji su po međunarodnom pravu neprijeporno dio hrvatskog teritorijalnog mora. Sudeći po izjavama slovenskih čelnika, hrvatska je predsjednica Vlade sada prihvatila da se odluka o slovenskim zahtjevima donese u arbitražnoj komisiji čijih bi četvero od pet članova imenovala Europska unija, odnosno Slovenija. To je potpuno suprotno odluci Hrvatskog sabora, koji je odobrio prijedlog povjerenika Rehna od 22. travnja ove godine – tada predstavljen kao konačan i nepromjenljiv. Po njemu, arbitraža se trebala povjeriti arbitražnom vijeću, u kojem bi, uz dva člana imenovana od država u sporu, u konačnici predsjednik Međunarodnog suda pravde imenovao predsjednika arbitražnog vijeća te preostalu dvojicu članova...

Dan nakon tog priopćenja Ministarstvo vanjskih poslova i europskih integracija izdalo je priopćenje po kojem je sada napokon jasno kako je Vlada Jadranke Kosor pristala pregovarati sa Slovenijom na osnovu prijedloga Ollija Rehna od 15. lipnja 2009., dakle prijedloga koji Hrvatska tada nije prihvatila i koji nije u skladu s onim što je prihvatio Hrvatski sabor. To je izravno u suprotnosti s onim što je još jučer izjavila premijerka Jadranka Kosor, odnosno

kako sve što je dogovoreno piše u njezinom pismu Predsjedništvu Europske unije. Dakle Hrvatska, kako je i komentirao Tuđman, teritorijalnim ustupcima, ili kako mediji kažu garantiranjem Sloveniji pristupa otvorenom moru, kupuje članstvo u EU. Doista kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu, zar ne?

Slijede očekivane reakcije prije svih dugogodišnjeg predsjednika hrvatskog dijela Mješovite hrvatsko-slovenske komisije za sastavljanje nacrtu sporazuma o rješavanju graničnog spora pred međunarodnim sudom, akademika i profesora međunarodnog prava Davorina Rudolfa. On je dao ostavku premijerki Jadranki Kosor. Navedimo i njegove riječi („Večernji list“, 17. 09. 2009.):

„Ponavlja se slučaj Račana i njegov sporazum s Drnovšekom.“

Objašnjava kako je hrvatske eksperte (Rudolf, Ibler, Vukas) premijerka prije nekoliko dana uvjeravala kako je sve transparentno, da sporazum sa Slovencima nema dodatnih i tajnih dijelova.

Potom se javlja oporba – kao da nemaju ništa s dogovorom Račana i Drnovšeka - sa sličnim zamjerkama.

Zapravo ni Matu Kovačevića ni mene ne čudi što je ovakva reakcija došla prvo od profesora Tuđmana. Prije godinu dana, točnije 23. rujna 2008., u ovoj dvorani sam govorio o poruci:

„da se svi trebamo okupiti oko zajedničkog kandidata na predsjedničkim izborima. Nije tajna da ja podržavam kandidaturu prof. dr. Miroslava Tuđmana, tj. da pripadam grupi oko akademika Ivana Aralice koji je to najavio u svom intervjuu «Hrvatskom listu». U «Večernjem listu» sam već spomenuo kako sam još 2000. na Amac mreži pisao (tada sam bio u Australiji) kako je HDZ odmah trebao odgovoriti na pokrenutu detuđmanizaciju (tj. rashrvaćivanje Hrvatske) i na napade na obitelj Tuđman najavom da će njihov kandidat na slijedećim predsjedničkim izborima biti upravo Miroslav Tuđman. Tako bi poručili da im nije samo važna vlast – jer će ići s kandidatom koji nije član HDZ-a. A takva poruka bi itekako trebala zabrinuti detuđmanizatore jer bi morali računati i na vrijeme kada će im opet jedan Tuđman biti predsjednik države.

(...)

A danas mi trebamo predsjednika koji je suprotnost sadašnjem. Dakle, čak i ono što bi se prof. Tuđmanu uzelo kao mana, npr. nije populist već vrhunski intelektualac, može se

pokazati kao prednost. A da ne govorimo o tome da nam mediji neće biti dostupni. Ali, trebaju li prezimenu Tuđman i mediji?

Zato sam i rekao «Večernjaku» da je Miroslav Tuđman naš najbolji mogući izbor. Uostalom to su već mediji i potvrdili. Spomenuto je niz imena. Uzbudilo ih je samo ime - dr. Miroslav Tuđman! Oni su svjesni koga se moraju bojati. Njihove reakcije pokazuju da nemaju namjere mijenjati svoju podaničku politiku prema Bruxellesu. Da su prihvatili Tuđmanovu kandidaturu, bili bi napokon i pobjednici na predsjedničkim izborima. Očito, kao i na prethodnim, draže im je izgubiti nego mijenjati taj podanički mentalitet.

A moraju se bojati i zbog činjenice da se ne može trpati u isti koš vodstvo i članstvo HDZ-a. Mnogi članovi HDZ-a misle isto što i mi. Mnogi od njih će glasovati za našeg kandidata.

Hoćemo li mi biti na visini zadatka? Hoćemo li se, kao na ovom predstavljanju, okupiti svi oko zajedničkog kandidata – onog kojega se oni jedino i boje?

Nedavno je u „Hrvatskom slovu“ (4. rujna 2009.) prenesen tekst Frana Budimlića „*Tuđman II.*“ iz „Hrvatske Kronike“, New York. Iz teksta je razvidno kako naš Hrvat iz SAD-a zapravo piše isto što sam ja govorio ovdje prije godinu dana. Međutim, mnogi tzv. državotvorni Hrvati to nisu prepoznali do dana današnjega ili nisu smjeli prepoznati pa imamo sve više i više kandidata koji trebaju oduzeti glasove onome koga se vlast jedino boji. Nije slučajno što smo Mate Kovačević i ja taj moj govor tiskali u knjizi *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*. Prije svega Tuđman je jedini od današnjih kandidata potpisao naše otvoreno pismo. S druge strane mislimo da smo pogriješili što mu nismo ponudili da napiše svoj prilog za knjigu. Jednom drugom današnjem predsjedničkom kandidatu jesmo, ali on je to odbio napraviti.

Nedavno sam i obilježio takvo ponašanje napisavši tekst *Zašto Tuđman?* Nešto takvo danas nije lako objaviti pa to možete naći samo na portalu HKV-a, a tekst je prenio i Portal predsjedničkog kandidata Miroslava Tuđmana. Na takvim portalima uvijek imate dežurne komentatore vladajućih. Oni su po pravilu kao zagovornici nekog drugog kandidata s desnice. Zato je bilo zabavno kako se odmah otkriju kada im spomenete pojam „tuđmanizam“. Odmah je to njima ono što je zastupala „trećejanuarska vlast“ otvoreno, a

Sanaderov HDZ prikriveno. Ili ne znaju što zapravo Tuđman zastupa, čime pokazuju da ni ne znaju za knjige koje je napisao ili izdao. Nevjerojatno je da angažiraju ljude koji ne znaju barem za Tuđmanovu knjigu „Vrijeme krivokletnika“ o kojoj govori i Mate Kovačević u ovoj knjizi.

Međutim, iz tih komentara možete zaključiti mnogo toga korisnoga. Meni je posebno palo u oči na Portalu HKV-a:

Upravo iz toga zamjeram Dr. Miroslavu Tuđmanu što nije uspostavio civilne i vojne tajne službe na način da dugoročno osiguravaju kontinuitet politike hrvatskih državnih interesa.

Zapravo to nas iznova podsjeća na činjenicu da je dr. Tuđman ustrojio tajne službe i da mi nismo dovoljno valorizirali tu činjenicu u stvaranju hrvatske države. „Trećejanuarska vlast“ jest i zato se tako surovo obračunala s hrvatskim tajnim službama. Danas u našoj domovini imamo njihove omiljene britanske tajne službe umjesto hrvatskih! Da je netko drugi stvorio tako uspješne tajne službe sigurno bi ga se spominjalo uz Predsjednika i Ministra obrane Gojka Šuška. Autor gornje tvrdnje nije svjestan da nitko nije napisao nešto ljepše o prof. Tuđmanu od njega. Svojevremeno je Carl Gustav Stroem napisao da je Hrvatska malobrojna država i da tek za stotinjak godina može imati takvog čovjeka kao što je bio hrvatski Predsjednik. Međutim, iz gornje tvrdnje je očito da autor vjeruje da je i Miroslav Tuđman takav čovjek pa je uz zajedničku borbu za stvaranje države trebao osigurati da njegove tek stvorene službe same osiguravaju kontinuitet državotvorne politike. Doista bi bilo lijepo ako nam dr. Tuđman kao predsjednik dokaže kako je to doista točno.

I Mati Kovačeviću i meni bit će zaista draga spoznaja da nismo pogriješili vjerujući da se doista radi o jedinom mogućem kandidatu koji može zaustaviti osnovno pravilo hrvatske politike: „Kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu.“ Ili kako to kaže Predsjednik HKV-a naš poznati književnik Hrvoje Hitrec na Portalu HKV-a 15. rujna 2009.:

Jedini kandidat koji se osam godina uporno bori protiv mesičevštine, koji zna što je demokracija u svojoj biti i koji zna što je hrvatski nacionalni osjećaj jest dr. Miroslav Tuđman.

Hoće li činjenica da je upravo Tuđman svojim priopćenjem učinio da hrvatska javnost dozna što se krije iza dogovora sa

Slovincima otvoriti oči onima koji još uvijek ne vide da smo izgubili godinu dana zato što nismo odmah dali punu potporu profesoru Tuđmanu? Vidjet ćemo.

A ovi izbori dat će odgovor na pitanje koje Mate Kovačević postavlja i u ovoj knjizi kroz naslov jednog teksta:

Tuđmanov ili suprotni smjer?

„Portal HKV-a“, 18. rujna 2009.

„Portal predsjedničkog kandidata prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana“, 18. rujna 2009.

DODATAK:**INTERVIEWI S PROF. DR. SC.
MIROSLAVOM TUĐMANOM****PRIREDIO MATE KOVAČEVIĆ****UVOD**

Upravo se navršava 10. obljetnica smrti obnovitelja hrvatske državnosti i predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana, čovjeka koji je snove mnogih hrvatskih naraštaja o vlastitoj nezavisnoj i međunarodno priznatoj hrvatskoj državi pretočio u stvarnost. U djelu dr. Franje Tuđmana utkan je idealizam hrvatskih stračevićanaca, društovna protežnost općehrvatskoga pokreta Stjepana Radića, neprekinuta borba hrvatskih državotvoraca tijekom jugoslavenskih okupacija te pozitivna nacionalna stremljenja hrvatske ljevice. Sve su spomenute značajke te premošćivanje međusobnih oprijeka posebno došle do izražaja u oslobodilačkom Domovinskom ratu, u kojem je okupator poražen, a Republika Hrvatska nakon toga postala slobodna, suverena i cjelovita demokratska država, koja je međunarodnim ugovorima napokon mogla zajamčiti i jednakopravnost hrvatskom narodu u Bosni i Hercegovini. Nakon smrti predsjednika Tuđmana na hrvatsku pozornicu stupile su divergentne političke silnice, koje su u razdoblju od samo jednoga desetljeća gotovo uspjele razmrviti sve ono što je dr. Tuđman gradio uz plebiscitarnu potporu hrvatskoga naroda. Odgovor na cijeli niz dramatičnih zbivanja, koje su skoro dovele u pitanje opstanak hrvatske države dala je sredinom prošle godine skupina hrvatskih intelektualaca, kad je za predsjedničkoga kandidata istaknula prof. Miroslava Tuđmana, vrhunskoga intelektualca i čovjeka velikoga političkog iskustva. O aktualnom stanju u Hrvatskoj, položaju Hrvata u BiH, odnosu Hrvatske i Europske unije, Haaškom sudu, položaju Republike Hrvatske u odnosu na susjede, sigurnosnom stanju zemlje te ulozi i značenju

hrvatskoga iseljeništva u cjelokupnom korpusu hrvatstva, profesor Miroslav Tuđman je, unatoč skučenom javnom prostoru govorio u svojim medijskim istupima. Presjek tih pogleda kao i svojevrsan politički program predsjedničkoga kandidata Miroslava Tuđmana ocrtava se u interviewima, koje donosimo kao Dodatak prvom dijelu knjige. Ako taj prvi dio uzmemo kao teorijska i politička razmatranja o aktualnim hrvatskim problemima, drugi dio, odnosno Tuđmanovi politički pogledi mogu se cjelovito uklopiti kao rješenje hrvatskih ideoloških zabluda. Samo bi na tom programu novi predsjednik, nakon desetljeća stagnacije, napokon hrvatskom narodu mogao vratiti ponos i dostojanstvo. Drugi je dio knjige, odnosno ovaj Dodatak, razdijeljen u tri poglavlja – mediji u Republici Hrvatskoj – mediji u BiH i mediji hrvatskoga iseljeništva, što kao svojevrsna cjelina zatvara unutarhrvatski problem, a svježinom svojih pogleda otvara pitanje položaja Republike Hrvatske u bližem okruženju i široj međunarodnoj zajednici. Tekstove smo uz suglasnost prof. Miroslava Tuđmana preuzeli s njegove internetske stranice www.miroslav-tudjman.com Kako bi ostale vidljivima političke tendencije u razlikovnosti između Muslimana-Bošnjaka i Hrvata, razgovore objavljene u bošnjačkim medijima prenijeli smo u izvornom obliku, onako kako su oni objavljeni na bošnjačkom jeziku. U odnosu na medije u Hrvatskoj, profesor Tuđman je znakovito dobio vrlo zapažen prostor u bošnjačkim i hrvatskim medijima u Bosni i Hercegovini. Ta činjenica ne pokazuje samo zanimanje bošnjačke javnosti za zbivanja na političkoj pozornici u Hrvatskoj, nego je ona i svojevrsni pokazatelj zatvorenosti hrvatskih medija, koji su doduše promijenili političku retoriku ali se uglavnom još nisu uspjeli osloboditi mentalnih polazišta bivšega jugokomunističkog sustava. Dakle, propuh najavljivan uspostavom otvorenoga društva i medijskih sloboda na načelima filozofije Karla Poppera ostao je tek pusta želja, a u praktičnom smislu i svojevrsno pomagalo, iza kojeg se skrivao dobro ustrojen i pripremljen mehanizam za odstrjel nepoćudnih novinara, književnika i javnih djelatnika, koji su u praskozorje demokratskih promjena rušili jugoslavensku i komunističku diktaturu. U prvom dijelu knjige, dakle, navedeni su hrvatski problemi, a drugi dio, kao njegova praktična nadopuna, nudi recept za njihova rješenja.

M.K.

HRVATSKO SLOVO: MIROSLAV TUĐMAN O AKTUALNIM PROBLEMIMA

U intervjuu za Hrvatsko slovo Miroslav Tuđman prolazi kroz različite teme; od povijesti Domovinskog rata, preko Haaga i hrvatskih generala, pa do podjele BIH. Sugovornik mu je Mate Kovačević

HS: Profesore Tuđman nedavno ste uredili i objavili zbornik radova s okrugloga stola „Informacijski rat protiv oslobodilačke operacije Oluja“, koji je proljetos održan, u prigodi obilježavanja 86. obljetnice rođenja prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana. Koliko su ovakvi skupovi i zbornici te njihova javna predstavljanja važni za upoznavanje javnosti, znanstvenih ustanova s upoznavanjem istine o Domovinskom ratu koji je zadnjih osam godina gotovo istisnut iz javne percepcije hrvatskoga čovjeka? Postoji li mogućnost da istina o hrvatskoj borbi uđe i u školski nastavno-obrazovni proces?

MT: Zbornik "Informacijski rat protiv oslobodilačke operacije Oluja" sadrži znanstvene i stručne radove u kojima se istražuje i prikazuje istina o Domovinskom ratu, nasuprot dezinformacijama i poluinformacijama koje dominiraju javnim medijima i javnim znanjem. Znanstveni i stručni radovi pridonose spoznaji o našoj nedavnoj prošlosti i sadašnjosti i imaju utjecaja na stručnjake i istraživače. Dakle, utječu na formiranje stručnog, odnosno društvenog znanja. Nažalost, istina o Domovinskom ratu neće naći adekvatno mjesto u edukacijskim programima jer je to znanje strogo kontrolirano od političkih struktura, koje su sklone Domovinski rat tumačiti prema mjeri svojih osobnih zasluga i pragmatičnih ciljeva kojima su usmjereni.

HS: Obnašali ste visoke državne dužnosti te cijelo desetljeće bili uključeni u stvaranje hrvatske države, mogu li zbornici i knjige u koje je uključen cijeli niz uglednih imena iz hrvatske znanosti i politike, a koje već godinama objavljujete biti korisne za hrvatske generale optužene pred Haaškim sudom?

MT: Niz je znanstvenika, političara, sudionika Domovinskog rata i onih koji su stvarali Hrvatsku državu, napisalo vrijedne znanstvene i stručne radove, koji su već korišteni i koji mogu biti korišteni u obrani hrvatskih generala pred Haškim sudom. Nažalost, u pravilu njihove knjige, skupovi i radovi neće biti prezentirani i promovirani u hrvatskim medijima, iako na te promocije dolazi i preko tisuću ljudi. No istovremeno, moramo znati, da postoji i niz onih drugih i pojedinaca i "nevladinih organizacija" koji pišu i objavljuju knjige i studije, koji su namijenjeni haškome Tužiteljstvu i u funkciji su optužbi hrvatskih generala i dužnosnika. Postoje i istraživači parcijalnih istina, koji su godinama bili izdašno financirani, poput HHO-a, čija izvješća koristi haško Tužiteljstvo, a mainstream mediji prikazuju kao cjelovitu ili jedinu istinu. Takvi autori, iako malobrojni u odnosu na prvu grupu, na svojim promocijama imaju malo publike ali zato na njih dolazi politička elita i o tome izvješćuju vodeći mediji.

HS: Hrvatska javnost zakinuta je izvješćivanjem iz Haaga, a pojedine medijske kuće čak se služe različitim manipulativnim trikovima, kao što je na primjer selektivno izvješćivanje o svjedočkim iskazima u kojima se uglavnom prešućuju dijelovi unakrsnoga ispitivanja obrane kad sud utvrđuje laž odnosno raskrinkava krivokletnika, kako bi optužene Hrvate (generalu Gotovinu, Markača i Čermaka) prikazali zločincima. Ne čini li vam se da je proces optuženim Hrvatima iz BiH još više zapostavljen u hrvatskoj javnosti premda se i u njihovoj optužnici spominje zločinački pothvat i agresija Republike Hrvatske na Bosnu i Hercegovinu?

MT: Istina je da se u početku nešto više izvješćivalo o suđenju hrvatskim generalima Anti Gotovini, Ivanu Čermaku i Mladenu Markaču. Ali gotovo da i nije bilo poštenog prikaza suđenju hrvatskim generalima i dužnosnicima iz BiH: dr. Jadranku Prliću, generalima Slobodanu Praljku i Milivoju Petkoviću, Bruni Stojiću, Valentinu Čoriću te Berislavu Pušiću. U ova dva procesa haško se Tužiteljstvo po prvi puta susrelo s pravom obranom, pogotovo kada je riječ o pobijanju glavne kvalifikacije optužnica tj. o udruženom zločinačkom pothvatu. Postalo je jasno da Tužiteljstvo nema dokaza za takvu kvalifikaciju (a nitko od nabrojanih nije ni optužen da je osobno počinio zločin ili da je naredio zločin) te da se presuda po toj

osnovi može donijeti samo na temelju političkih (dis)kvalifikacija. I tu je bit problema. Krunski svjedok optužbe i za "etničko čišćenje" Srba iz Hrvatske, i za "podjelu Bosne" je Stjepan Mesić, aktualni predsjednik Republike. Aktualne su Vlade RH od 2000. godine u većoj, odnosno u manjoj mjeri, s njim suglasne i u prijateljskim odnosima. A to znači da su nespремne založiti se za istinu i poduprijeti obranu hrvatskih generala i dužnosnika jer bi to značilo ići u sukob s Mesićem. Kompromis političkih struktura oko istine o Domovinskom ratu ima za posljedicu da se ne prati tijek suđenja hrvatskim generalima i dužnosnicima. Mainstream mediji nisu se opredijelili da izvješćuju o istini nego o interesima svojih političkih mecena. Zato o suđenju ne doznajemo puno, a ono što doznamo u funkciji je političkih struktura na vlasti.

HS: Ugledni hrvatski intelektualci, među kojima je znatan broj poznatih književnika, akademika, biskupa i sveučilišnih profesora rado bi Vas vidio na mjestu predsjednika Republike Hrvatske. Što kao predsjednički kandidat ili možebitno budući hrvatski predsjednik možete učiniti kako bi se zaustavio ovaj strmoglavi zaokret od suverenističke politike izvojštene u Domovinskom ratu pod vodstvom Predsjednika Franje Tuđmana?

MT: Bit će skoro deset godina kako je cilj hrvatske državne politike ulazak Hrvatske u Europsku uniju po svaku cijenu. Sa sloganom da takva politika "nema alternative" Hrvatska je radila kompromise na štetu svojih nacionalnih interesa. Postalo je već svima jasno da to nismo platili samo gubitkom ponosa i samosvijesti, već i gubitkom političkog i gospodarskog suvereniteta. Na unutarnjem planu proizvodi se pesimizam koji je porazan za budućnost: od kriminalizacije Domovinskog rata, optužbi za pljačke u pretvorbi i privatizaciji, korupciju u svim područjima društva, vladavinu mafije, nesposobnost politike, optužbi za fašizam, itd. Sumnja se u sve i svakoga. Sa time treba prestati. Sve negativnosti treba otkloniti, ali bez generalizacija. Treba nam sloga i zajedništvo da bismo u suvremenom svijetu i vremenu globalizacije ostvarili svoje ciljeve. Hrvatska mora naći svoje mjesto u EU, kao zajednici ravnopravnih suverenih država. Važno je pri tome da osigura svoje interese, a nije presudan datum ulaska u EU. Nikada nisam vjerovao da je forma važnija od sadržaja. Sa susjedima Hrvatska treba imati

dobre odnose, ali ne trebaju joj ni tutori ni zapadni Balkan da bi uspostavila dobrosusjedske odnose. Zato nam je potrebna promjena političke kulture, kako bismo postigli slogu i zajedništvo – moralno odgovornih ljudi iz svih stranaka i političkih opcija.

HS: Nedavno ste u jednom tv-intervjuu na mostarskoj televiziji kazali kako bi najbolje bilo da se u Bosni i Hercegovini „tri naroda dogovore oko načela ustavnog uređenja BiH“, na način „od tri jedinice po nacionalnom ključu“. Kojim biste mehanizmom, s obzirom da je Republika Hrvatska potpisnica Daytonskoga sporazuma pokušali pronaći rješenje za jednakopravnost hrvatskoga naroda s druga dva naroda u BiH?

MT: Činjenica je da nitko nije zadovoljan s funkcioniranjem bh. države. Zato je normalno zagovarati da se „tri naroda dogovore oko načela ustavnog uređenja BiH“. Rekao sam da mi se čini razložnim vratiti se na uvjete koje je početkom 1992. međunarodna zajednica postavila za priznanje BiH, uvjete o ustavnom ustrojstvu BiH, što su ga u ožujku potpisali predstavnici sva tri naroda kako bi BiH dobila međunarodno priznanje. Vođe sva tri naroda tada su se suglasili da će "BiH biti država sačinjena od tri sastavne jedinice temeljene na nacionalnim načelima i vodeći računa o gospodarskim, zemljopisnim i drugim kriterijima". Danas dogovor trebaju ponovo postići sva tri naroda: Hrvati, Bošnjaci i Srbi. Hrvatska kao supotpisnica Daytonskog sporazuma zainteresirana je da se postigne takav sporazum koji će BiH osigurati samoodrživi razvoj.

HS: Hrvati u BiH žive teritorijalno nepovezani. Bi li taj elemenat predstavljao problem za uređenje države podijeljene na tri federalne jedinice?

MT: Kako će formirati federalne jedinice stvar je dogovora tri konstitutivna naroda u BiH. Pri tome treba imati na umu i iskustvo Švicarske u kojoj je osigurana konstitutivnost njezinih naroda, a da "nacionalni" kantoni nisu "teritorijalno povezani". Primjer Švicarske potvrđuje da teritorijalna povezanost nije presudna, već da je važno kako se osigurava konstitutivnost i ravnopravnost svakog od tri naroda u BiH.

HS: Osim hrvatskih političara u BiH koji se već dugu niz godina bore za jednakopravnost hrvatskoga naroda, Vašu je ideju o unutarnjem uređenju BiH podijeljene na tri federalne jedinice po nacionalnom ključu nedavno podupro i izbornik

bosanskohercegovačke nogometne vrste Ćiro Blažević. Smatrate li da se osim Hrvata u BiH za spomenutu ideju mogu tražiti sugovornici i među druga dva naroda, odnosno među Bošnjacima i Srbima?

MT: Ne treba meni pripisivati ovu ideju, jer se radi o načelu čije je poštivanje tražila Europska zajednica 1992. godine. Zato vjerujem da je razborito očekivati da je prihvate i Bošnjaci i Srbi, a ne samo Hrvati. Pogotovo što vjerujem bi danas dobar dio i Bošnjaka i Srba i Hrvata bio zadovoljniji da se prihvatio neki od planova MZ za BiH, koji su im se nudili u razdoblju 1992.-1993. U tom bi slučaju bilo puno manje žrtava na svim stranama, a vjerojatno i manje nezadovoljstava nego sa Daytonskim sporazumom. Argument kojim pak danas neki odvrćaju Bošnjake od ustroja BiH na tri entiteta – da međunarodna zajednica neće dozvoliti ustroj "islamskog" entiteta na tlu Europe, smatram posebno uvredljivim i neprihvatljivim za Bošnjake.

HS: Kako u budućnosti zamišljate odnose Republike Hrvatske i Bosne i Hercegovine s obzirom da su u geopolitičkom i gospodarskom smislu upućene jedna na drugu?

MT: Ponavljam da i Hrvatska te Bosna i Hercegovina imaju uzajamne i strateške i razvojne interese. One su i u geopolitičkom i u gospodarskom smislu upućene jedna na drugu. Prometni planovi dviju zemalja moraju se usklađivati po ključnim pravcima. Hrvatskoj je u interesu da Hrvati u Bosni i Hercegovini osiguraju svoju konstitutivnost i ravnopravnost, kako bi tamo bili sigurni i zadovoljni. Zato je Hrvatskoj u interesu da BiH čim prije osigura samodostatan razvoj, te da i BiH pristupi euroatlantskim integracijama.

„Hrvatsko slovo“, 28.12.2008.

NAŠA OGNJIŠTA: INTERVIEW S DR. TUĐMANOM

Razgovor s prof. dr. Miroslavom Tuđman za katolički mjesečnik
Naša ognjišta, koji izlazi u Tomislavgradu vodio je Mate
Kovačević

Ognjišta: Hrvatstvo se u Bosni i Hercegovini očuvalo unatoč golemim povijenim nepravilnostima i višestoljetnom stradanju biblijskih razmjera. Prošlostoljetne ratne pošasti, Prvi i Drugi svjetski rat desetkovali su hrvatsku populaciju, a tijekom zadnjega rata gotovo je prepolovljen broj Hrvata. Hoće li na kraju povijesni usud ostaviti Hrvatima tek sjećanje na izgubljeni kulturni riznicu i nekadašnje sabore održane na tom području?

MT: Sudbina hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini samo potvrđuje onu povijesnu činjenicu o kojoj se govori već u Starom Zavjetu. Narodi koji nemaju svoju državu, ili koji nisu ravnopravni s ostalim narodima u višenacionalnim državama, teško se mogu obraniti od vanjskih opasnosti i unutarnjih ugroza. Država nije jedina garancija opstanka, ali je moćna institucija koja ima zadaću štiti nacionalni opstanak i promicati budućnost. Povijest Hrvata, a posebno Hrvata u Bosni i Hercegovini, potvrđuje tu istinu. Na Hrvatima u Bosni i Hercegovini, ali i svima nama je da ne iznevjerimo žrtve prošlih generacija, a budućim pokoljenjima Hrvata u Bosni i Hercegovini osiguramo stabilnu i sigurnu budućnost.

Ognjišta: Jesu li Hrvati ponovno osuđeni da im svijest čuva Katolička Crkva i franjevački redovnici?

MT: Katolička crkva i franjevci dugo su bili jedini koji su čuvali vjeru i nadu hrvatskom narodu za opstanak u Bosni i Hercegovini. Katolička crkva nije bila samo čuvar baštine nego je gradila hrvatski nacionalni i kulturni identitet. Danas Crkva ne može biti jedina zadužena za slobodu, samosvijest i opstanak Hrvata. Katolička crkva dala je i daje čvrstu vjeru i odlučnost narodu za slobodom i opstankom. Međutim u novim okolnostima globalizacijskih izazova i opasnosti, moramo razviti novi duh služenja naciji i nacionalnim interesima. Odgovornost za vrijednosti kojima težimo, idealne u koje

vjerujemo, blagostanju i sigurnosti kojima se nadamo, osim katoličke crkve moraju preuzeti svi: političke stranke i civilne udruge, kulturni i znanstveni djelatnici, gospodarstvenici i umjetnici. Svi se moramo ujediniti oko zajedničkih vrijednosti i ciljeva, a ostaviti po strani osobno, stranačko i profitorsko koristoljublje.

Ognjišta: Je li danas uopće moguće riješiti hrvatsko pitanje u kako kao znanstvenik i političar gledate na moguće rješenje tog pitanja?

Hrvatsko pitanje u Bosni i Hercegovini, odnosno funkcioniranje BiH, može se riješiti jedino tako ako će se sva tri konstitutivna naroda osjećati sigurno i zadovoljno. Takvo se rješenje može postići, ako se vratimo na polazište. Naime, početkom 1992. postignut je dogovor (tzv. Cutilleriov plan) o ustavnom ustrojstvu BiH, kao države koja se sastoji od tri sastavne jedinice formirane prema nacionalnom kriteriju. Taj je, u ožujku 1992. godine, potpisani sporazum bio uvjet za međunarodno priznanje. Zato se taj dogovor ne bi smio iznevjeriti i njega bi trebalo koristiti kao polazište.

Ognjišta: Trojica političkih predstavnika bosanskohercegovačkih naroda najprije su na sastanku u Prudu najavili, a nedavno u Banjoj Luci potvrdili mogućnost da se pregovorima ustroji zemlja kako bi u njoj sva tri naroda bila jednakopravna, a što bi BiH kao državi omogućilo opstanak. Kako komentirate taj dogovor i je li on u stvarnosti provediv?

MT: Nisu mi poznate pojedinost tog dogovora. Ali ako on polazi od spomenutog sporazuma iz ožujka 1992. onda bi mogao biti osnovom za definiranje dugoročnog ustavnog uređenja BiH. Takav dogovor može u stvarnosti biti provediv ako će tri naroda imati i stvarnu a ne samo deklarativnu ravnopravnost i konstitutivnost, te ako će biti osnovom na kojoj će se graditi uzajamno povjerenje između strana koje će prihvatiti taj dogovor. Bez međusobnog povjerenja neće se moći provesti ni jedan dogovor ma kako dobar ili loš on bio.

Ognjišta: Iskustvo nas uči da su svi dosadašnji pregovori i dogovori bez američke potpore propali?

MT: Ne-funkcioniranje bilo koje države pitanje je (funkcioniranja) međunarodnog poretka. Zato moramo biti svjesni da je svaki dogovor o ustavnom ustrojstvu BiH, od interesa za međunarodnu zajednicu. Činjenica je da SAD imaju jednu od ključnih uloga u postojećem međunarodnom poretku i da njihov angažman može biti

od pomoći u provedbi dogovorenog ustavnog uređenja BiH. Međutim, nije realno očekivati da će se pronaći prihvatljivo rješenje ako se prvo ne usuglase stavovi unutar BiH.

Ognjišta: Što je po Vašem mišljenju najveća zapreka uspješnoj provedbi dogovora trojice političkih predstavnika svojih naroda?

MT: Nepostojanje povjerenja. Nepovjerenje je danas najveća zapreka postizanju bilo kakvog dogovora. Ako je suditi to medijskim napisima, onda Bošnjaci svaki razgovor o ustavnom uređenju BiH nazivaju "podjelom BiH". Srbi pak razgovor o ustavnom uređenju BiH doživljavaju kao pokušaj ukidanja Republike Srpske. Hrvati pak vjeruju da razgovori o ustavnom uređenju BiH imaju za cilj svesti ih na nacionalnu manjinu u BiH.

Ognjišta: Ima li Republika Hrvatska mehanizam koji bi joj omogućio da podupre ustrojstvo zemlje za možebitnu jednakopravnost Hrvata a da se Bosna i Hercegovina održi kao suverena država?

MT: Republika Hrvatska ima takve mehanizme na raspolaganju a ima i obveze kao potpisnica međunarodnih ugovora o i sa BiH. Međutim, državna politika učinila je vrlo malo, da pruži potporu Hrvatima u ostvarivanju njihovih prava, učinila je premalo da se izgradi povjerenje i prema ostala dva naroda u BiH. Republika Hrvatska nije aktivno sudjelovala i surađivala s međunarodnom zajednicom kako bi se postiglo trajno samoodrživo uređenje BiH. Posredstvom međunarodne zajednice mogli su se uskladiti razvojni planovi RH i BiH, koji bi osim obostrane gospodarske koristi imali za cilj i jačanje uzajamnog povjerenja.

Ognjišta: Kad slušamo komentare pojedinih političara iz Zagreba stječe se dojam da zbog nemoći ili nedostatka znanja jednostavno ne žele pomoći Hrvatima u BiH. Odgovaraju li stvarnosti njihovi prigovori da se pod geslom rješavanja hrvatskoga pitanja skrivaju interesi skupine hercegovačkih općina na račun srednjobosanskih i posavskih Hrvata?

MT: Nažalost Hrvatska danas nema svoju političku elitu. U Hrvatskoj postoji upravljačka elita koja instrukcije prima iz Bruxellesa. Hrvatski premijeri odlaze u Bruxelles i od tamo poručuju hrvatskoj javnosti: "Mi smo dobili zadaće i mi ćemo ih izvršiti". To znači da u Hrvatskoj ne postoje ni institucije ni znanje koji su u

funkciji definiranja dugoročnih strategija razvoja Hrvatske, znanje koje treba služiti za donošenje odluka o budućnosti Hrvatske. U takvoj situaciji svjedoci smo bezbrojnih parcijalnih, glupih i neutemeljenih izjava o sudbini Hrvata u BiH. Takve izjave samo potvrđuju nemoć aktualne politike da osmisli kako dugoročne strategije razvoja Hrvatske, tako i svoj odnos ne samo prema Hrvatima u BiH, nego i svoj odnos prema BiH u cjelini.

Ognjišta: Zašto su u hrvatskoj javnosti znatnim dijelom prešućena suđenja optuženim Hrvatima u Haagu, posebice se prešućuju suđenja i drakonske presude Hrvatima iz BiH?

MT: Haški je sud osnovan odlukom Vijeća sigurnosti UN-a kao "instrument nametanja mira". Zato je Sud odustao od kriterija istine a time i pravde, jer mu nije bila ni svrha da po njima sudi. Time je postao politički sud koji je iznevjerio i očekivanja međunarodne zajednice. Posljedice su Haških presuda razorne. Nije zadovoljio pravdu, iznevjerio je istinu. Istovremeno, Sud je stvorio još veće nepovjerenje, frustracije i nezadovoljstva kod svih strana kojima sudi. Prikazujući takav rad Suda, često i u funkciji Suda, u hrvatskoj je javnosti posljednjih deset godina stvarana potpuno kriva slika kako o Domovinskom ratu tako i o ratovima u BiH. Tu leže razlozi zašto se prešućuju i suđenja i drakonske kazne Hrvatima u BiH: kako se ne bi doznala istina, kako bi se prikrile lažne optužbe, krivokletstva hrvatskih svjedoka na Sudu, nagodbe i ucjene svjedoka sa tužiteljstvom, itd. Neinformiranjem javnosti o svim tim zbivanjima službena hrvatska politika želi prikriti i svoju odgovornost za sve ono što nije učinila za svoje državljane, te za sve ono što je učinila suprotno hrvatskim interesima, istini i pravdi.

„Naša ognjišta“, 8.2.2009.

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

DOBRO JE NEKAD I PRELISTATI KNJIGU O KOJOJ PIŠEŠ

Zanimljivo je kako i danas mnoge zanima knjiga *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*, Fortuna, Zagreb, 2008., koju smo sastavili Mate Kovačević i ja. Tako je prikaz knjige autora Ante Matića objavljen 2. kolovoza 2011. na portalu *Tjedno.com*. Još je zanimljivije što se čini da autor nije ni pročitao knjigu ili pak nije štošta toga razumio.

Tako Matić počinje svoj prikaz sljedećim riječima:

Zanimljivo je kako se neki ljudi dosjete napisati nešto da se, kako kaže ona narodna, Vlasi ne dosjete. Ja sam prokužio zašto su jedan akademik i jedan novinar napisali zajedničku knjigu o hrvatskom osporavanom i obožavanom pjevaču koji se zove Marko Perković, umjetničkim imenom Thompson. Taj čovjek iz Čavoglava proslavio se u ratu pjevajući budnice svojim suborcima uz šmajser i gitaru.

Iz prikaza je očito da Matić nije primijetio da je najveće poglavlje *Otvorena pisma hrvatskih intelektualaca* (od njih tri). Njemu su se

Vlasi dosjetili da poredaju tekstove o Thompsonu, a nije shvatio zašto je to napravljeno. Da je pogledao knjigu i primijetio/razumio naslov tog poglavlja valjda bi shvatio da je knjiga zapis o vremenu kada su mnogi hrvatski intelektualci reagirali na "linč" koji se odvijao u Hrvatskoj. Valjda nije ni znao kako je cijela Hrvatska bila na nogama jer je bila registrirana jedna kapa sa slovom „U” na Thompsonovu koncertu na kome je bilo nazočno 130 000 ljudi. Vjerojatno nije ni registrirao kako je to bilo u vremenu kada su Thompsonu zabranjivali pjevati u Istri i da su u knjizi i pisma hrvatskih intelektualaca povodom toga. A zapravo, dovoljno bi bilo da je Matić bio nazočan na promociji knjige u Zagrebu kada je sam Thompson govorio o tim pismima. Nisam bio nazočan, ali rekli su mi kako je konstatirao da je prvo pismo došlo u vrijeme kada se osjećao najusamljenijim čovjekom.

Da stvar bude još zanimljivija, Mate Kovačević i ja smo osmislili i vodili tu akciju. Valjda da se Vlasi ne dosjete, zar ne? Ali Matiću to nije važno, Matić nas je *prokužio*, zar ne? O samom Thompsonu Matić piše korektno, ali nije mogao da i njega ne „dirne”:

Akademik Josip i novinar Mate poredali su intelektualce koji pišu o Thompsonu (što će mu ta engleska riječ Thompson, kao nije mogao sebi dati nadimak, odnosno umjetničko ime Dinarac ili Dinara, Svilajac ili Svilaja, Velebit ili Petrova gora!) Posudio je riječi naših „velikih prijatelja” Engleza. To se zove hrvatska naiva!

Moramo priznati da je i ova zamjerka Thompsonu smiješna. Matić očito ne zna da je „Thompson” u imenu Marka Perkovića ime onoga što on u svom tekstu naziva „šmajser”. Valjda čovjek misli kako je Marko Perković nadjenao oružju to ime. Ali, tko već može znati sto Matić misli, zar ne? Još je zanimljivije kad Matić kaže:

O Thompsonu pišu biskupi, svećenici, akademici, doktori znanosti, ratnici, ali ne i pisci. Oni su diskretno i spretno gurnuti u stranu. Nema ih u ovoj knjizi, kao što ih nema u novinama, na radiju, na televiziji. Što će pisci pisati o Thompsonu? Čudim se akademiku Pečariću i novinaru Kovačeviću što su iz ove knjige izbacili tekstove pisaca o branitelju i kantautoru Marku Perkoviću.

Valjda čovjek misli kako Aralica nije pisac. Ili možda, kada postaneš akademik onda si samo akademik pa nisi više ništa drugo. Međutim, u sadržaju se može vidjeti još jedno ime koje po Matiću ne možemo uzeti kao pisca: Pajo Kanižaj! A knjiga završava čak s četiri teksta Nenada Piskača. Tako Aralica, Kanižaj i Piskač nisu pisci. Pa da: oni su književnici! Ili jednostavno, Matić nije pažljivo ni prelistao knjigu. Zar nije mogao samo *Sadržaj*? Ali nisu samo pisci „izostali” sa svojim tekstovima u knjizi:

I to nasloviše Thompson u očima hrvatskih intelektualaca. Zašto samo u očima intelektualaca, pitam se ja, zašto ne u očima Hrvata dječaka i djevojčica, u očima momaka i djevojaka, u očima svih ljudi. Prave, istinske intelektualce danas u Hrvatskoj možete izbrojiti na prste ruku i nogu autora ove, na brzaka sklepane jednoznačne, sužene i ograničene knjige!

Moram priznati, ovo je zaista velika kritika. Nismo tražili po novinama, a nismo tražili ni osobno od **Hrvata dječaka i djevojčica, momaka i djevojaka i svih drugih** da napisu svoje tekstove o Thompsonu. Evo dobre ideje koju bi sam Matić mogao provesti u djelo!

Otvorena pisma Thompsonu potpisalo je na stotine hrvatskih intelektualaca. Po Matiću, istinski intelektualci se mogu *izbrojiti na prste ruku i nogu autora ove* knjige. Tako smo doznali da je Matić i vrhunski autoritet za prosudbu tko je istinski intelektualac, a tko to nije. Valjda je vrhunski intelektualac onaj koji može pisati o nekoj knjizi, a da ju i nema u rukama? Zapravo, zgodno je navesti i sam kraj Matićeva teksta, bez obzira što je u dosadašnjem tekstu već dan komentar i za to:

Pečarićeva i Kovačevićeva knjiga je prožeta raznim i stubolikim tekstovima, slikama i mislima hrvatskih intelektualaca o najpopularnijem hrvatskom pjevaču, o kantautoru kakav nikad prije nije postojao u povijesti hrvatske zabavne i narodne glazbe. Neki su Marka, poznatog, priznatog i omiljenog pjevača u narodu smišljeno i lukavo zlorabili i zloupotrijebili za svoju promidžbu. Oni koji su pisali o njemu, u većini slučajeva predstavljali su sebe, oni koji su uređivali te tekstove, nastojali su nešto ušćariti preko napisa, zapisa...

Vala mašala im bilo! Nadam se da se viteškoj čitalačkoj publici silno omililo štivo!

Da, doista je lukavo bilo predstavljati sebe u vrijeme kada se vodila velika „hajka” na Thompsona. Čini li se i čitateljima, kako bi Matić više volio da se hrvatski intelektualci nisu oglasili svojom potporom Thompsonu? Zapravo je šteta što Matić nije barem pročitao intervju samog Thompsona na početku prvog poglavlja. Ako ništa drugo, znao bi što se tada događalo oko našeg najpopularnijeg kantautora? Ali možda je i bolje tako jer onda ne bi mogao napisati ovakav prikaz knjige, zar ne?

Ili je možda mogao samo malo razmisliti što znači ono dano na koricama: *Bilo je i to jednom u Hrvatskoj...*

HRSvijet, 9. kolovoza 2011.

MATE KOVAČEVIĆ

ANATOMIJA SUDBENOGA RASIZMA

U knjizi akademika Josipa Pečarića „Rasizam suda u Haagu – 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?“ (399 str.) objavljeno je šezdesetak što tiskanih što izgovorenih priloga tijekom zadnjih petnaestak godina. Podijeljena je na četiri cjeline, a u prvom poglavlju objavljena su pisma trojici sadašnjih hrvatskih ministara s molbom za financijsku potporu tiskanju ove knjige, čiji bi možebitni odgovor mogao djelomično otvoriti prostor dijalogu između licemjerstva pozicije, njezine nemoralne suradnje s Haaškim tužiteljstvom i sustava krivotvoriteljne politike s istinskom i pravom političkom oporbom. Nije dobro kad službena politika potvrđuje izreku o šutnji kao jasnu govoru, jer onda taj govor odobrava kriminalnu politiku Haaškoga suda. Naime, akademik Pečarić još nije dobio odgovor na svoja pisma trojici hrvatskih ministara! U drugom poglavlju autor obrazlaže temeljnu tezu svoje knjige o rasističkim značajkama Haaškoga suda i dugoročnim posljedicama takve politike za Hrvate ali i cjelokupni sustav međunarodnoga sudovanja. U trećem su poglavlju eseji što ih je akademik Pečarić objavljivao u domaćem i emigrantskom tisku, a oni su danas retrospektivni presjek sramotnoga djelovanja haaškoga sudišta, koje je od prvotno zamišljena sudski neovisna tijela postalo instrument političke moći nekih velesila. Ovo su, u već spomenutu razdoblju, ponajbolje Pečarićeve ali i hrvatske publicističke stranice. Nakon temeljita i ozbiljna seciranja pravosudne zbiljnosti, Pečarić u završnim poglavljima knjige s razlogom mijenja stil svojih raščlamba i u dobroj tradiciji hrvatske literature, iz dokumentarnosti, analitičnosti i polemičnosti prelazi u ironiju i podrugivanje. Analogija je neizbježna s nekad popularnom Kovačičevom travestijom „Smrt babe Čengićkinje“, u kojoj se poznati pravaški, stekliški auctor podruguje tadašnjoj vlasti parafrazirajući poznato Mažuranićevo djelo. Ironija, podsmjeh i poruga su uglavnom oružje nemoćnih. Nu, ako je vrhunski međunarodni matematički autoritet nemoćan svojim riječima upozoriti na očitu nepravdu prema vlastitu

narodu, onda se s razlogom valja upitati u kakvom to svijetu živimo? Ne zato da bismo se čudili, nego zato da bismo i u njem opstali! Knjiga je primarno tematska cjelina posvećena „kriminalnom“ radu Haaškoga suda, ali i anatomija međunarodnih odnosa novoga svjetskog poretka, odnosno preustroja i raspodjele svjetske moći nastale nakon raspada tzv. bipolarne podjele svijete i propasti svjetskoga komunističkog sustava. Kao svojevrsan eksperiment budućega funkcioniranja svjetske moći, usredotočene na jednom mjestu, utemeljen je ad hoc Haaški sud za ratne zločine počinjene na području bivše Jugoslavije, a taj prostor, na kojem živi više samostojnih naroda organiziranih u vlastite države premrežene utjecajima triju civilizacija – zapadno-katoličke, istočno-pravoslavne i islamsko-orijentalne, pretvoren je u pokusište novoga poretka. Sam sud je zapravo izvršno političko tijelo zamišljene moći, čija je primarna zadaća da uz pomoć političkih ucjena, pritisaka i medijskih kampanja „senzibilizira javnost“ na promjenu ljudske svijesti. Kombinacijom pravosudnih, financijskih i medijsko-psiholoških metoda nastoji se dugoročnom kampanjom razoriti svijest određenih nacionalnih kolektiviteta, a pojedince i skupine „dragovoljno“ potaknuti na put u ropstvo i zamjenu identiteta kroz proces odricanja od vlastite slobode. Procesna praksa samoga suda više je nego smiješna, jer su čak i staljinistički sudovi, unatoč mučenjima, imali bar formalno utemeljene optužnice. Ovaj sud u svojoj praksi nadilazi tako nevažne sitnice, a optužnice se, kao i na staljinističkim procesima, mogu montirati te tako montirane kasnije ugrađivati u presude. Haaški bi se procesi najbolje mogli definirati kao svojevrsna kombinacija filmske montaže, televizijskih talk-showa i sudbenoga pravorijeka. Ilustrira ga na primjer Latinica – višegodišnja emisija Hrvatske televizije, emitirana svojedobno redovito svakoga ponedjeljka. Zapravo, ako bi se tražila komparacija između haaških i staljinističkih procesa mogli bismo je pronaći tek u razlikama i sličnosti između sovjetskih i jugoslavenskih političkih progona, a njih je možda i ne hoteći ponajbolje orisao američki povjesničar John R. Schindler. On na primjer smatra kako je Zapad i ranije dobrohotno gledao na Udbine likvidacije Hrvata u inozemstvu te navodi:

Prvi slučaj u koji sam duboku ušao bilo je ubojstvo hrvatskoga disidenta Brune Bušića u Parizu koje se dogodilo u listopadu 1978.

Bilo je to čisto izvedeno Udbino ubojstvo. Iako je Bušić bio veoma simpatičan hrvatskim nacionalistima, on nije bio „terorist“, ali svejedno je ubijen metkom u glavu iz neposredne blizine kao i većina žrtava koje Udbe naziva „crnim programom“. Slučaj Bušića također ilustrira primjenu dvostrukih standarda na Zapadu kad su u pitanju zločini Udbe. Naime, samo mjesec dana prije Bušićeva ubojstva, bugarska tajna služba ubila je u Londonu bugarskoga disidenta Georgija Markova. Taj svjetski poznat slučaj izazvao je bijes Zapada. Istraga je još uvijek otvorena, britanska policija nastoji rasvijetliti slučaj, a ljude i danas uhićuje, 32 godine nakon ubojstva. Ali, nikoga na Zapadu nije mnogo zanimalo kada je Bušić brutalno likvidiran dva tjedna kasnije u Parizu. Slučaj je zaboravljen. Schindler smatra kako je Tito bio koristan Zapadu, tako da su zločini Udbe uglavnom ignorirani, čak i kada su jugoslavenski agenti vani okrutno izvodili likvidacije.

Američki profesor podsjeća kako je tijekom trajanja Hladnoga rata Udbe ubila više ljudi na Zapadu nego čitav sovjetski blok, ali to je, kako tvrdi, izazvalo veoma malu, ili nikakvu pozornost. Zato s pravom zaključuje: *Kako onda, tako i danas!* Nu ovakvo nas stajalište ne smije čuditi, a još manje obeshrabriti. Trebalo ga je samo konstatirati, staviti u kontekst hrvatske borbe za nezavisnost da bi se moglo vidjeti kakvu je krvavu Kalvariju morao proći hrvatski narod da bi obnovio svoju državnost.

Akademik Pečarić je pak pomno bilježio sve slične haaške izopake, stručno ih raščlanjivao te komentirao sa stajališta nacionalnih probitaka i kršćanskoga ćudoređa. Pečarić se naravno ne zadržava samo na formalnom ustrojstvu Haaškoga sudišta i njegovoj međunarodnoj ulozi, nego nam svojom knjigom otkriva i domaća „mjesta tamna kao blud“, odnosno donosi dimenziju etičke bijede vlastite političke, medijske i pravosudne elite, koja očito nikad nije prežalila raspad Jugoslavije. Ona samo sada u novim okolnostima koristi institucije hrvatske države, kako bi toj istoj državi, odnosno okviru hrvatske slobode, zadala smrtonosni udarac. Upravo je veličina te bijede stala u izjavu nekadašnjega američkog veleposlanika u Hrvatskoj Petera Galbraitha, koji nam cinično poručuje kako je Hrvatska jedina zemlja u povijesti koja je međunarodnom sudu izručila svoje pobjedničke generale. No akademik Pečarić ne zastaje tek na konstataciji tog stanja. On cijelo vrijeme upozorava i na različita stajališta međunarodne javnosti

glede rada Haaškoga suda, čime stalno i sustavno podsjeća domaću elitu na to kako bi se trebala postaviti u načelnim pitanjima, kako pronaći odgovore za zaštitu vlastitih nacionalnih probitaka te gdje pronaći potporu za politička stajališta svojstvena svim nacionalnim državama. Uzalud! Naša se elita ponašala kao da se sve to nje ništa ne tiče ili pak ništa nije željela vidjeti. U oslobodilačkom Domovinskom ratu Hrvatska nije pobijedila samo agresorsku Jugoslaviju, Srbiju i Crnu Goru nego je vojnoredarstvenim pothvatima Bljesak i Oluja porazila versajski poredak, koji se razmahao upravo nakon sloma komunističkoga svijeta. Strah pak od obnove hrvatske države u njezinim prirodnim i povijesnim granicama, čime bi se uspostavila civilizacijska granica prema Balkanu, potaknuo je britanske stratege na akciju u BiH, na što zorno u slučaju Ahmića upozorava i akademik Pečarić. Drastične haaške kazne hercegbosanskim Hrvatima samo su prirodna posljedica te politike, koja je trebala velikosrpsku agresiju pretvoriti u unutarnji sukob, a savezništvo muslimana i Hrvata u dugoročno neprijateljstvo. Pečarić podsjeća kako je o podloj ulozi britanskoga zapovjednika Boba Stewarta pisao i američki obavještajni časopis EIR (*Executive intelligence review*), 22. rujna 1995. U njem Umberto Pascali piše da su pokolj u Ahmićima i sukob Hrvata i Muslimana izazvale britanske postrojbe, zapravo služba MI6. Francuska pak filozofkinja Louise Lambrichs nedavno je komentirala kako se i za slučaj hrvatskoga branitelja Purde, kojeg su nedavno bošnjačke vlasti nakon uhidbe namjeravale izručiti Srbiji, može reći da je on bio žrtvom UN-ova sustava međunarodnoga pravosuđa, a tim su pravosuđem, kako je ocijenila, UN i Bruxelles omogućili Srbiji da za ratne zločine optužuje žrtve agresije, odnosno one koje je Srbija napala. Lambrichs ističe kako je time stvoreno delirično stanje, pa se, kako kaže, divi ljudima koji zbog toga još nisu poludjeli. Ona smatra kako je za razliku od rata prava trauma tek optuživanje žrtava. Pa nije li to posao i jedini cilj Haaškom sudu!? Presude pak Srbima imaju sasvim drukčiji karakter. Njihova je kazna razmjerna sudioništvu u odgovornosti za neuspješno očuvanje versajskog poretka. Politička strategija Haaškoga suda svela se dakle, na pokušaj obnove Jugoslavije, a kažnjavanje hrvatskih vojnih, političkih i narodnih vođa te hrvatske države i naroda u cjelini otvara pitanje tzv. meke agresije na Hrvatsku, koju neke velevlasti uporno

vode preko Haaškoga sudišta. Upravo zato Haaški sud i ne priznaje agresiju kao međunarodni zločin protiv mira! Pečarićeva knjiga anatomski pak precizno locira mjesta i izvore te agresije, koja se tijekom vremena pretvorila u rasistički odnošaj prema cijelom hrvatskom narodu. S druge pak strane teško je na jednom mjestu pronaći tako činjenično utemeljene prosudbe o međunarodnoj ustanovi, iza koje stoji Vijeće sigurnosti UN-a, a koju jedan ugledni svjetski matematičar i hrvatski akademik optužuje za rasizam. Pečarićeva matematička logika je neumoljiva, a arogantna šutnja utemeljitelja suda na njegova upozorenja o rasnom kršenju ljudskih i nacionalnih prava hrvatskih zatočenika, koja se očituju i u nedavnoj presudi generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču, mogla bi raskrinkati karakter novoga poretka, koji se očito i dalje napaja rasnim teorijama prošlih stoljeća, a koji je na temelju ideje o Balkanu i jugoslavenskoj rasi, obje Jugoslavije pretvarao u mučilišta za nesrpske narode. Mnoštvo podataka koje Pečarić podastire u knjizi daju dovoljno materijala za ozbiljna promišljanja o našoj i međunarodnoj povijesti, ali i raščlambe o sumornoj budućnosti, koja bi pod možebitnom paskom svjetskoga suda mogla biti pretvorena u snomoricu većine naroda. Akademik Pečarić kao izdanak slobodoljubive tradicije hrvatske kulture očitovane, između ostaloga, i u glasovitoj Gundulićevoj himni slobodi cijelom svojom knjigom pjeva:

*O lijepa, o draga, o slatka slobodo,
dar u kom sva blaga višnji nam Bog je do,
uzroče istini od naše sve slave,
uresu jedini od ove Dubrave,
sva srebra, sva zlata, svi ljudski životi
ne mogu bit plata tvoj čistoj ljepoti!*

On poziva u prvom redu vlastite sunarodnjake da očuvaju svoju Dubravu slobode, a međunarodne moćnike upozorava kako kršenje osnovnih ljudskih prava malih naroda vodi zatiranju opće slobode, što je ne samo protuprirodno i nezakonito, nego je i u potpunom neskladu sa zapadnjačkom poimanjem života. Ako pak opravdani prigovori vrhunskoga svjetskog intelektualca budu ponovno podvrgnuti šutnji, nažalost, mogao bi se nametnuti zaključak kako doista neke članice Vijeća sigurnosti preko Haaškoga suda vode

svoju prešutnu rasističku politiku prema hrvatskom narodu. U osvještavanje te činjenice temeljito piše akademik Pečarić, a nedavni poziv pape Benedikta XVI. da svi razmisle o vlastitoj savjesti trebao bi potaknuti na razmišljanja i o našem odnosu prema progonu, uhićenjima, izručenjima i suđenju hrvatskim generalima na tom, očito rasističkom sudu. Knjiga otkriva i tu stranu našega nacionalnog značenja pa ju zato kao poučno, dokumentirano, publicistički i literarno vrijedno štivo srdačno preporučujem, a auktoru čestitam!

Mate Kovačević,

Predstavljanje knjige Josipa Pečarića „Rasizam suda u Haagu“, Zagreb, 2011.; u dvorani Vijenac 9. lipnja 2011.

HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.

MATE KOVAČEVIĆ

JOSIP PEČARIĆ: HAJKA NA THOMPSONA

Ne treba posebno predstavljati publicistički rad akademika Josipa Pečarića, jer je on, s više desetaka svojih knjiga, unatoč prešutnoj zabrani, ne samo mnogo poznatiji, nego i znatno utjecajniji od većine autora koji svoje tekstove ispisuju po različitim masovnim medijima.

Možda je ovo zgodna prigoda raščlaniti fenomen Pečarić, čije tekstove, s jednakom znatiželjom čitaju akademski obrazovani pojedinci, kao i široki slojevi hrvatskoga naroda. Zašto?

Mnogi su Pečarićevi recenzenti upozoravali na akademikov jednostavan, argumentiran, lepršavi i polemički stil koji plijeni pozornost različitih čitateljskih skupina, što je zasigurno, dijelom i privlačilo mnoge, pa čak i one koji se s njim politički ne moraju slagati.

Drugi su pak u strukturi njegovih tekstova vidjeli neumoljivu logiku jednoga matematičara koji jasno razaznaje društvene probleme, te ih tako misaono struktuirao da ih kritičar, ili možebitni

protivnik, može eventualno oboriti samo ako vlastitom logikom zaključivanja, nadiđe matematičara Pečarića, što je na hrvatskoj javnoj pozornici, bar zasad, teško za očekivati.

Premda sam i sam držao, kako je logika prevladavajući čimbenik u percepciji Pečarićevih tekstova, koji doista na njoj i počivaju, danas pak smatram kako životnost njegovih analiza, uza sve nabrojeno, ipak prvenstveno počiva na ljudskoj hrabrosti, s kojom se jednako može poistovjećivati, i onaj najobrazovaniji dio naroda, kao i široki pučki slojevi, koji su, ionako, zajedno već desetljećima bombardirani različitim lažima, podmetanjima i krivotvorinama, proračunato plasiranim u javnost, a sve to zbog rastakanja, i u krajnjem slučaju, uništavanja hrvatskoga nacionalnog i vjerskog identiteta.

Dok danas cijele skupine mladih povjesničara, sedamdesetak godina poslije nastanka različitih crnih mitova protiv hrvatskoga naroda, pokušavaju razgrnuti slojevitost različitih propagandnih naslaga, kako bi u konačnici otkrili, bar približno, tadašnju stvarnost ili pak skinuli polustoljetnu stigmu s vlastitoga naroda, još uvijek niti ne pomišljaju prodrijeti u srž same laži, razotkriti njezine idejne začetnike i proizvođače, i obznaniti njihove ciljeve.

Za razliku od njih, premda ni akademiku Pečariću nije strana i ta dimenzija nacionalne prošlosti, on se ipak usredotočio na raskrinkavanje aktualnih mitotvoraca, njihovu metodologiju pa čak i krajnje ciljeve njihova rada.

Upravo ono što su mitotvorci pokušavali zadnjih dvadesetak godina u javnosti nametnuti kao jedinu istinu, zapravo političku dogmu o vremenu stvaranja hrvatske države, obezvrijedivši žrtvu hrvatskih branitelja, strategiju i zapovijedanje hrvatskih generala, nezamjenjivu političku ulogu predsjednika Franje Tuđmana, a klevetanjem hrvatskoga naroda u BiH, s posebnim naglaskom na onaj dio koji živi u Hercegovini, te tako pokušali, budimo do kraja otvoreni, i stati na stranu protivnika hrvatske državnosti, akademik Pečarić je uredno i pravodobno raskrinkavao.

Treba posebno naglasiti kako je među prvima upozoravao na političku ulogu Haaškoga suda, ali ne samo na njegove politički montirane presude, nego što je i najtragičnije, na njegov „rasistički“ odnos prema hrvatskom narodu, kojeg je uz medijsko, pravosudno i političko odobravanje, gotovo desetak godina, predvodila bivša haaška tužiteljica, Carla del Ponte.

Sud u Haagu može danas donijeti, uostalom zar nije i dosad, bilo kakve presude hrvatskim generalima, koje doista mogu ugroziti i politički opstanak hrvatske države, nu u povijesti će ostati ne samo zapamćena, nego zapisana i temeljito obrađena činjenica da se taj sud, u svom prljavom poslu, bar kad je riječ o hrvatskom narodu, služio takvim kriminalnim metodama da ga je jedan akademik, glasoviti svjetski matematičar nazvao „zločinačkim“ i „rasističkim“, što se u povijesti, osim na razini propagande, u kojoj nisu sudjelovali ozbiljni ljudi, nije dogodilo od postanka Hamurabijeva zakonika do pojave UN-ova Suda za ratne zločine u Haagu.

Kako bi se u mladoj populaciji stvorio još jedan crni mit o Hrvatima, pokrenut je nakon 2000. godine, cijeli postroj domaćih i međunarodnih pogona, za okuživanje hrvatskoga kantautora Marka Perkovića Thompsona. Višegodišnji klevetnički proces poslužio je akademiku Pečariću, ne samo da ustane u obranu nepravedno klevetana čovjeka, nego i da na Thompsonovu slučaju, jednako kao i na dosad navedenim, rastvori gnijezdo bakterija koje na hrvatskom tkivu stvaraju gnojne čireve.

Pečarić se tu ne ustručava upozoriti na imena promicatelja crnih mitova, te na njihovu metodološku istovjetnost s onima, koji su pola stoljeća na takav način u jugoslavenskim okovima, držali zatočen hrvatski narod. Dapače, akademik s njima otvoreno polemizira te pobija njihove, na laži utemeljene zaključke, inače u javnost plasirane u obliku najrigidnije propagande.

Koja je motivacijska, a koja politička poveznica između starih mitova nastalih u Drugom svjetskom ratu i poraču, s mitovima stvaranim tijekom Domovinskoga rata i zadnjih dvadesetak godina, te kakvi su odnosi onodobnih tvorničara laži i njihovih

nositelja sa suvremenim industrijalcima kleveta i njihovim razglasnicima, još uvijek nije temeljito i sintetički obrađeno. Ona na vidjelo probija iz Pečarićeve publicistike.

U ovu knjigu uvršteni su tekstovi objavljeni ili pak izgovoreni u različitim prigodama, tijekom zadnjih desetak godina, pa oni, na informacijskoj razini, čine presjek duhovnoga oblikovanja hrvatske javnosti u kojoj, doduše, manjina raspolaže golemom medijskom moći, za razliku od većine, čiji je glas očito akademik Pečarić.

I zato njegove tekstove, analize, komentare, izlaganja ili polemike, čitatelji mogu pronaći, još samo po internetskim portalima. Upravo zbog toga, knjiga je i presjek i pokazatelj medijskih sloboda, na koje se toliko vole pozivati silni zaštitnici pravne države, demokratskih sloboda i prava na javnu riječ.

Nu, vrijednost Pečarićevoj knjizi, ipak, treba tražiti u njezinoj sinkronijskoj zauzetosti, u kojoj autor ne bježi od problema, ali ni od onih koji te probleme, već sedam desetljeća organizirano proizvode. Po svemu sudeći, mnogima je još uvijek problem neovisna hrvatska država, a da bi nju rastrojili, te u mladom naraštaju stvorili odbojnost prema vlastitoj slobodi, ciljano su birane mete iz javnoga, kulturnog i političkog života, koje je trebalo moralno diskvalificirati, a od njih napraviti nositelje monstruoznih ideja, odbojnih i neprihvatljivih civiliziranom svijetu.

U toj su paklenskoj igri sudjelovale različite organizacije, udruge, otvorena i zatvorena društva, a u konačnici i UN-ov Sud za ratne zločine u Haagu. Pečarićeva knjiga nije samo odgovor svima njima, nego i portret „udruženoga zločinačkog pothvata“ protiv jednoga malog, ponosnog i hrabrog naroda, koji se, unatoč protimbi svih sila, usudio oduprijeti vlastitom uništenju, a u toj borbi na život i smrt, na kraju izišao kao pobjednik.

Zato je Pečarićeva knjiga, zapravo, jedna stara hrvatska politološka „likaruša“ već pokolebanima, ali i svojevrsni priručnik znatiželjnima i zauzetima.

Protivnicima je, pak, ona ogledalo njihove duše (?). Oni će ju zato svojim mehanizmom moći u javnosti prešutjeti. Uostalom, kao i tolike druge dosad!

Nu, one željne istine to ionako nikad ne će, niti može obeshrabrili!

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

TADIĆ I JOSIPOVIĆ SU SE VOLJELI JAVNO, A NIKOLIĆ I JOSIPOVIĆ TAJNO²

Prije svega, dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim.

Zahvaljujem se Hrvatskoj udruzi Benedikt za organizaciju današnjeg predstavljanja.

Nadasve se zahvaljujem današnjim predstavljateljima, prijateljima i imenjacima dr. sc. don Josipu Čoriću i Josipu Joviću, našem poznatom kolumnisti i publicistu i bivšem glavnom uredniku doista slobodne *Slobodne Dalmacije*.

Obično se autor na ovakvim predstavljanjima treba samo svima zahvaliti. Međutim, čini mi se da, igrom slučaja, možemo danas imati još jednog predstavljača, a da on to uopće i ne zna. Naime, kao da je na današnje predstavljanje mislio i naš vrsni kolumnist Mate Kovačević kada je pisao svoju kolumnu od 8. lipnja 2012. za portal HRSvijet.

Evo kako počinje njegova kolumna, tj. “njegovo predstavljanje”:

Ono što je bivši srbijanski predsjednik Boris Tadić radio tajno i na temelju nacrtu novoga Memoranduma, novi je predsjednik

² Govor na predstavljanju knjige „Rasizam svjetskih moćnika” u Splitu

Srbije Tomislav Nikolić to bez dlake na jeziku objavio svijetu. Njegova izjava kako je Vukovar srpski te da u njemu Hrvati nemaju što tražiti prošla je u tzv. međunarodnoj javnosti gotovo nezapažena, pa se po toj reakciji još jednom očitovao model međunarodne politike, koja je slično reagirala i na svojedobnu jugoslavensku i srpsku agresiju na Hrvatsku 1991.

Tako je prešutjela i Nikolićevu izjavu kako nikad ne će priznati Kosovo, a reagirala je tek kad je ovaj zanijekao genocid u Srebrenici. Nu budući da je Srebrenica u raspodjeli teritorija pripala Republici Srpskoj, moglo bi se tumačiti i kako je međunarodni ugovor po kojem je taj gradić poslije rata pripao Srbima, zanijekao, kao i Nikolić, srpski genocid u Srebrenici. Aktualne reakcije nekih europskih političkih krugova mogu se zato svrstati u jednu vrstu verbalnoga rata protiv Sjedinjenih Država, koje su zahvaljujući suradnji s Hrvatskom te hrvatskim vojnim oslobodilačkim pothvatima *Bljesak* i *Oluja*, stvorile preduvjete za prekid rata u BiH i tako spasile stotinjak tisuća muslimana u UN-ovu zaštićenu području Bihać od opetovanja genocida iz Srebrenice, koji su, nota bene, mirno promatrali mnogi europski političari. Nu bez obzira što su Hrvati na čelu s predsjednikom Tuđmanom toliko pridonijeli oslobođanju područja u BiH te na taj način prisilili Srbe da završe rat i sjednu za pregovarački stol, jedan dio europskih političara, čije odbleske i danas možemo čitati po hrvatskim medijima, za onodobno stanje u BiH i dalje okrivljuje bivšega hrvatskog predsjednika, što na političkoj razini, nije ništa drugo, nego prigovor zato što je Tuđman svojom politikom skršio uspostavu velikosrpskoga projekta, a time i opetovanje genocidnih pothvata na područjima koja su trebala pripasti Srbima.

Taj se prigovor odnosi i na američku politiku Billa Clintona, koji tvrdi kako su samo on i njemački kancelar Helmut Kohl bili uz Hrvate, pa je, na primjer cijela farsa od haaškoga suđenja hrvatskim generalima, upravo nekim središtima moći trebala poslužiti kao nastavak velikosrpskoga rata protiv hrvatske, ali i američke politike. Optužnice, a i prvostupanjske presude generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču ispisane su memorandumskim rječnikom Miloševićeve politike s početka rata iz devedesetih godina pa bi se i Nikolićevo nijekanje

genocida u Srebrenici, po svom podrijetlu može pratiti sve do haaških tužiteljskih arsenala.

Dapače, poznato je da su Amerikanci bili šokirani kada su shvatili da njihovi europski saveznici žele genocid u Bihaću, da bi Srbe proglasili pobjednicima u ratu. Zato naše Pismo VS-u UN-a, koje je osnova ove knjige, ima posebnu težinu jer ukazuje na sve ovo o čemu piše Kovačević, koji i jest jedan od supotpisnika našeg pisma. Nevjerojatno je kako više od deset godina hrvatske vlasti i mediji uopće ne spominju da je najveće ostvarenje “Oluje” upravo spašavanje Bihaća, ili kako je to rekao tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj “sprječavanje genocida razmjera onih iz Drugoga svjetskog rata”. Nema dvojbe da je takvo ponašanje hrvatskih vlasti, glavnih medija i mnogih tzv. lijevih intelektualaca bilo zato da bi se u prvostupanjskoj presudi moglo reći: *Gotovina je znao da Srbi odlaze pod topničkom paljbom*, da je trebao znati da će neki Srbi ostati u “Krajini” te da je zbog toga trebao znati *da će biti prilika za zločine, zbog čega su isti bili “prirodne i predvidive posljedice” zločinačkog plana progona Srba uz pomoć topničkog granatiranja*.

Dio o topničkom granatiranju sam po sebi je smiješan ako se znaju učinci tog granatiranja, a Sud je to znao.

Prirodne i predvidljive posljedice pada Bihaća poslije onoga što se događalo u Srebrenici tom “sudu” navodno uopće nisu poznate. To ne spominju čak niti obrane hrvatskih generala, niti spomenuti vojni stručnjaci.

Zato ne vidim razloga zašto bih promijenio mišljenje o spomenutoj ekspertizi vojnih stručnjaka danoj još 17. siječnja 2012. Portalu HKV-a:

Dakle, upitno je li ova ekspertiza imala za cilj da se samo obrane hrvatski generali ili želi skrenuti pažnju sa zasluga naših generala u sprječavanju genocida takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu. Američki vojni ataše sigurno zna spomenute eksperte, pa bi ih mogao upozoriti i na ovaj najznačajniji učinak operacije “Oluja” i predložiti im da, bez obzira prihvatiti li “Sud” u Haagu njihovu ekspertizu ili ne, pokrenu postupak da se generalu Gotovini dodijeli Nobelova nagrada za mir!

Kovačević dalje piše:

Zagrebački *Srbobran*, danas doduše pod imenom *Novosti*, inače pokrenut za vrijeme vlasti hrvatsko-srpske koalicije Ive Sanadera, ne konstatira uzalud kako Hrvati “za generale kojima se sudi, u cijelom svijetu pale svijeće i žale ih” a stanoviti Dragan Paić s Petrove gore, na kojoj su Velikosrbi 1990. oštrili svoje noževe protiv Hrvata i muslimana, kako su “Oluja i Tuđman dovršili ono što je Pavelić započeo”

Kovačević dalje u svom tekstu govori i o drugim događanjima u Hrvatskoj koji pogoduju novom velikosrpskom uzletu u Hrvatskoj. Međutim, treba uvijek biti svjestan da je to moguće samo uz pomoć mnogih Hrvata i hrvatske politike od 2000.

Naravno, nagrade za to su iznimno velike. Tako je npr. profesor s Filozofskog fakulteta u Zagrebu dr. sc. Ivo Goldstein trebao biti nagrađen redovitim članstvom u HAZU-u. S obzirom da je njegov neizbor posebno pogodio urednike *Slobodne Dalmacije*, pretpostavljam da znate da sam tome i ja dao svoj doprinos. Upravo, komentirajući za portal HRSvijet Goldsteinov intervju u *Slobodnoj Dalmaciji* napisao sam i sljedeće:

I na to je sjajno ukazao prof. Vladimir Mrkoci pišući o Goldsteinovoj knjizi *Croatia: A History*. Dakle, Mrkoci konstatira kako na str. 254. Goldstein tvrdi:

Hrvatska je opet bila ozbiljno kritizirana od međunarodne zajednice, i pokazalo se da su problematične srpske tužbe zbog genocidnosti Hrvata imale temelja.

Prof. Mrkoci to komentira ovako:

Poslije Oluje Krestićeva tvrdnja o genocidnosti Hrvata za Goldsteina više nije “problematična”, već ima “temelje” i to više nije samo Krestićeva, već Krestić-Goldsteinova teza.

U tom, neposlanom pismu-čestitki predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a (koje je također bilo ironično kao i ono poslano, J. P.) to sam komentirao ovako:

Usporedimo ovo s jednim drugim povezivanjem *Oluje* s pojmom genocida.

Bivši američki vojni ataše u Republici Hrvatskoj i poznati obavještajac Ivan Šarac i član kuće slavnih američkih

obavještajaca u intervjuu objavljenom u *Hrvatskom listu* br. 361 od 25. 8. 2011. kaže:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštititi Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i od genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

I dok naš kandidat sjajno povezuje *Oluju* s *genocidnošću hrvatskog naroda*, vidite kako je ovom američkom obavještajcu genocid ako netko poslije Srebrenice hoće pobiti još nekih stotinjak tisuća muslimana.

Ali nas ne treba čuditi takvo neprihvatljivo mišljenje jer je on očito hrvatskog podrijetla.

Zato je mnogo značajnije za nas vidjeti kako je ovo Goldsteinovo povezivanje genocidnosti hrvatskog naroda s *Olujom* mnogo naprednije nego i kod nekih poznatih Srba. Tako jedan vrlo poznati Srbin kaže:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili – bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) - Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Znate li tko je ovo rekao?

SLOBODAN MILOŠEVIĆ na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995. Vidite koliko je izuzetno dostignuće

našeg kandidata koji je uspio povezati genocidnost hrvatskog naroda s *Olujom*, a čak ni Miloševiću to nije palo na pamet!

Dodajmo ovome i nedavni prijedlog Slavka Goldsteina (savjetnika valjda i Predsjednika i Premijera) *da se obilježavanju 5. kolovoza Dana pobjede, domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja doda i obilježavanje srpskih žrtava*, postaje očito kako bi djelovanje “Srbobrana” i velikosrpske politike bili nebitni da nemaju tako veliku potporu u samoj Hrvatskoj.

Zato se nameće pitanje: *Što se promijenilo u hrvatsko-srpskim odnosima?*

Parafrazirajući Kovačevićev tekst možemo odgovoriti. *Ne puno. Tadić i Josipović su se voljeli javno, a Nikolić i Josipović vole se tajno.*

S druge strane, čini mi se da je gospodin s Petrove gore, kojega spominje Kovačević, još i preblag prema nama Hrvatima. Naime, “Oluja i Tuđman” učinili su mnogo gore od onoga što je Pavelić započeo. Sjetimo se da su, kako je rekao Milošević, “Oluja i Tuđman” od Srba napravili zečeve. A to je mnogo gore od bilo čega što se može napraviti ljudima, pa tako i od onoga što je Pavelić započeo, zar ne?

Ali vratimo se našoj knjizi. U svezi s njom upozorit ću vas na poglavlje: U SUSRET NOVIM RASISTIČKIM PRESUDAMA: GENERAL PRALJAK KAO INSPIRACIJA. I danas sakupljamo potpise za novo pismo VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA u BiH-u. A general Praljak nam nije samo bio inspiracija, već Pismo sadrži cijeli njegov završni govor u Haagu.

Do danas je ovo drugo pismo potpisalo oko 1300 naših ljudi. Pozivam vam vas da im se i vi pridružite. To bi pismo trebalo poslužiti za treću knjigu u ovom nizu. Dakle poslije *Rasizma suda u Haagu* i *Rasizma svjetskih moćnika* treba slijediti i *Rasizam svjetskih moćnika i njihovih slugu*.

HRSvijet, 14. 06. 2012.

Portal HKV-a, 14. 06. 2012.

Portal DRRH-a, 14. 06. 2012.

Portal Incroatiaveritas, 15. 06. 2012.

MATE KOVAČEVIĆ

JOSIPOVIĆ TRAŽI PUT DO NIKOLIĆA

S obzirom na tradicionalnu hrvatsku popustljivost, zaborav i nemogućnost političkih elita da se okrenu od Beograda, na državnoj razini Hrvatska će se, umjesto Europskoj uniji, sve više približavati svojoj prošlostoljetnoj sudbini, u kojoj bi na kraju mogla postati žrtvom različitih srpskih i srbijanskih ucjena.

Verbalistički napadaj predsjednika Republike Hrvatske Ive Josipovića na aktualnoga vođu srpske manjine u Hrvatskoj Milorada Pupovca i njegov donedavno neupitni autoritet te samodržački položaj, ali i Pupovčev odgovor dojučerašnjem političkom partneru te prijatelju sa zajedničkih srbovanja po Lici, plasirani su u javnost kao međusobni obračun dvojice svjetonazorno bliskih osobnosti, koje tek dijeli način stjecanja osobnih bogatstava. U obračunu je djelomično rabljena i oštija politička retorika pa je Josipović na Pupovčeve optužbe da razbija srpske manjinske institucije, uzvratio čuđenjem na tezu manjinskoga šefa o postojanju nekakve srpske Hrvatske, kojoj je na čelu Pupovac i one kojoj je predsjednik on, Ivo Josipović. Nu pozadina sukoba, bez obzira na verbalne vratolomije, ipak je sasvim druge naravi. Kao što se moglo i očekivati, u obranu Milorada Pupovca ustale su odmah udruge i stranke koje se poprilično dobro goje novcima iz hrvatskoga državnog proračuna, a čiju raspodjelu, kao neupitni politički šef srpske manjine nadzire Milorad Pupovac. Za razliku od njih, Josipovićevu operaciju poduprle su ekstremnije nacionalističke organizacije – tzv. srpske izbjegličke udruge iz Srbije, Srpska pravoslavna crkva te skupina radikalnih srpskih političara iz Hrvatske, među kojima i stanoviti Svetozar Livada, a koje su tijekom rata uglavnom djelatno ili bar idejno podupirale srpsku agresiju i razaranje Hrvatske. U ovom međusobnu srpskom razvrstavanju nije teško raspoznati dvije različite srpske političke strategije – jednu koju je još donedavno predstavljao bivši srbijanski predsjednik Boris Tadić, a čija je politika imala bezrezervni oslonac u tzv. Srpskom narodnom vijeću

i njegovu neformalnom šefu Miloradu Pupovcu te drugu, na čelu sa sadašnjim srbijanskim predsjednikom i četničkim vojvodom Tomislavom Nikolićem, a kojega uglavnom i podupiru organizacije koje su u sukobu Josipović – Pupovac, listom stale na stranu Predsjednika Republike Hrvatske. U svojim bitnim političkim ciljevima ove su dvije srbijanske strategije potpuno istovjetne, nu razlikuju se ipak u političkoj taktici ostvarivanja svojih ciljeva. Kako je pak Milorad Pupovac, zbog drugovanja s poraženim Tadićem, bio nepoželjan na Nikolićevu predsjedničkom ustoličenju, uloga je vođe radikalnije srpske politike u Hrvatskoj pripala bivšem pripadniku srpske okupacijske uprave u Hrvatskoj Veljku Džakuli, koji je Pupovčevu odbojnost prema “Oluji” i oslobođenju okupiranih hrvatskih područja iskoristio, pojavivši se na obilježavanju Dana zahvalnosti u Kninu. Promoviranje Džakule u novoga vođu srpske manjine s razlogom je potaknulo oštru Pupovčevu reakciju, ali i razotkrilo politiku predsjednika Republike Hrvatske Ive Josipovića, koji, unatoč poznatoj Nikolićevoj politici prema susjednim narodima, nastavlja svoju politiku približavanja Hrvatske Beogradu, jednako onako kako je to radio i u mandatu Borisa Tadića. Samo što mu za taj pothvat sada treba Nikolićev čovjek u Hrvatskoj. Džakula je između ostaloga i Nikolićev odabir. Uostalom, nije li on kao takav i bio predstavljen na predsjedničkoj inauguraciji u Beogradu? Na lokalnoj razini forsiranje Džakule za srpskoga manjinskog poglavicu dodatno će isprazniti hrvatski državni proračun, jer bi država, uz sadašnje izdatke Srpskom narodnom vijeću, morala pojačati izdvajanja i za mnogobrojne Džakuline pothvate, koje će ovaj u približavanju Nikolića Josipoviću ispostavljati, naravno hrvatskoj državi. S obzirom na tradicionalnu hrvatsku popustljivost, zaborav i nemogućnost političkih elita da se okrenu od Beograda, na državnoj razini, Hrvatska će se, umjesto Europskoj uniji, sve više približavati svojoj prošlostoljetnoj sudbini, u kojoj bi na kraju mogla postati žrtvom različitih srpskih i srbijanskih ucjena. Ivo Josipović je po svom svjetonazoru blizak Miloradu Pupovcu. Uostalom, veže ih i zajedničko političko nasljeđe jugoslavenskoga komunizma, a Predsjednik Republike Hrvatske, uza svu svoju naobrazbu i darovitost ipak je do sad odrađivao taktičke poslove unutar političke strategije koju su drugi osmišljavali pa je teško zamisliti da je sam isplanirao micanje Pupovca i na njegovo mjesto dovođenje Džakule.

U ovom slučaju, očito je posao opet odradio jedan od najutjecajnijih Srba na svijetu – Dejan Jović, koji sa svojih već poznatih “regijskih” stajališta vjerojatno prosuđuje kako bi se duljim izostankom političke komunikacije i suradnje Josipovića s Nikolićem, Republika Hrvatska izdvojila iz sadašnje balkanske regije i Srbiju ostavila njezinu nacionalnom okviru, s čime se naravno nikako ne mogu pomiriti ni velikosrbi ni tzv. jugoslaveni. Nevolja je hrvatske politike što ne će ili ne želi vidjeti sve snažniju realizaciju novoga srpskog Memoranduma na području bivše Jugoslavije. Analitičar Međunarodne krizne skupine (ICG) za Balkan Srećko Latal već nagovještuje kako je logično da Republika Srpska u budućnosti razmišlja o tomu hoće li ostati u neefikasnoj državi BiH ili će se braniti novim ustrojem koje tek treba formirati? Koliko je projekt srpske učinkovitosti poodmakao svjedoči i podatak da će na primjer dionicu autoceste Banja Luka – Doboje, od Prnjavora do Doboja financirati Europska banka za obnovu i razvoj u iznosu od 150 milijuna eura.

Mate Kovačević

Hrvatsko slovo, 24. kolovoza 2012.

Hrsvije 24. kolovoza 2012.

MATE KOVAČEVIĆ**JOSIP PEČARIĆ:
“RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA”
VLASTITA NAKLADA, ZAGREB, 2012.**

Akademika Josipa Pečarića ne treba posebno predstavljati. Riječ je o čovjeku iznimne znanstvene biografije i bibliografije. Profesor je na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u Zagrebu, a bavi se teorijom matematičkih nejednakosti. Uz to je gostujući profesor u više zemalja, gdje je voditelj doktorandskih studija. Osnivač je više međunarodnih matematičkih časopisa, koji se tiskaju u Zagrebu, čime je hrvatsku prijestolnicu pretvorio u jedno od svjetskih matematičkih središta. Auktor je i više od osam stotina znanstvenih radova, pa samim time spada među desetak vodećih matematičara na svijetu. Nu Pečariću je matematika tek jedno od mnogih polja njegove zauzetosti. Kao matematičar bolji je povjesnik od cijeloga niza domaćih stručnjaka, a u publicističkom području i danas je, unatoč sustavnim zaprekama za istupanje u javnosti, jedan od najčitanijih hrvatskih auktora. S Pečarićevim tekstovima sreo sam se sad već u pomalo poodmaklim devedesetim godinama, čitajući britke i informativne tekstove o hrvatstvu Boke kotorske, ali i cijeloga obalnog područja, sve do Bara. Nu Pečarić je u međuvremenu objavio dvadesetak knjiga, koje su redom, a i uvijek pravodobno išle u samu srž mnogih hrvatskih problema. Tako je, samo da navedem neke, svojom briljantnom knjigom “Srpski mit o Jasenovcu” do srži raskrinkao polustoljetna sustavna podmetanja srpske, komunističke i jugoslavenske historiografije i propagande, a time na sebe navukao i bijes cijeloga “čopora” prijepornih javnika, profesionalnih lažaca, kvaziznanstvenika, ali i različitih političkih i medijskih moćnika. U jeku pak silne protuhercegovačke kampanje nizom izvrsnih analiza, koje su kasnije postale sastavnim dijelom knjige “Hercegovac iz Boke” nije samo branio hercegbosanske Hrvate i njihovo pravo na jednakopravnost s druga dva naroda u BiH, nego ponovno

matematičkom preciznošću i ledenom logikom raskrinkavao politikanstke pamflete raširene po svim javnim medijima s gotovo posvemašnjom zlorabom cijeloga arsenala različitih žanrova. Već je tada upozoravao na toleranciju i razvoj "rasisističkoga" odnosa prema Hercegovcima. U jeku napadaja na hrvatskoga pjevača Marka Perkovića Thompsona akademik se Pečarić ponovno živo zauzeo za slobodu i pravo na javni govor. Rezultat tih publicističkih radova jest i knjiga "Thompson u očima hrvatskih intelektualaca". U knjizi "Kraj vremena krivokletnika" sabrani su tekstovi o "veleizdajničkoj" politici bivšega predsjednika Republike Stjepana Mesića. Cijeli niz Pečarićevih knjiga posvećen je javnoj obrani hrvatskih branitelja, časnika i generala, koje su progonili domaća politika, sudovi i tzv. Međunarodni sud za ratne zločine na području bivše Jugoslavije u Haagu. Zločinačku narav suda obradio je u jednoj, a rasizam, kao njegovu posebno tankočutnu inačicu, obradio je u drugoj knjizi. Knjiga pak, koju danas predstavljamo "Rasizam svjetskih moćnika" svojevrsni je proširak već ranije obrađenih tema. U njoj akademik Pečarić, raščlanivši pojedinačne probleme, zapravo raskrinkava postojeći suvremeni svjetski poredak. Nu za nas je manje važna narav svjetskoga sustava, za kojeg ionako znamo da počiva na temeljima koje su iskopali pobjednici zadnjega svjetskog rata. On je takav kakav jest, manje ili više nepravedan, što je za politiku, koja počiva na realizmu golih interesa, barem zadnjih dva stoljeća ionako manje važno pitanje. Uostalom, koliko god on bio moćan, a, ako je itko pokazao da se unatoč njegovoj silnoj potpori u očuvanju bivše Jugoslavije, ipak može probiti život i kroz njegove pukotine na površinu, onda je to nedvojbeno pokazala višedesetljetna hrvatska borba za slobodu i nezavisnost, čiji je vrhunac dosegnut u legendarnom oslobodilačkom Domovinskom ratu. Nu ova knjiga, za razliku od ranijih, mnogo više otkriva jednu drugu Pečarićevu dimenziju rada. Uza svu njezinu tematsku zanimljivost, pravdoljubivost, živopisni stil te uporabu cijeloga niza pomoćnih materijala, kao i auktorova zauzetost, ovdje na površinu probijaju Pečarićeve organizacijske sposobnosti, kojima je u samo nekoliko trenutaka sposoban pokrenuti cijelu lavinu reakcija na ključne probleme, ali i te reakcije usustaviti u svojevrsni mrežni intelektualni pokret, koji postaje moćna sila i u uvjetima potpunoga medijskog mraka. Temeljni i nosivi motiv knjige jest pismo Vijeću sigurnosti

Ujedinjenih naroda, u kojem skupina više od tisuću uglednih hrvatskih intelektualaca poziva utemeljitelje Haaškoga suda da Hrvatskoj vrate natrag žive naše branitelje, koje su bez dokazane krivnje zatočili i zatvorili u Haagu. Pismo je strukturirano u tridesetak navoda, kroz koje ugledni hrvatski ljudi podsjećaju na sve ono što su Hrvati, a posebno pripadnici Hrvatske vojske te generali Ante Gotovina i Mladen Markač napravili tijekom devedesetih godina za očuvanje slobode, demokratskoga sustava te zaštitu i spašavanje susjednoga muslimansko-bošnjačkog naroda u UN-ovoj zaštićenoj zoni u Bihaću, koju je čekala grozomorna sudbina našega Vukovara i Srebrenice. U knjizi je spomenuto pismo objavljeno, osim na hrvatskom i na jezicima velikih zapadnih sila. Potom iza pisma slijede potpisi te različite reakcije samih potpisnika, ali i ljudi iz različitih područja života na šutnju svjetskih moćnika. Upravo pravdoljubive, humane i jednostavne reakcije, iz kojih nisu bili isključeni ni pojedinci izvan Hrvatske te šutnja svjetske, odnosno UN-ove vlade potaknula je akademika Pečarića da logično, ne samo kao vrhunski svjetski matematičar, nego kao humanist, ali i pripadnik hrvatskoga naroda, zaključi kako se osnivač Haaškoga suda zapravo slaže s monstruoznim “rasističkim presudama” hrvatskim generalima. Upravo je iz tog silogizma proistekao i naslov ove nove Pečarićeve knjige. Ona vjerno ilustrira, kao i što upozorava na značajke pojedinih krugova, koji djelomice utječu na sudbinu svijeta. Bez obzira radi li se doista o programatski vođenoj “rasističkoj” politici, čak i kao neutralni promatrači, mnoge bi se zapadnjačke javnosti morale zapitati, zašto je potpuno oslijepila božica pravde, pretvorivši se u politikantski cirkus nijekanje vlastite egzistencije, koja je još od rimskoga prava, osim naravno u sustavima totalitarnih diktatura, gledala barem na jedno svoje oko. Naravno, treba biti svjestan kako zlo nije moguće iskorijeniti potpuno, nu poželjno je upozoravati na njegove tragične posljedice, kako to čini i akademik Pečarić, jer se njegovim prepoznavanjem bar djelomično mogu ublažiti razmjeri tragedije, što uostalom i čine pojedinci, ustanove, ali i uljudene države. Unatoč različitim političkim proklamacijama o jednakosti pojedinaca pred zakonom, kao i jednakosti državno-pravnih subjektivnosti u međunarodnom sustavu, svijet u njegovu grozničavu srljanju prema barbarstvu, ali i uljudbi uglavnom usmjeravaju velike sile, koje imaju različite

nacionalne interese. Zato se i manifestativni rasizam Haaškoga suda, pa i njegovih osnivača, koje Pečarić naziva svjetskim moćnicima temelji upravo na njihovim narušenim nacionalnim probitcima. Nerado su se pomirili s nestankom bivše Jugoslavije, nu zahvaljujući ustrajnoj hrvatskoj borbi za vlastitu slobodu i državnu nezavisnost, na kraju su ipak morali priznati njezin međunarodni subjektivitet. Nu pojedine sile, koliko se god trudile formalno zadovoljiti uvjete međunarodnoga prava, potajno su djelovale i radile na slabljenju, razgradnji pa čak i uništavanju hrvatske državnosti, što se najbolje moglo vidjeti poslije 2000. godine, kad su nerazboriti pojedinci iz tada novoizabrane vlasti u Hrvatskoj pristajali na gotovo sve uvjete da bi opravdali svoje preuzimanje vlasti nad Republikom Hrvatskom. Genealogija odnošaja Haaškoga suda, a poglavito njegova tužiteljstva s Hrvatskom i Hrvatima nije nepoznata, pa je ja ne ću ponavljati. Nu potrebno je ipak istaknuti kako su haaške sudnice na svojevrsan način zamijenile dugu i dugotrajnu bojišnicu u Hrvatskoj, samo što su sada umjesto nedovoljno naoružane Hrvatske imale na milost i nemilost predane visoke hrvatske časnike, kojima je montiranim optužnicama natovarena krivnja za navodno udruživanje u zločinački pothvat, a samo zato, što su na temelju nacionalnoga referenduma o samostalnosti te Ustava Republike Hrvatske branili cjelovitost svoje međunarodno priznate države. Zato se iza zavjesa Haaškoga suda uglavnom skrivala politika ponovnoga ujedinjavanja u neku vrstu nove balkanske zajednice, kojoj bi već po tradiciji opet upravljala Srbija. Poučeni tragičnim iskustvima prošlostoljetnoga jugoslavenskog zatiranja svega što je hrvatsko, od progona kulture do masovnih smaknuća hrvatskih zatočenika na križnim putovima, Hrvatska još uvijek odolijeva podlim i perfidnim igrama, uz čiju bi se pomoć trebalo, s lica zemlje izbrisati njezino ime. Zato je zadaća svakoga čovjeka, a posebice intelektualca da upozorava na destruktivnost koja se povremenom širi i pretvara u zloćudnu bolest. Akademik Pečarić upravo preventivno djeluje upozoravajući na žarišta tih epidemija. S druge pak strane, teško se oteti dojmu, kako smo za znatan dio vlastitih nevolja i sami krivi. Gledano iz povijesne perspektive, s razlogom se nameću određene sličnosti pa i sukladnosti još od tzv. Zrinsko-frankopanske urote, kad su se tadašnja dvojica prevažnih hrvatskih ratnika i političara, u dobroj vjeri, predali sudu habsburškoga dvora,

jednako onako kako što su vjerujući u poštovanje zakona i posebno Ženevskih konvencija, nakon povlačenja poslije Drugoga svjetskog rata Britancima predala Hrvatska vojska i građanstvo koje se povlačilo pred nadirućim zlosiljem jugoslavenskoga partizanskog komunizma. U toj svojoj vjeri završili su na stratištima jednako onako kao i tri stoljeća ranije Zrinski i Frankopan. Slučaj dobre vjere u nepristranost nekakva međunarodnoga suda u znatnoj mjeri prožeo je i našu politiku zadnjih desetljeća pa su na stratištima srama završili genijalni ratni zapovjednici, koji su vodili oslobodilačke pothvate s najmanjem brojem žrtava, nu unatoč tome moralno su sramočeni u različitim javnostima te osuđeni na dugogodišnje kazne robije. Knjiga akademika Pečarića upravo je upozorenje na te i takve nedostatke, koje dugotrajnim odgojem treba liječiti jednakom snagom kao što se liječe i sve druge bolesti. S druge strane, ona je i pokazatelj sadašnje svjetske političke pozornice, na kojoj opstaju samo odvažni, odlučni i ponosni narodi.

HRSvijet, 21. rujna 2012.; Portal HKV-a, 23. rujna 2012.

**VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB,
2013.**

MATE KOVAČEVIĆ

**OPRAVDAVANJEM KOMUNIZMA
DO NOVE JUGOSLAVIJE**

Unošenjem odredbe o nezastarijevanju političkih ubojstva u Ustav ne bi se samo relativizirali i prešutjeli komunistički zločini, nego bi ta odredba otvorila široki put za progon svih hrvatskih branitelja, a u njoj bi se pronašla i mogućnost da se Hrvatima sudi za pobunu protiv bivše Jugoslavije

Nasilno uvođenje srpskoga jezika i ćirilice u Vukovar te pokušaj zaštite komunističkih zločina, izigravanje europskoga uhidbenog naloga i izbjegavanje suočavanja s grozomornom polustoljetnom komunističkom prošalošću, možda se čini kako su naoko nepovezani događaji. Međutim, nedostatak solidarnosti sadašnje vlasti sa stradalnicima vukovarske tragedije tijekom srpske i jugoslavenske agresije na Hrvatsku može biti razumljiv samo iz jugokomunističke koncepcije državne vlasti. Ponajprije je upitan broj pripadnika srpske manjine koja doista živi u Vukovaru da bi se mogao provesti zakon koji propisuje primjenu zakona o dvojezičnosti.

Naime, znatan broj Srba u Vukovar tek dolazi iz Srbije organiziranim autobusima na izbore pa se oni u stvarnosti ne mogu voditi kao vukovarski građani, a još manje mogu u brojidbi pučanstva podizati

udio srpske manjine, kako bi se Vukovar pretvorio u srpsko političko uporište, na čemu očito inzistira Milorad Pupovac. Njegove naloge po cijenu duševnoga pa i fizičkog nasilja nad Vukovarcima provodi sadašnja hrvatska vlast, koja opravdanje za svoj pothvat pronalazi u navodnoj primjeni zakona, dok istodobno, kad su u pitanju komunistički zločini i zločinci izbjegava primijeniti europski zakon koji je ulaskom Hrvatske u Europsku uniju i u njoj postao punovažeći. Valja podsjetiti, kako su nekorektne i optužbe pojedinih ministara o tomu da je zakon o dvojezičnosti izglasovala HDZ-ova koalicija. Kao da je to bitno za rješenje vukovarskoga problema? Njima se onda s pravom može odgovoriti kako je Račanova vlast udio manjine u pučanstvu određenoga grada za primjenu dvojezičnosti s 50 posto smanjila na 33 posto, čime je već unaprijed programirala kaos u Vukovaru.

Sa stajališta sadašnje hrvatske vlasti Vukovar je očito izabran kao strateška točka za regionalno približavanje Hrvatske Srbiji, dok je istodobno sa srbijanske strane taktikom posrednoga nastupanja Vukovar ponovno postao ključna točka za širenje velikosrpske politike u Hrvatsku. Ako bi događaji u Vukovaru možebitno eskalirali u nasilje, što očito priželjkuju ekstremniji dijelovi jugokomunističke politike u Hrvatskoj, to bi mogao biti povod za njihov obračun s hrvatskim braniteljima, a u konačnici i sa svim pristašama politike hrvatske državne neovisnosti. Time bi bila zaliječena njihova višegodišnja frustracija zbog stvaranja nezavisne hrvatske države, a ujedno bi im se pružila i prigoda da postupno trasiraju put za otvaranje unutarhrvatskoga sukoba, koji je na sličan način prije šezdesetak godina smrtno presudio hrvatskoj državi.

Kad su pak u pitanju zaštita komunističkih zločina i zločinaca, što je zbog donošenja prijepornoga zakona opravdano hrvatskim vlastima prigovorila povjerenica Viviane Reding, iz Josipovićevih izjava o primjeni europskoga uhidbenog naloga može se tek iščitati nastavak političkog muljanja, iza kojeg se nastoji prikriti otvorena zaštita jednoga zločinačkoga i totalitarnog režima, čije žrtve i danas neotkrivene leže po mnogim masovnim grobištima u Austriji, Sloveniji, Hrvatskoj, BiH i Vojvodini. Tvrdnjom kako je samo "važno da ne budemo prepoznati kao zemlja koja štiti zločince", Josipović je i nesvjesno otkrio kako je bit njegove politike zapravo vješto prikrivanje komunističkih zločina, a ne njihovo otkrivanje i

suočavanje s jednim sUstavom, koji je šutnjom i zastrašivanjem pola stoljeća, ne samo prikrivao svoja zlodjela, nego ih cijelo to vrijeme i dalje činio.

Pokušaji pak da se Ustavnim promjenama regulira pitanje komunističkih zločina, samo su još jedno fiškalsko zavaravanje javnosti, poput svojedobna unošenja Ustavne odredbe o nezastarijevanju pljačke u pretvorbi i privatizaciji, čime je, zapravo, Ustavno tek opravdana polustoljetna jugokomunistička pljačka cjelokupna hrvatskoga naroda. Budući da Josipović ne govori o sankcioniranju komunističkih, nego tek politički motiviranih ubojstva, on očito s jedne strane izbjegava njihovu javnu osudu, a s druge ne želi priznati razliku između totalitarne, jugoslavenske komunističke države, koja je, usput rečeno pola stoljeća Hrvatsku držala okupiranom, od demokratskom voljom hrvatskoga naroda na referendumu ustrojene suverene hrvatske države. Uostalom, nitko normalan ne može biti protiv osude počinitelja svakoga kaznenog djela, a pogotovo zlodjela kojim se oduzima nedužan ljudski život, što Ivo Josipović kao pravnik dobro zna, kao i to što zna da je komunistička SFRJ bila sazdana na masovnim leševima hrvatskoga naroda. Kad bi se radilo samo o osobnoj simpatiji prema komunističkim zlodjelima, ona bi se mogla svrstati među patološke ljudske zanimljivosti, nu kad se radi o stajalištu predsjednika jedne države, onda to ima dalekosežne političke i pravne posljedice.

Možebitnim unošenjem odredbe o nezastarijevanju političkih ubojstva u Ustav Republike Hrvatske, ne bi se samo relativizirali i prešutjeli komunistički zločini, nego bi ta odredba, poput one o nezastarijevanju pljačke u privatizaciji i pretvorbi, otvorila široki put za progon svih hrvatskih branitelja. Naime, u tako široko postavljenoj Ustavnoj odredbi sigurno bi se, zbog žilavosti jugokomunizma, pronašla mogućnost da se Hrvatima sudi za pobunu protiv Jugoslavije, na čemu su svojedobno inzistirali vrh JNA i neki dužnosnici jugoslavenske komunističke vlasti. Sve zločine treba sankcionirati, nu zbog zdravlja hrvatskoga društva komunistički režim treba javno raskrinkati o osuditi, a Jugoslaviju kao nasilnu, zločinačku i umjetnu tvorevinu zauvijek odbaciti.

Mate Kovačević

Hrsvijet, 6. rujna 2013.

MATE KOVAČEVIĆ

PUTOVI BALKANSKE KONFEDERACIJE

Bez obzira na svoju ulogu u balkanskim političkim integracijama, manje je odgovoran sam Ivo Josipović, koji je takav kakav jest, od mnogih koji mu, što iz neznanja, a što opet zavedeni različitim medijskim manipulacijama, još uvijek daju političku potporu

Nedavno je u hrvatskim medijima britanski pisac Tarique Ali, kojem su inače uzor pravednosti politički sUstavi u Sjevernoj Koreji i Kubi, poručio Hrvatima kako ne mogu baš ništa sami učiniti te kako je jedini način da postanu uspješni povezivanje u balkansku konfederaciju, u koju bi, osim Srbije i drugih država bivše Jugoslavije, ušle još i Grčka te Bugarska. Hrvatske pak reakcije na mogućnost obnove bilo kakve Jugoslavije nazvao je vrlo glupima, jer Britanac smatra kako su u Jugoslaviji mnoge stvari bile dobre.

Cilj pak te nove balkanske konfederacije ne bio obnova balkanskoga nacionalizma, nego, poručio je Ali Hrvatima, uspostva međusobnih veza kako bi se Balkan mogao oduprijeti velikim silama. Toj bi integraciji i otporu valjda posebno pripomogla činjenica, da mi, smatra Ali, u bivšoj Jugoslaviji govorimo istim jezikom. Na stranu to što razni harlekini mogu dobiti istaknuto mjesto u medijskom prostoru, ipak se iz njegovih informacija može nedvojbeno odčitati političko stajalište zemlje iz koje se Tarique Ali ukazao u hrvatskom kraljevskom gradu Šibeniku, kao i ekstremnoga dijela socijalističke internacionale, koju valjda predstavlja. Drsku i bezobraznu tvrdnju kako Hrvati sami ne mogu ništa učiniti za svoj opstanak, slušali smo svih sedamdeset godina tijekom ropskoga položaja u bivšim Jugoslavijama. Iza tvrdnje kako bi regionalno balkansko zajedništvo omogućilo otpor velikim silama, ne skriva se ništa drugo nego obnova britanskoga imperijalnog projekta, koji je u obliku obiju Jugoslavija zapravo bio svojevrsni bedem protiv njemačkoga prodora na jugoistok Europe.

Uostalom, Hrvatska još iz razdoblja borbe za svoju nacionalnu nezavisnost baštini određeno partnerstvo sa SAD-om, kao i

Njemačkom, koja je među prvim zemljama poduprla hrvatsku državnu nezavisnost. U ratovima zadnjih stotinu godina Hrvatska se uglavnom branila od velikosrpskih agresija pa nas povijesno iskustvo uči da bi se, s obzirom na još uvijek žilave velikosrpske projekte, trebali povezati s državama koje su nam poput Mađarske, Slovačke, Poljske i Austrije kulturološki i povijesno bliske. Imperijalni pa čak i boljševički karakter političkoga projekta, što ga je podastro hrvatskoj javnosti britanski pisac najbolje se očituje u nepriznavanju hrvatskoga jezičnog identiteta, kojeg bi očito nasiljem, kao i u bivšim Jugoslavijama trebalo potpuno uništiti. Kad se ne bi radilo o ozbiljnom zaokretu hrvatske politike prema Londonu, onda ne bi trebalo ozbiljno uzimati ni prijetnje Hrvatima britanskoga harlekina novom balkanskom konfederacijom.

Taktički potezi sadašnje hrvatske vlasti, nažalost, sve više otkrivaju kako pojedine odluke gotovo pravocrtno slijede naputke tajne politike, koju je u hrvatskoj javnosti plasirao Tarique Ali. Tzv. otpor velikim silama, o čemu je govorio Britanac, najbolje se očituje u pokušajima hrvatskih vlasti da zaštite komunističke zločine i zločince, na što je posebno osjetljiva Njemačka, pa je sadašnja vlast svojom tvrdoglavošću ušla u sukob, ne samo s Njemačkom, nego i s Europskom komisijom, koja bi, zbog sramotnoga izbjegavanja civilizacijske osude masovnih komunističkih zločina, Hrvatsku mogla kazniti zabranom ulaska u Schengensku zonu.

Proces jezične unitarizacije snažno je zahvatio cjelokupni hrvatski medijski prostor, a uloga ministra znanosti Željka Jovanovića u nametanju novoga pravopisa samo potvrđuje pripamanje putova za provedbu jezične politike, koju nam navješćuje britanski publicist. Danas se mnogi čude zašto ministru Jovanoviću nije zasmetalo paljenje hrvatske državne zastave na nogometnoj utakmici između Srbije i Hrvatske u Beogradu, nu, s obzirom na politiku koju vodi ministar, više bi čuđenja izazvala eventualna Jovanovićeva prosvjedna reakcija na masovno divljačko vrijeđanje naroda i države koju je predstavljao. Naime, gospodin Jovanović je tijekom svoga posjeta Srbiji predložio tamošnjem ministru Vanji Udovičiću formiranje zajedničke regionalne sveučilišne lige, u kojoj bi sudjelovali studentski klubovi iz Srbije, Hrvatske i Slovenije, što opet nije ništa drugo nego realizacija politike, o kojoj je govorio britanski pisac. Da je Jovanovićeva balkanska politika tek dio širega

spektra u realizaciji britanske strategije najbolje pokazuje nedavna balkanska politička turneja predsjednika Republike Hrvatske Ive Josipovića, kojom je očito Dejan Jović trasirao posjet Beogradu i srbijanskom predsjedniku Tomislavu Nikoliću, što bi, unatoč hrvatskom članstvu u NATO-u i Europskoj Uniji, čvršće trebalo Hrvatsku vezati za balkanske integracije. Josipovićev pak pokušaj dodvoravanja vukovarskim braniteljima, za čije osjećaje, glede ćirilicne agresije, u Vladi nemaju razumijevanja, samo je politički manevar kojim se prikrivaju pravi ciljevi njegove balkanske turneje. Naime, Josipovićev pogled na Vukovar, a poručio je da postavljene ćirilicne ploče u njem moraju ostati, ni malo se ne razlikuje od stajališta sadašnje Vlade, koja ne odustaje od ćirilizacije Vukovara. Otvaranje pak javne rasprave o položaju nacionalnih manjina, koju sad zagovara Josipović, vrlo je ozbiljno pitanje, jer sve manjine u Hrvatskoj, ionako imaju već dobro riješen svoj Ustavni i zakonski položaj. Uznemiravati sve druge manjine, ali i hrvatsku većinu, samo zbog ekstremističkih zahtjeva Pupovčeve stranke, moglo bi dovesti u pitanje i same temelje hrvatske države, što je čini se svrha i potreba u razvoju strategije za uspostavu nove balkanske konfederacije.

U ovom slučaju, bez obzira na svoju ulogu u balkanskim političkim integracijama, manje je odgovoran sam Josipović, koji je takav kakav jest, od mnogih koji mu, što iz neznanja, a što opet zavedeni različitim medijskim manipulacijama, još uvijek daju političku potporu. Za sudbinu svoje nezavisne države ipak smo kao narod svi zajedno odgovorni.

Mate Kovačević

Hrsvijet, 13. rujna 2013.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

MATE KOVAČEVIĆ

Hrsvijet, 7. 6. 2013.

PORAZ AMERIČKE POLITIKE NA BALKANU?

Drastičnom haaškom presudom hb. Hrvatima Velika Britanija je u diplomatskom nadmudrivanju zadala snažan udarac politici Sjedinjenih Država na Balkanu, koje su, zahvaljujući upravo suradnji s osuđenim Hrvatima, stvorile uvjete za potpisivanje Washingtonskoga sporazuma između Hrvata i Muslimana, a taj sporazum je bio preduvjet za završetak rata i potpisivanje mirovnih sporazuma u Daytonu

Promjeni haške presude Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Valentinu Čoriću i Berislavu Pušiću, ali i Herceg-Bosni, Republici Hrvatskoj te predsjedniku Franji Tuđmanu i ministru obrane Gojku Šušku ne će i ne mogu u drugostupanjskom postupku pomoći moralistička lamentiranja, jer se

ni prvostupanjska presuda ne temelji na povredama prava i općeprihvaćenih vrijednosti.

Riječ je naime o drakonskoj političkoj presudi jednoj državi, njezinu političkom vodstvu, ali i gotovo cjelokupnom hrvatskom narodu u Bosni i Hercegovini pa će se i drugostupanjska odluka očito temeljiti na političkim činjenicama. Ako se politika nezainteresiranosti dosadašnjih hrvatskih vlada za pitanje hrvatskoga naroda u BiH pokazala nedjelotvornom u rješavanju njihova opstanka u toj državi, a takav svoj odnos prenosila i na optužene Hrvate na sudu u Haagu, ubuduće će morati promijeniti svoj odnos, jer bi u protivnom posljedke za nastavak pasivna odnosa dugoročno mogli plaćati svi hrvatski državljani.

Naravno, ni naknadna zauzetost ne može jamčiti siguran ishod oslobađajućoj presudi, ali zauzimanje za vlastiti interes može pobuditi zanimanje hrvatskih saveznika, kojima je, za razliku od naših političara, ipak stalo do zaštite vlastitih probitaka. Na političkoj razini ovakva prvostupanjska presuda ponajprije odgovara politici Velike Britanije, koja joj u tradicionalnim planovima sa Srbijom omogućuje glas ucijenjene Hrvatske, o kojem u borbi protiv njemačko-francuskoga pogleda na uređenje Europe već javno govori britanski ministar vanjskih poslova William Hague. To potvrđuju i oslobađajuće presude Miloševićim arhitektima rata – Frenkiju Simatoviću i Jovici Stanišiću, što je srpska politika na neizravan način već iskoristila kao poziv Hrvatskoj da odustane od tužbe za genocid, jer Haaški sud, kako Srbi s ponosom ističu, još ni u jednom procesu nije optužio Srbijanca ili Jugoslavena za zločine u Hrvatskoj, a kamoli za zločin genocida.

Dakle, političkim presudama Haaškoga suda omogućuje se politička dominacija proruskog Srbiji u njezinu susjedstvu, a nedavno uspostavljen model srbijanske nazočnosti na Kosovu ubuduće bi mogao postati pravilom za penetraciju i u druge susjedne države – ponajprije u Crnu Goru i Hrvatsku. Ovako drastičnom haaškom presudom Velika Britanija je u diplomatskom nadmudrivanju zadala snažan udarac politici Sjedinjenih Država na Balkanu, koje su, zahvaljujući upravo suradnji s osuđenim Hrvatima, stvorile uvjete za potpisivanje Washingtonskoga sporazuma 1994. između Hrvata i Muslimana, a taj sporazum je bio preduvjet za završetak rata i potpisivanje mirovnih sporazuma u Daytonu 1995. Osuđujućom

presudom bosanskohercegovačkim Hrvatima američka je politika i u očima žrtava velikosrpske agresije postala nevjerodostojna, a Daytonski mirovni ugovori tek mrtvo slovo na papiru. Naime, militantne poruke muslimanskoga člana predsjedništva BiH Bakira Izetbegovića hercegbosanskim Hrvatima već su prešle u stanje predwashingtonskoga sporazuma, što je svojedobno i bio cilj britanske politike.

Svjedočenje pak časnika Al Qaide Alija Hamadija, koji tvrdi kako je njegova postrojba u sklopu Armije BiH ubijala hrvatske zarobljenike sijekuci im glave sjekirom, ali i nabijanjem zarobljenika na kolac te ih ostavljala da umiru u najgorim mukama tek je u kontekstu Izetbegovićevih prijetnji postala ozbiljna poruka Hrvatima kako im u unitarističkoj, muslimanskoj federaciji nema života.

Diplomatski poraz američke politike u Haagu prisiljava hercegbosanske Hrvate da napokon počnu razmišljati o vlastitoj sigurnosti, a tu im sigurnost može jamčiti samo uspostava trećega entiteta, u kojem se kao većinski narod, jednako kao Srbi u Republici Srpskoj ili pak Muslimani u svojoj islamskoj republici mogu zaštititi od islamističke majorizacije i velikobošnjačke dominacije.

Što se pak tiče osuđenih Hrvata, oni i dalje ostaju u našim mislima i molitvama, kako je to nedavno na tribini uoči haaških presuda poručio i predsjednik Komisije Iustitiae et pax Hrvatske biskupske konferencije, sisački biskup mons. Vlado Košić.

MATE KOVAČEVIĆ

HAŠKI KONGLOMERAT LOŠIH POLITIKA

Hrvvijet, 10 . lipnja 2013.

Osuđujuća presuda Haaškoga suda šestorici Hrvata iz BiH te dan kasnije oslobađajuća presuda Miloševićevim arhitektima agresivnoga rata Franku Simatoviću i Jovici Stanišiću samo je potvrda o nastavku ratne politike Velike Britanije prema Hrvatskoj i njezine potpore Miloševićevim agresivnim ratovima tijekom 90-ih godina

Po svom prvotnom učinku prvostupanjska presuda Haaškoga suda šestorici hercegbosanskih Hrvata: Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Slobodanu Praljaku, Milivoju Petkoviću, Valentinu Ćoriću i Berislavu Pušiću djelovala je šokantno i iznenađujuće na najveći dio hrvatskoga naroda, koji se ponadao kako će ulaskom Hrvatske u Europsku uniju nestati i silnice, što znatno određuju sudbinu prostora na kojem stoljećima živi. Nu, svrha političko-psiholoških operacija i jest izazivanje šoka u napadnutoj skupini, a iznenadnim napadajima i stvaranje kaosa, ubijanje volje za otporom te stvaranje opće obamrlosti kako bi se uz pomoć pete kolone preuzeo nadzor nad napadnutom skupinom. Prvi su na bojnopolju ovakve operacije izvodili pripadnici Hitlerovih armija u nizu agresivnih ratova koji su pokrenuli Drugi svjetski rat. Nu t. zv. munjeviti rat se razvio spajanjem revolucionarne komunističke taktike osvajanja vlasti i masovne uporabe tehničkih strojeva u ratnim razaranjima pa je, premda nečovječno, bilo logično da su oba totalitarizma kao posljedicu održavanja svoje vlasti zapravo imala masovnu industriju smrti, ukidanje sloboda i totalno podređivanje pojedinca ili podređenih naroda mehanizmima svoje vlasti. Premda su oba načina takve vladavine otišla u ropotarnicu povijesti, neki njihovi ostatci očito su preživjeli svoje vrijeme i po svemu sudeći nastavili živjeti u sustavu današnje liberalističke ideologije. Jednom kao njezini izopačeni dijelovi, drugi pak put kao težnja svake neograničene vlasti

jednom novom obliku totalitarizma, koji se u međunarodnim odnošajima uvijek očituje kao inačica kolonijalnoga odnosa većih i moćnijih prema manjim i slabijima. Obje ove sastavnice ugrađene su u Haaški sud za ratne zločine, kojem primarna svrha nije utvrđivanje činjenične istine i zadovoljenje pravde, što je, bez obzira na njihove nedostatke, od pamtivijeka bila svrha svakoga suda.

Po definiciji svrha je Haaškoga suda uspostava pomirenja na prostoru, kako ga zove, bivše Jugoslavije. Pomirenje je dugotrajan psihološki, čudoredni povijesni pa i religiozni proces u kojem se jedno ovakvo sudište uglavnom pretvara u instrument određenih političkih središta moći, koje preko njega nastoje ostvariti svoje političke strategije, stvarajući među nekad zaraćenim narodima i državama nove podjele, koje opet mogu voditi samo u buduće sukobe. Sama presuda šesterici Hrvata mogla bi se nazvati "konglomeratom loših politika". Ona ne počiva ni na jednoj utvrđenoj činjenici, nego uglavnom na pretpostavkama, koje je, kako to predsjedavajući sudskoga vijeća kaže "razumno pretpostaviti". Što može objektivno i razumno o ratnim uvjetima pretpostaviti jedan pravnik iz Švicarske, koja dva stoljeća živi u izolaciji od bilo kakvih ratnih sukoba pa i međunarodne politike? Što li pak može razumno pretpostaviti mađžarski komunistički pravnik proistekao iz sovjetskoga modela političkoga sudovanja i činovnik Janoša Kadara, koji je kao sovjetski namjesnik nakon gušenja mađžarskoga ustanka upravljao Mađžarskom od 1956. do 1988?

Nu izvan svake razumske sumnje može se pretpostaviti da su članovi sudskoga vijeća Arpad Prandler iz Mađžarske i Stephan Trechesel iz Švicarske tek činovničke ruke određene politike, koja preko njihovih odluka nastoji ostvariti svoju političku premoć nad područjem što ga svojim zemljopisnim položajem Hrvatska spaja s Europom. U najkraćim crtama, presuda počiva na uvjetnim akrobacijama, a ne na pravno utvđenim i dokazanim činjenicama, što pokazuje i njezin politički, a ne pravni jezik kojim je ispisana. Kad su već donijeli ovako obrazloženu presudu, razumno je pretpostaviti da sudci Prandler i Trechesel nisu pročitali ni jednu od 25 knjiga dokumenta generala Slobodana Praljka, u kojima je nedvojbeno činjenično utvrđeno da je Bosna i Hercegovina bila bojište s kojeg je napadana Republika Hrvatska te da je na znatnom dijelu granice prema

Republici Hrvatskoj funkcionirala zajednička obrana HVO i Armije BiH od srpske agresije.

Kakav je to pak Hrvatska agresor, čiji su se politički vođe udružili u zločinački pothvat protiv susjedne države, a istodobno u svojim bolnicama liječi preko 12 tisuća ranjenih vojnika Armije BiH? Mnoštvo je činjenica koje pobijaju presudu, okićenu dekorom pojedinačnih zločina, koji bi trebali opravdati odluku raspravnoga vijeća Haaškoga suda, koje ni jednom riječju ne spominje zločine Armije BiH nad hrvatskim narodom niti kontekst u kojem se vodio taj unutarnji sukob. Naravno, nitko ne spori da je bilo sukoba između bošnjačko-muslimanske vojske i Hrvatskoga vijeća obrane, nu nerazborita politika muslimanskoga vođe Alije Izetbegovića dovela je do sukoba i između njegovih snaga te snaga Fikreta Abdića, kojeg je jedan dio muslimanskoga naroda izabrao za svoga zastupnika. Jednako tako Izetbegovićeva politika je dovela i do međumuslimanskoga sukoba na području Tuzle, a kad je uvidio da ga takva politika unutarnjeg sukoba, što je bez dvojbe bio i sukob s HVO-om, vodi ne samo porazu nego i općem slomu, Izetbegović je pokušao pred Međunarodnim sudom optužiti Veliku Britaniju, koju je dotad očito u vođenju politike razbijanja BiH bez pogovora slušao. Velikosrpska agresija na Hrvatsku i BiH bila je dio jedinstvenoga plana za uspostavu granica Velike Srbije na potezu Virovitica, Karlovac, Karlobag pa je područje Hrvatske i BiH u navalnoj strategiji zacrtano kao jedinstveno ratište, na kojem su zbog politike etnički čiste Velike Srbije, osim vojnih postrojba organiziranih Hrvata, bili problem i civilno muslimansko i hrvatsko stanovništvo. Kakvo je stanje bilo na bojištu i u međunarodnoj diplomaciji najbolje pokazuje vrijeme najjačega sukoba između Armije BiH i HVO-a. Tada je srpska vojska bila u predgrađu Karlovca, a Gospić je pod stalnom paljbom. Njegov pad omogućio bi Srbima napredovanje prema Karlobagu. Kako bi razbili taj naum, čiju su verifikaciju, na žalost, trebali potvrditi i međunarodni diplomati predvođeni britanskom politikom, Hrvati su vojnom akcijom Medački džep spriječili već pripremljeno međunarodno priznanje Velike Srbije. Zato Vijeće sigurnosti UN-a traži da se Hrvatska vojska povuče na položaje prije akcije.

Politikom da od Hrvata nadoknadi izgubljena područja od Srba Izetbegović nije ušao samo u mjesni sukob s HVO-om, nego je

zacrtao i dugoročnu strategiju teritorijalnoga osvajanja hrvatskih prostora u BiH dolinom Neretve pa sve do izlaza na Jadransko more. Stanje na ratištu u Bosni i Hercegovini, u kojoj su Srbi pod svojim nadzorom već držali 70 posto prostora, nakon izbijanja muslimansko-hrvatskoga sukoba, sve je više pogoršavalo položaj Hrvata u BiH. Njihovim potiskivanjem iz središnje Bosne, kroz dolinu Neretve, nakon srpskih planova s istočne strane, sad i Muslimani pokušavaju izići na jadransku obalu. U lipnju je Armija BiH zauzela Travnik, te otpočela borbe za Kakanj, Fojnicu, Vitez, Konjic, Ramu i Mostar. Muslimani u srpnju zauzimaju Fojnicu i Bugojnu, a britanski ministar vanjskih poslova Duaglas Hurd, zbog toga, predlaže uvođenje sankcija Hrvatskoj. U rujnu Alija Izetbegović potpisuje sporazum s Momčilom Krajišnikom po kojem nakon teritorijalnoga razgraničenja, bosanski Srbi mogu referendumom odlučiti o izlasku iz BiH. U tom slučaju muslimanska jedinica zadržava prava međunarodnoga subjekta, a već na pregovorima, par dana kasnije, koje organizira David Owen, na nosaču zrakoplova Invencible, Alija Izetbegović za muslimansku jedinicu traži izlaz na more u području Neuma.

U studenom Armija BiH zauzima Vareš, iz kojeg su protjerali većinske Hrvate, a 9. studenoga srušen je Stari most u Mostaru, za što je, u konceptu slamanja Republike Hrvatske, optužen HVO. Tek je međunarodna ekspertiza više od deset godina kasnije pokazala kako su već oštećeni most srušili pripadnici Armije BiH, očito za potrebe medijske sotonizacije Hrvata, koja je trebala poslužiti Duaglasu Hurdu da predloži uvođenje sankcija Hrvatskoj. Na drugoj razini pak, osim sukoba s Hrvatima, Izetbegović je započeo rat i s muslimanskim pristašama Fikreta Abdića, koji je na području Bihaća i Cazinske krajine ustanovio Autonomnu pokrajinu Zapadnu Bosnu. Nezadovoljan političkim stanjem, u koje su ga uvukle međunarodne sile, Izetbegović prijeti Velikoj Britaniji.

Evo kako je tada stanje u BiH vidio novinar njemačkoga Die Zeita Michael Michael Thumann. On piše, da je "proglašenjem autonomije Abdić konačno 'monarhistu' Izetbegoviću objavio rat... Abdić zahtijeva trenutačno pokretanje mirovnih pregovora sa Srbima i u prvom redu s Hrvatima, izloženim pritisku snaga bosanske vlade... U srednjobosanskom gradu Tuzli lokalni muslimanski političari već pripremaju potencijalno skoro proglašenje novog autonomnog

područja. 'Val otpora' Izetbegoviću zahvatio je i Tuzlu... U želji da uspostavi stegu, Izetbegović je angažirao vladine snage u operaciji protiv Abdića... Najnovija kombinacija u bosanskom ratu svih protiv svih – Muslimani protiv Muslimana – doima se poput dara s neba. Pobuna u udaljenoj Velikoj Kladuši potakla je Aliju Izetbegovića da učvrsti red u glavnome gradu. U Sarajevu bosanski Predsjednik pokrenuo je akciju protiv sveprisutne, svemoćne mafije čiji su šefovi pripadnici bosanske vojske. (...) Izetbegović je očistio i državno predsjedništvo, izbacivši neomiljene članove – dvojicu Hrvata i Abdića. Novim premijerom takozvane 'ratne vlade' postao je bivši ministar vanjskih poslova Haris Silajdžić, zagovornik borbe do posljednjeg čovjeka... Već nekoliko mjeseci oružane snage bosanske vlade vode ofenzivne operacije protiv Hrvata. Prošlog tjedna Muslimani su osvojili Vareš – muslimanska brigada i preživjeli zatvorenici srpskih logora opljačkali su taj srednjobosanski grad. Petnaest tisuća ljudi dalo se u bijeg. Hrvatsko civilno stanovništvo danas ispašta... Čini se da je mir danas dalji no ikada.

Muslimanska ofenziva protiv Hrvata i neprekidni srpski napadi na Muslimane pokazuju da će zaraćene strane nastaviti borbu sve dok ne osvoje sve teritorije koje priželjkuju. Španjolski dnevnik *El Mundo* piše 29. XI. 1993. kako "bosanski predsjednik Alija Izetbegović i dalje sanja da će mu muslimani, Arapi ili Turci, prije ili poslije pohrliti u pomoć i dopustio je da ga odvuču zanesenjaci koji žele oteti Hrvatima dio teritorija koje su im oteli Srbi". Na međunarodnom planu redaju se diplomatske operacije, a potpuno prevladava britansko-francuska politika prema Balkanu, na koju je u Frankfurter *Allgemeine Zeitungu* 29. 11. 1993. upozorio Victor Mayer. On piše kako su „od samog početka krize Velika Britanija i Francuska prisvojile vodeću ulogu u kreiranju politike Zapada prema 'Jugoslaviji'; nakon londonske konferencije, održane početkom jeseni 1992., bilo je čak pokušaja suzbijanja njemačkog utjecaja na razvoj događaja na tom području; čak i danas prisutno je poznato nezadovoljstvo Genscherovom ulogom u priznavanju Hrvatske i Slovenije.

Aktualna politika Zapada prema Bosni, ograničena samo na pružanje humanitarne – iako oružanim sredstvima zaštićene – pomoći, utemeljena je posjetom predsjednika Mitterranda Sarajevu. Velika Britanija i Francuska dosljedno su se suprotstavljale ukidanju

embarga na dostavu oružja Muslimanima i Hrvatima. To stajalište bilo je presudno za daljnji tijek rata. Pod izlikom 'zaštite' vlastitih zaštitnih snaga u Bosni, francusko-bri-tanska politika suprotstavljala se – čak i američkom – prijedlogu o oružanoj intervenciji ograničenog dosega... U redovima pobijedenih u Bosni, ali i među Hrvatima, raste strašna mržnja koja bi jednoga dana mogla prerasti u terorizam usmjeren protiv kreatora politike Zapada prema Balkanu. Posebno hrvatska javnost ističe da je njemački ministar vanjskih poslova izabrao vrlo nepovoljan trenutak za potporu određene politike i prihvaćanje odgovornosti za njezin neslavan ishod, u čijoj pripremi Njemačka nije sudjelovala. U nastojanju da pomogne francuskoj politici, Njemačka je očigledno počela 'podupirati srpsku stranu', tvrde pojedini zagrebački krugovi. "Nasuprot trijeznim zapažanjima u navedenim novinama HDZ-ov pali anđeo i čovjek sumnjive jugoboljševičke prošlosti Stjepan Mesić veže se uz britanske novinare-obavještajce. Tako evocirajući uspomenu na Jugoslaviju i Tita, novinar britanskoga lista The Daily Telegrapha Robert Fox 29. XI. 1993. navodi riječi i Stipe Mesića, koji tvrdi da su "hrvatski nacionalisti iz same Hrvatske, a poglavito iz Bosne i samoproglašene Herceg-Bosne zapravo pomagali Miloševiću u komadanju Jugoslavije".

Upravo će Mesićeve izjave biti uporište budućoj britanskoj politici prema Hrvatskoj, a iz takvoga odnosa niknut će optužnica protiv Hrvatske pa i aktualna presuda Haaškoga suda šestorici Hrvata. Toj britansko-francuskoj politici tek se u naznakama suprotstavljaju Sjedinjene Države, kojima nije bio po volji prijedlog ukidanja sankcija Srbiji. Unatoč hrvatskom nezadovoljstvu, Vijeće sigurnosti UN-a 4. listopada prihvaća rezoluciju 871 po kojoj se na šest mjeseci produžuje mandat modrim kacigama u Hrvatskoj. To daje Srbima, umjesto planirana dva mjeseca još pola godine da konačno riješe pitanje zapadnih granica. Zato Owen i Stoltenberg već 11. listopada "traže novu formulu sveobuhvatnoga rješenja" na prostoru bivše Jugoslavije. U sklopu tog britanskog "sveobuhvatnoga rješenja", u studenom počinje novi krug pregovora u Ženevi, na kojima se od Srba traži da prepuste 2 – 3 posto teritorija Muslimanima, a od Hrvata da muslimanskoj republici omoguće izlaz na more. Dakle, Srbi bi trebali vratiti dio onoga što ionako nije bilo njihovo, a Hrvati za taj ustupak trebaju Muslimanima dati dio svoga teritorija.

Na unutarpolitičkom planu Srbije, Milošević priprema izbore, a vojni uspjesi u BiH i Hrvatskoj, koje je trebala skidanjem sankcija potvrditi međunarodna zajednici, osiguravali su mu neupitnu pobjedu. Uostalom, od Miloševićeva velikosrpskoga projekta, kako navodi Borba od 25. studenog 1993. nisu se razlikovala puno ni stajališta srbijanske oporbe. "Predsjednik vladajuće Socijalističke partije Goran Perčević izjavio je da će se nakon postizanja mira i ukidanja sankcija 'nastaviti proces integracije srpskih zemalja koji je već počeo na obrazovnom i informativnom planu'... Radikali su taj san svojedobno pokušali omeđiti granicom Karlobag – Karlovac – Virovitica. Čelnik SPO Vuk Drašković najavljuje ujedinjenje Srbije, Crne Gore, Makedonije, čitave BiH bez zapadne Hercegovine i srpske krajine bez obzira na model (federativni ili konfederativni) međusobnih odnosa... Predsjednik DS Zoran Đinđić je izjavio da 'kompromis treba tražiti ne u mijenjanju državnog statusa krajine nego u normalizaciji prometnih, gospodarskih i drugih veza Srbije i krajine'... Predsjednik SNO Mirko Jović tvrdi da se srpski nacionalni interes može ostvariti u više faza, a prva je vojna pobjeda". Očito režirani muslimansko-hrvatski i unutarmuslimanski sukob između pristaša Fikreta Abdića i Alije Izetbegovića u BiH, omogućili bi Miloševiću ležeran nastup u Ženevi, a kod dijela zapadne politike, ponajprije američke Vlade to bi obnovilo djelomično povjerenje i status elastična pregovarača, koji bi zbog prepuštanja 2 – 3 posto teritorija Muslimanima, ponovno zadobio i status čovjeka bez kojeg se ne može riješiti kriza. Čelnici Europske unije u Ženevi će pokušati nagovoriti Srbe da prepuste 3,3 posto teritorija Muslimanima, a u zamjenu će im biti ponuđeno postupno ukidanje sankcija, navodi britanski radio tekst Iana Traynora iz The Guardiania .

Upravo u takvim okolnostima, koje su na međunarodnom planu trebale potvrditi legalizaciju velikosrpske agresije na Hrvatsku, ojačati međunarodni ugled Slobodanu Miloševiću te slomiti ili bar omekšati Tuđmanov otpor toj politici britansko-francuskih interesa, Erasmus-Gilda u Zagrebu organizira skup "Hrvati i Srbi", na kojem su uz protagoniste nazočni i veleposlanici SR Njemačke, SAD, Velike Britanije i Italije dr. Horst Weisel, Peter Galbraith, Bryan Sparow i Salvatore Cillento. Valja podsjetiti kako su na cocktailu poslije skupa nazočili i tadašnji predsjednik Županijskog doma Hrvatskog sabora Josip Manolić i saborski zastupnik Josip

Boljkovac, kasniji zagovornici primjene plana Z-4, kojim je trebalo legalizirati srpsku državu u Hrvatskoj. Da je predsjednik Franjo Tuđman očito bio glavna zaprjeka za realizaciju britanskoga plana o srpskoj dominaciji na Balkanu svjedoči i tekst zahtjeva jednoga dijela protagonista skupa, koji su nešto ranije u časopisu Erasmus pod naslovom "Vrijeme za povlačenje s vlasti" zatražili da predsjednik Tuđman napusti mjesto Predsjednika Republike. No Tuđman je otišao tek nakon povijesno obavljene zadaće, odnosno, sklapanja strateškoga saveza sa Sjedinjenim Državama, što je omogućilo oslobađanje hrvatske države oslobodilačkim pothvatima Bljesak i Oluje.

Dakle, Tuđman je otišao tek 1999. godine, što je britanskoj politici i skupini nezadovoljnika stvaranjem hrvatske države omogućilo da nakon preuzimanja vlasti kotač hrvatske borbe okrenu ponovno prema istoku i balkanskim integracijama. Ranije razrađene i kasnije dograđivane teze o navodnoj hrvatskoj agresiji na Bosnu i Hercegovinu, što ih je posebno militantno izricala gospođa Vesna Pusić, postale su dijelom optužnica protiv hrvatskih časnika i političkoga vodstva na sudu za ratne zločine u Haagu. Osuđujuća presuda Haaškoga suda šestorici Hrvata iz BiH te dan kasnije oslobađajuća presuda Miloševićevim arhitektima agresivnoga rata Franku Simatoviću i Jovici Stanišiću samo je potvrda o nastavku ratne politike Velike Britanije prema Hrvatskoj i njezine potpore Miloševićevim agresivnim ratovima tijekom 90-ih godina. Kao opravdanje i potporu toj politici dao je nedavno svojim posjetom kraljici i britanskom premijeru Davidu Cameronu autor sintagme "o konglomeratu loših politika" i glasnogovornik politike Dejana Jovića, trenutni predsjednik Republike Hrvatske Ivo Josipović.

Presuda će u sljedeće dvije godine, koliko se treba čekati na pravomoćnu odluku Haaškoga suda, omogućiti jačanje neojugoslavenskih snaga u Hrvatskoj, a samu Republiku Hrvatsku dovest će u podređen i ucijenjen položaj unutar EU-a, što će Britanija koristiti za potporu svojoj prosrbijskoj politici. Presuda će također dati krila islamističkim bošnjačkim snagama da do kraja provedu svoju ratnu politiku te će nastojati ustrojiti unitarističku muslimansku federaciju.

Pamćenje pak hercegbosanskih Hrvata zadnjih šest stoljeća podsjeća ih da su preživljavali tragedije i u mnogo gorim okolnostima. Unatoč

svemu ipak su uspjeli preživjeti. Upravo zato im je potrebno političko jedinstvo, koje se može ostvariti samo ujedinjenjem dvaju HDZ-a u jedinstvenu stranku, koja ubuduće ne bi smjela odustajati od minimalnoga zahtjeva za uspostavu trećega entiteta, kako bi Hrvati, kao jednakopravan narod mogli zaštititi svoje interese u odnosu prema Bošnjacima i Srbima.

Hrvatski pak odgovor britansko-haaškoj presudi trebao bi biti podizanje spomenika državniku Franji Tuđmanu na Rooseveltovu, čime bi novi stari gradonačelnik Zagreba Milan Bandić opravdao i povjerenje svojih konzervativnih birača

NEOBIČNA POHVALA

Doista me je nedavno na neobičan način pohvalio moj prijatelj i suradnik Mate Kovačević. Naime, Mate je u svojoj sjajnoj knjizi *Pet stoljeća borbe za Hrvatsku* pisao o *Spomenici 600. obljetnice Crkve Male Gospe u Gornjoj Lastvi*. Naslov teksta je *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski*. Tekst počinje ovako:

Kad je zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac još prije Drugog svjetskog rata za svog pohoda Boki kotorskoj izjavio kako u Boki svaki kamen govori hrvatski, možda nije ni slutio kako je proročki sve do prije koju godinu taj hrvatski govor ostao gotovo samo u kamenu. Spletom povijesnih okolnosti i političkih igara Boka nije samo izdvojena iz sastava Hrvatske, nego su Hrvati poratnom populacijskom politikom dobrim dijelom nestali sa svoga povijesnog područja, a preostali dio u Boki bio je izložen snažnoj asimilacijskoj politici te pod utjecajem suvremenih priopćajnih prometala gotovo zaboravio i vlastiti dijalekt.

Izlaskom Crne Gore iz sastava Jugoslavije i uspostavom samostalne države došlo je do promjene odnosa pa su i tamošnji Hrvati počeli obnavljati svoja društva, u kojima njeguju vlastitu etničku tradiciju i nacionalnu svijest. U razdoblju dugoga mraka, a posebice jugoslavenskoga komunističkog vremena, tek je Katolička crkva bila kakav-takav jamac hrvatske opstojnosti u tom Zaljevu hrvatskih svetaca, na čiju su se kulturnu baštinu zadnjih 200 godina ustremljivali nemanjički jastrebovi svojom velikosrpskom politikom.

Da se zadnje Kovačevićeve tvrdnje mogu koliko-toliko proširiti i na današnje vrijeme svjedoči vijest *NAPADNUTA HRVATSKA GRAĐANSKA INICIJATIVA U TIVTU*, koja je dana u Prilogu ovog teksta.

Međutim, meni je posebno draga pohvala koju sam dobio od Mata Kovačevića. Pohvala, a da uopće nije spomenuo moje ime? Upravo je u tome riječ. Naime, gdje će te veću pohvalu od činjenice da takav poznavalac hrvatske povijesti i hrvatske književnosti kakav je Mate Kovačević tvrdi da je Stepinac izgovorio moje riječi: *U Boki Koterskoj svaki kamen govori hrvatski*.

Stepinac je, naime, rekao:

Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohtoni element Boke kotorske.

Nema dvojbe da je moja tvrdnja zapravo isto što je tvrdio i naš blaženik. Ali moja izjava je ipak drugačija. Kao takva ušla je u uši naših ljudi, pa ne čudi kako je i Mate Kovačević pripisuje Stepincu.

Kako je nastala?

Još krajem 1991. godine na osnivanju Zajednice izbjeglih i prognanih Hrvata iz Vojvodine ispričao sam sljedeću priču: "Jedan čovjek mi je po povratku iz Boke rekao da tamo nije čuo niti jednu riječ na hrvatskom jeziku. Rekao sam mu da očito nije dobro slušao jer tamo svaki kamen govori hrvatski!" Priču sam ponovio i u intervjuu koji smo dali Glasu Koncila. Neposredno poslije toga bila je u KIC-u tribina o Hrvatima u drugim dijelovima Jugoslavije. I opet je bila zaboravljena Boka. Pozvali su me na sam dan održavanja tribine. i tada sam ispričao tu priču. Jedan slušatelj me poslije upitao da li sam ja to rekao i u intervjuu u Glasu Koncila. Potvrdio sam i konstatirao da mu je vjerojatno bilo dosadno to ponovo čuti. Odgovorio je: "Ne, uvijek kada nastupate ponovite tu priču". I zaista, danas je u Hrvatskoj poznato da u Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski.

Istina, ne kao moja izreka – ali tim bolje! Tako je desetak godina kasnije bila na HTV-u emisija *Kola sreće* posvećena Hrvatskoj Bratovštini "Bokeljska mornarica 809". I prvo što je trebalo otkriti bila je ta moja rečenica, za koju je rečeno da je to stara hrvatska narodna izreka. Poslije emisije nazvao me je brat koji je stariji od mene i to prokomentirao šalom:

– *Nisam znao da si stariji od mene.*

– *Od tebe? Ma stariji sam i od našeg tate* – prihvatio sam šalu.

Naravno, nije ni važno čija je ova izreka. Najvažnije je da je ljudi znaju. Jer početkom domovinskog rata mnogi naši ljudi nisu ni znali za Hrvate Boke kotorske. Zato sam i napisao knjige:

Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Element, Zagreb, 1999.

U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004.

Danas je situacija oko nas Hrvata iz Boke kotorske bolja i u Hrvatskoj i u Crnoj Gori. Ali, sigurno bi Hrvatska trebala reagirati i na slučajeve kakav je ovaj o kome govori prilog ovom tekstu. Međutim, znamo da u Hrvatskoj imamo drugačijih problema. Ako ne riješimo takve probleme, ne će biti nikoga tko može i pomoći mojim Hrvatima u Boki. Zato više i ne pišem o mojim bokeljskim Hrvatima. To mi i nije teško zato što to sustavno i sjajno radi jedan drugi moj prijatelj – Đuro Vidmarović, kojega Mate Kovačević i spominje u svom tekstu.

Glas Brotnja, 23. prosinca 2013.

**PROPADE IM CRVENA HRVATSKA,
ZAGREB, 2015.**

MATE KOVAČEVIĆ

**JOSIP PEČARIĆ, AKO VOLIŠ HRVATSKU
SVOJU**

Nova publicistička knjiga akademika Pečarića „Ako voliš Hrvatsku svoju“ sastavljena je od niza različitih, ali jedinstvenom idejom povezanih tekstova, kojima reagira na različite dnevnopolitičke događaje vezane uz sudbinu hrvatskoga naroda i njegove države.

Sve te svoje uglavnom polemičke reakcije razvrstao je u nekoliko tematskih cjelina. Prva se veže uz Darija Kordića, njegova povratka iz haaškoga zatočeništva nakon izdržane kazne, na koju je osuđen na montiranom procesu Haaškoga tribunala, čija je primarna zadaća bila nastaviti rat protiv Hrvata i hrvatske države i nakon što su ti isti Hrvati porazili velikosrpsku politiku, JNA i različite srpske vojske.

Pečarić ovdje tematizira odnos dijela javnosti i političkih struktura prema zagrebačkom dočeku Darija Kordića te temeljitom raščlambom očitovane mržnje lako zaključuje kako strukture

naslijeđene iz jugokomunističkoga doba te njihovi mlađi izdanci još uvijek imaju snažnu moć na sudbinu hrvatskoga društva.

Nu Kordićeva postojanost, vjera i nesalomljivost, unatoč nepravednoj i pravno neutemeljenoj te neopravdanoj presudi, rađa i potiče među Hrvatima višestruk broj novih Kordića, čega se bivši suradnici Carle del Ponte i njezini politički sljedbenici najviše boje.

Tekstovi u rubrici Hrvatski ponos, kao da se idejno nastavljaju upravo na već iznesenu tezu, a Pečarić ju ilustrira po svom mišljenju, cijelim nizom izvanrednih hrvatskih pojedinaca i skupina, koji, unatoč nesklonu vremenu i različitim pritiscima, djeluju kao životvorni sloj hrvatskoga naroda.

Nasuprot skupini Pečarićevih junaka stupaju izraziti predstavnici sramotnoga djelovanja, o kojima piše u poglavlju posvećenom „Hrvatskoj sramoti“. Ne samo na temelju sučeljenih stajališta i činjenica nego i dojumljivim kontrastom, akademik Pečarić postiže učinak u slikanju likova hrvatske političke i javne pozornice.

Kad je pak riječ o glavnim junacima hrvatske sramote, mislim da bi se o pojedinim likovima dalo raspravljati, koliko oni uza se mogu nositi hrvatski pridjevak pa čak i kad je riječ o sramoti. Naime, najveći dio protagonista ove rubrike se i ne smatra ili se dobrim dijelom svoga života nije smatrao Hrvatima pa ih po osobnoj i političkoj kvalifikaciji možda treba preciznije svrstati tamo gdje doista i pripadaju.

Možda bi se prikriveni odgovor na ovi zdvojnost mogao pronaći upravo u nizu tekstova koji slijede iza već spomenutoga dijela knjige, a Pečarić ih pozicionira u skupinu koja Hrvate kleveće i optužuje da su počinila genocid nad Srbima. U ovom stilski podrugljivijem dijelu autor je ponudio jedan ležerniji i slobodniji pristup ukočenim i dogmatiziranim tezama svih ideologa različitih jugoslavenskih projekata.

U poglavlju o napadajima na Tuđmanovu pomirbu Pečarić se usredotočio na unutarhrvatske prijepore, koji izazivaju podjele u samom biću hrvatskoga naroda, što onda omogućuje različitim protuhrvatskim strategijama da djeluju i na hrvatskim izborima, pa čak i da na vlast različitim manipulacijama dovode svoje poslušnike.

U predzadnjem poglavlju autor se vraća zavičajnoj temi – Boki kotorskoj, koja ima posebno mjesto ne samo u tisućljetnoj integraciji hrvatskoga nacionalnoga bića, nego se i danas, kad u Boki više

gotovo i nema Hrvata, pokušava prisvojiti hrvatska kulturna i nacionalna baština.

Nije li to jedan vid nastavka prikrivenoga genocida, koji su već ranije sustavnim čišćenjem hrvatske populacije realizirale velikosrpske vlasti u dvjema Jugoslavijama?

U zaključnom dijelu autor poziva hrvatsku desnicu da, bez obzira na osobna razmimolilaženja, zajednički nastupi na izborima, jer bi samo tako mogla sigurno računati na pobjedu, kojom bi s vlasti skinula sadašnju anacionalnu, nesposobnu i anarhističku vlast.

Svaka desnica nije nužno i nacionalna pa jednako tako ni svaka ljevica nije nužno anacionalna, Pečarićev se poziv zapravo odnosi na sve iskrene domoljubne snage, kojima je na srcu dobrobit hrvatske države.

Taj će ispit imati prigodu položiti već za koji mjesec na predsjedničkim izborima.

U tomu bi im, uz mnoge druge, i knjiga akademika Pečarića mogla biti dobar putokaz.

PREDSTAVLJENA KNJIGA 'AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU' AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

Predstavljanje knjige „Ako voliš Hrvatsku svoju“ akademika Josipa Pečarića održano je utorak 9. prosinca u sisačkom Velikom Kaptolu. O knjizi su govorili sisački biskup Vlado Košić, kolumnist i publicist Mate Kovačević i autor, a u glazbenom djelu programa nastupio je glazbenik Stanko Šarić.

Biskup Košić je podsjetio okupljene Sišćane kako je akademik Pečarić matematičar svjetskoga glasa s više od tisuću objavljenih znanstvenih radova, ali kako je on u Hrvatskoj još uvijek nedovoljno poznat i od režimskih medija prešućen u javnosti. „Akademik je genijalni detektor realnosti hrvatskog društva koji s matematičkom točnošću detektira stanje u kojem se nalazimo, ali koji nosi pridjev hrvatskog nacionaliste pa je prešućivan i guran u sjenu i ilegalu“, rekao je biskup Košić te u nastavku progovorio o knjizi. „Ako voliš Hrvatsku svoju - pitanje je koje je upućeno svima nama, pitanje domoljublja, pitanje koje nas izaziva na pravedno vrednovanje, iskreno i istinoljubivo odnošenje prema stvarnosti u kojoj živimo. Trebamo voljeti Hrvatsku jer ona ima u sebi mnogo toga dobrog, što treba i promicati, a protiv onog što nije dobro treba se boriti i biti hrabar poput akademika Pečarića“, dodao je biskup te se još osvrnuo na poglavlje o Dariju Kordiću, te svom odnosu prema njemu, ističući kako je on čovjek vjere i praštanja koji se u potpunosti posvetio Bogu.

Publicist Mate Kovačević rekao je kako je ova knjiga sastavljena od niza različitih, ali jedinstvenom idejom povezanih tekstova u kojima Pečarić reagira na različite društveno-političke pojave vezane uz sudbinu hrvatskog naroda i države. „Akademik u ovoj knjizi između ostalog tematizira odnos jednog dijela hrvatske javnosti i političkih struktura, organiziranih kao dio države, upravo prema dočeku Darija Kordića, a onda pažljivo raščlanjuje pozadinu i očitovanje te mržnje koja je stvorena u javnosti i koju su poticali određeni krugovi iz Vlade, a vezani dobrim djelom uz Ministarstvo vanjskih poslova“,

rekao je publicist Kovačević te se u nastavku osvrnuo i na cjelinu „Hrvatski ponos“ u kojima autor donosi, po svom mišljenju, izvanredne pojedince i skupine u Hrvatskoj koje unatoč nesklonom vremenu i pritiscima djeluju kao jedan dio trajno životvornog sloja Hrvatskog naroda.

Na kraju se okupljenima obratio i autor. On je govoreći o naslovu rekao kako on ima u sebi riječi „voliš Hrvatsku“, što je onima koji je vole lijepo čuti, no on ipak nije lijep jer iza njega stoji pitanje. „Pitanje je tu jer danas ima onih i koji ne vole Hrvatsku, a to su ogromna većina onih koji su danas na vlasti. Koncipirao sam knjigu tako da postoje poglavlja o onima koji ne vole Hrvatsku i kao protuteža poglavlju o onima koji je stvarno vole“, rekao je akademik, te posebno zahvalio biskupu Košiću kojem je posvetio i jedan dio svoje nove knjige.

Večer je domoljubnim pjesmama uljepšao glazbenik Stanko Šarić.

Portal Sisačke biskupije, 10. 12. 2014.

**ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**

MATE KOVAČEVIĆ

**AKADEMIKOV BRZI UM S PRAVODOBNIM
PORUKAMA
JOSIP PEČARIĆ, *PROPADE IM*
*CRVENA HRVATSKA***

Nije iznenađenje još jedna knjiga akademika Josipa Pečarića. Njegov bistri i brzi um pravilno i brzo zaključuje, a uz to ima potrebu javno priopćiti svoje zaključke, staviti ih pred javnost na provjeru pa nek ona onda samostalno, bez pritiska, sama odluči o akademikovim stajalištima.

Čini se kako su Pečarićeva zapažanja, njegovo zaključivanje i raščlambe te brze i pravodobne reakcije smetnje dežurnoj falangi duševnoga redarstva. Zato oni, kako bi valjda umanjili doseg širenja Pečarićevih ideja i političkih stajališta, uporno podižu balvanske barikade na putovima slobode javnoga govora.

Unatoč tomu Pečarićev se duh nije obeshrabrio pa mu psihopolicija sa svim svojim balvanima nije mogla zapriječiti put do hrvatske javnosti. To pokazuje i ova najnovija knjiga sastavljena od niza britkih i politički utemeljenih tekstova, inače uglavnom objavljivanih na mrežnim portalima, a sad kao jedinstvena cjelina uvezana u knjigu dostupni su hrvatskom čitateljstvu.

Zato oni ovakvi nude cjelovitiji isječak jednoga razdoblje hrvatske povijesti, čiji je smjer na našu veliku sreću zaustavljen rezultatima nedavnih predsjedničkih izbora.

Sam naslov knjige "Propade im crvena Hrvatska" nosivi je čimbenik i u njoj glavnoga poglavlja, ali i razvoja hrvatske budućnosti, koju ovaj naš naraštaj ne bi smio ni po cijenu života prokockati, kao što je to učinio u proteklih petnaest mračnih godina.

Ne ću nabrajati silno mnoštvo tema kojima se bavi Pečarić, nu potrebno je, smatram, istaknuti kako akademik raščlanjuje, upozorava, poziva i polemizira s politikom koja je bila podmuklo utjelovljena u dojučerašnjem predsjedniku države – Ivi Josipoviću.

Ne treba posebno isticati kako je Josipović na svim ključnim pitanjima hrvatskih nacionalnih interesa, uvijek vodio politiku suprotnu i štetnu po te iste nacionalne probitke.

Pošten se čovjek i danas samo s gađenjem može prisjetiti njegovih klevetničkih izjava u izraelskom Knesettu. Tada je državu, čije ga izborno tijelo dovelo na Pantovčak, zajedno s istim tim tijelom stavio u oživotvoreni kontekst nastavka progona židovskoga naroda, što su ga kao rezultat genocida počinili njemački nacisti.

Bio je to na vanjskopolitičkoj razini gromoglasni poziv Izarelu i židovskim lobijima po svijetu da krenu u rušenje hrvatske državne samostojnosti.

Bijaše to za Hrvatsku katastrofalan poziv, a za Židove do zemlje ponižavajući, jer niječe njihov razum, tražeći od cijeloga naroda da umjesto jugonacionalista, orjunaša i jugounitarsita upnu sve svoje sile i ostvare misiju rušenja jednoga od najstarijih državotvornih europskih naroda, i to samo kako bi se na tim razvalinama ponovno uspostavio jedan novi jugototalitarizam.

Josipovićeva pogibeljna prijetvornost najviše je došla do izričaja u pitanjima oko BiH. Naime, premda je još na početku svoga mandata za ratna stradanje u toj zemlji optužio i hrvatsku politiku, znatan je broj čak i uglednih hrvatskih ljudi nasjeo tom jugokomunističkom paternalizmu.

Na međunarodnoj razini pak je izveo operaciju podređivanja Hrvatske britanskim nacionalnim interesima, prekidajući tradicionalne odnose sa SAD-om i Njemačkom, što je u ono vrijeme značilo samo opstrukciju ulaska Hrvatske u EU, kako bi se bivši jugoslavenski prostor izjednačio pa zemlje tzv. zapadnogh balkana, kao jedna integralna cjelina, zajednički ušla u tu međunarodnu asocijaciju.

Tragedija je time bila veća što je Josipoviću izbornu povjerenje poklanjao i znatan dio vjerničkoga tjela, što se moglo objasniti samo vrhunskom manipulacijom, približno sličnoj onoj u biblijskoj priči o zmiji, koja je zavela prve ljude.

Tom se zamamnom pozivu nisu dali zavesti samo rijetki, a među njima je sisački biskup mons. Vlado Košić pravodobno prepoznavao i upozoravao na te stupice.

Etički sud je s pravom osudio Josipovića za veleizdaju, o čem potanje piše i razjašnjava Pečarić u svojim tekstovima. Pečariću je bjelodano kako je najbolji dio hrvatskoga naroda tijekom agresije na Hrvatsku bio vezan za bojište i zauzet obranom hrvatske slobode pa je taj isti dio naroda, svaki put kad je trebalo braniti nacionalno dostojanstvo u miru prvi dizao svoj glas.

To najbolje pokazuje Stožer za obranu hrvatskoga Vukovara, čiji su članovi protiv nove agresije na Vukovar i Hrvatsku, samo ovaj put u obliku ćirilizacije, spasili ponos hrvatskih branitelja i samoga Vukovara.

Onda kad se preko upravne strukture Ministarstva hrvatskih branitelja pokušalo ozakoniti izjednačavanje žrtve i hrvatskih branitelja s velikosrpskim agresorima i razoriteljima Hrvatske, opet su branitelji dignuli svoj glas.

Ovaj su put hrvatski ratni invalidni založili svoj osakaćeni život časnim prosvjedom u Savskoj ulici oprijevši se novoj jugoslavizaciji Hrvatske.

Naime, ta se jugoslavizacija sastoji ne samo u izjednačavanju prava srpskih okupatora i hrvatskih branitelja, nego ona u sebi sadrži izjednačavanje pojmova zla i dobra.

Upravo to radi sadašnji ministar i njegovi pomoćnici. Pečarić nam i tu daje dijagnozu bolesti aktualne politike, a u dijelovima svojih angažiranih tekstova jasno poručuje kako je hrvatska sloboda moguća samo ako se što prije s položaja predsjednika države skine doskorašnji poglavar te na njegovo mjesto izabere čestita osoba, koja osjeća hrvatstvo, ali i prepoznaje hrvatske nacionalne interese.

Hrvatski je narod prepoznavao Pečarićeve poruke, svrgnuo Josipovića i za predsjednicu države izabrao gospođu Kolindu Grabar Kitarović. Takvom odlukom nije se riješio samo opasnog čovjeka s mjesta predsjednika države, nego je dugoročno s te ugledne i visoke državne dužnosti uklonio moćnika, koji je Hrvatsku vodio u jugosferu.

Osim temata o Josipoviću, posebno vrijedna su Pečarićeva upozorenja na politikanstvo Državnoga odvjetništva te neprekinuti progon i ponižavanje hrvatskih branitelja i visokih časnika te pobjedničkih zapovjednika poput primjerice generala Željka Sačića, koji je svakoj trećejanuarskoj vlasti, a posebice od gospođe Jadranke Kosor do Josipovića i Milanovića bio omoljena meta napadaja.

Druga Pečariću draga tema jest hrvatski pjevač Marko Perković Thompson. Koliko god s jedne strane bile angažirane cijele legije napadača na ovoga pjevača, akademik Pečarić je dovoljna njegova obrana, što zorno na kraju pokazuje cijelim nizom argumentiranih dokaza.

Pitanje pak obilježavanja olujnih obljetnica u Kninu i Čavoglavama obrađeno je cijelim nizom tekstova pa se valja ne samo nadati, nego i raditi kako bi se u bliskoj budućnosti obilježavanje "Oluje" nadopunjavati između skupova u Kninu i Čavoglavama.

Jedan dio tekstova iz ove knjige govore o ranijem Pečarićevu publicističkom radu pa njih treba gledati i kao svojevrsnu nadopunu sadašnje knjige.

U dodatku je niz tekstova posvećenih Boki kotorskoj i akademikovu rodnom zavičaju, toj poetskoj čežnji i turobnoj bodeljskoj stvarnosti. U tom dodatku je i esej o đakovačkom biskupu Josipu Juraju Strossmayeru.

Pečarićev publicistički rad zahvaća široko kulturno i političko polje hrvatskih problema. Iznimna produktivnost, premda ponekad dovodi do ponavljanja izrečenih činjenica i stajališta, u novim okolnostima i stalnoj političkoj borbi za Hrvatsku ne može, čini se, imati alternativu od povremenoga ponavljanja.

Bez ponavljanja nema znanja, a bojim se da bi bez tog znanja mogao biti doveden u pitanje i sam opstanak hrvatske države.

Njezinu pak životu i sve čvršćem opstojanju znatnim je dijelom svojim radom nemalo pridonio i akademik Josip Pečarić.

**THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU,
ZAGREB, 2017.**

MATE KOVAČEVIĆ

**MISLI I OSJEĆAJE NARODA PRETVARA U
MELODIJU I GLAZBENE TONOVE**

*Izlaganje na dodjeli nagrede UBIUDR Podrvake Marku
Perkoviću Thompsonu u prostorijama HVIDR-e grada
Zagreba, 8. rujna 2017.*

Svojim glazbenim radom Marko Perković Thompson pokazuje kako čovjekov duh, unatoč pritiscima različitih moćnika, ne može i ne će šutjeti na neprirodne i nastrane pojave u društvu u kojem živi.

On ih precizno otkriva, traga za njihovom pozadinom te ih glazbeno oblikuje u poetski govor razumljiv suvremenoj mladeži i ostalim dobnim skupinama te različitim društvenim slojevima.

Oblikujući glazbeno unutarinja raspoloženja, strahove, nade i stremljenja svoje publike spontano je postao moćni pokretač hrvatske društvene zbilje, koja se nakon 2000. godine našla razapeta između ostvarene slobode i mračnih nepoznatih putova na koje su je gurali domaći compradori.

Združeni protivnici hrvatske državnosti odabrali su ga upravo zato kao najpogodniju metu pa preko različitih klevetničkih mreža vode

podli rat protiv ovoga vrsnog trubadura domoljubnih i katoličkih čudorednih vrijednosti.

Thompson je u stanju svježinom svojih pjesama uvijek pobuditi emocije kod svih društvenih slojeva, bez obzira na njihovu stalešku, strukovnu, dobnu ili područnu pripadnost.

Za razliku od "tutnjave" rock glazbe, koja po svojoj biti melje, mrvi, razara i uništava svaki oblik cjelovitosti, jedinstva i sklada, nasuprot tomu Thompsonovo pjevanje o obitelji, domu, domovini, vjeri i Bogu, u toj buci, očito tvori oksimoronsku sintezu univerzalnih kršćanskih vrijednosti.

Medijski pak klvetnici, bar kad je riječ o Hrvatskoj, napadajima na Thompsona otkrivaju svoju totalitarnu svijest i mržnju, ali i odnošaj prema glazbi i pjevanju koje ih uopće ne zanima, a rock kulturu, kad ona nije pod njihovom paskom, drže u ruci tek kao batinu, koja, čak i uz pomoć opojnih sredstava, razara vrijednosti, o kojima Thompson, estetski gledano, zaogrnut u ružno, očito vrlo lijepo pjeva.

U toj sintezi rocka, hrvatskoga etno-zvuka, motiva narodnoga folklora, toplih, ali i odlučnih poruka u sadržajima svojih pjesama, Thompson otkriva lik pripadnika svoga naraštaja. Ta hrvatska mladost je, za razliku od zapadnjačke pa i vršnjaka s istočnoeuropskog dijela kontinenta, morala s krunicom oko vrata, početkom devedesetih godina krenuti u potpuno neizvjestan boj za spas vlastite obitelji, doma, domovine, ali i svekolika hrvatskoga narodnog identiteta.

Vrativši se iz toga pakla kao neželjeni pobjednik, hrvatski se čovjek našao u svojevrstnom duhovnom, ali i životnom boju s tamnim i netransparentnim silama koje su konvencionalni rat zamijenile duhovnim bojem ili informacijskim klevetama te tako nastojale poništiti rezultate oslobodilačkoga rata i razgraditi sve ono za što su se Thompson i njegov naraštaj uspjeli krvavo izboriti.

Sve se to može vidjeti iz njegovih pjesama, a kako su one i svojevrstan isječak sudbine hrvatskoga čovjeka, u njima danas - djeca, mladež, odrasli kao i cijele obitelji prepoznaju dio sebe i vlastite sudbine pa zato masovno i hrle na njegove koncerte.

U Perkovićevim pjesmama ima cijeli ciklus podmotiva koji čak i kad se izuzmu motivi već spomenute tematike ostavljaju snažan pečat na svako slobodoljubivo stvorenje, kao i na skupine koje se

istinski zalažu i bore za ostvarenje vlastita ljudskog dostojanstva i slobode.

Zato su Thompsonove pjesme rado slušane i izvan Hrvatske. Motivi pravdoljubive borbe pokorenoga ili napadnutoga naroda za vlastito dostojanstvo nisu ograničeni ni vremenom ni prostorom. Oni su posvuda bili jednaki jučer, kao i danas, a bit će i sutra! Jednaki su u Hrvatskoj kao i u Škotskoj! Upravo u tom složaju, jednostavnih Thompsonovih poruka i razgranatoga sustava različitih obmana, što se nadvijaju nad suvremenim svijetom, valja tražiti i odgovore na fenomen Thompson.

Dok se u pojednostavljenim odgovorima domaći napadaji uglavnom odčitavaju kao zakašnjela reakcija jugonostaligičarske političke svite, koja je vlastite državne frustracije zamijenila klevetničkom kampanjom za poništavanje hrvatskoga pobjedničkog mentaliteta, reakcije međunarodnih krugova na Thompsonove pjesme gotovo su apsurdne.

Budući da u sadržaju Thompsonovih pjesama nema nikakve mržnje, kad je riječ o glazbi, one su očito prihvatljive svakom čovjeku dobre volje, a kod vjerne publike potiču mnoštvo pozitivnih emocija, za razliku od protivnika, kod kojih jednako tako proporcionalno izazivaju količinu mržnje.

No to nije Thompsonov problem, nego problem desetljećima odgajane i nataložene mržnje, koja se svako malo i po potrebi hegemonističkih politika izlijevala na hrvatski narod.

Zato je Thompson, kao i njegova publika, za njih „elementarna nepogoda“ pa čak i "društveno zlo", koji bi, da su neka druga vremena već odavno bili ušutkani. No kako je demokratski sustav ipak formalni mehanizam u kojem je ozakonjeno i drukčije mišljenje, Thompson je masovnu potporu našao u vlastitom narodu.

Zato se i ne treba bojati klevetnika pa nagrada koju večeras dodjeljuje Udruga branitelja s punim pravom ide u prave ruke jer se i ona naslanja na vrijednosti o kojima tako lijepo, zamamno, prihvatljivo i poticajno pjeva Marko Perković Thompson.

Naime, Marko ne radi ništa drugo nego ono što narod misli i osjeća spretno, umješno i uspješno pretvara u melodiju i glazbene tonove!

Čestitam Udruzi branitelja na odluci da ove godine nagradu dodjeli Thompsonu, a Marku, jer svojim pjevanjem hrvatstvo održava živim na javnoj pozornici! Unatoč svim protivnim i oprječnim silnicama!

MATE KOVAČEVIĆ**MASOVNI OTPOR KLEVETNICIMA
HRVATSTVA**

*Predstavljanje CD-a Marka Perkovića Thompsona,
Ora et labora, Croatia records, 2013. u
Histrionskom domu u Zagrebu 6. svibnja 2013.*

Svojim javnim radom Marko Perković Thompson pokazuje kako čovjekov duh, unatoč medijskoj buci i pritiscima različitih moćnika, ne može i ne će šutjeti na čudnovate i neprirodne pojave u društvu u kojem živi. On ih precizno otkriva, raščlanjuje, traga za njihovom pozadinom te ih glazbeno oblikuje u poetski govor razumljiv suvremenoj mladeži te ostalim društvenim slojevima.

Tako je Thompson oblikujući glazbeno unutarnja raspoloženja, strahove, nade i stremljenja najvećega dijela publike kojoj se obraća spontano postao moćni pokretač hrvatske društvene zbilje, koja se našla razapeta između ostvarene slobode i nepoznatih putova na koje su je gurali domaći compradori. Upravo je zbog toga i izabran kao pogodna meta određenih središta moći, koja su iz duboke pozadine, preko cijele mreže različitih klevetnika, vodila pravi rat protiv ovoga suvremenog trubadura domoljubnih i tradicionalnih čudorednih vrijednosti.

Lokalni slučaj Thompson je po već uobičajenu hrvatskom predlošku nadišao nacionalne granice pa kad ga nisu mogli ušutkati kod kuće, domaći su compradori posegnuli za izvanjskom intervencijom, što se u političkoj teoriji bar prema hrvatskoj državi pretvaralo u zagovaranje načela ograničene suverenosti, koju su tijekom Hladnoga rata prakticirale sovjetske snage vojnim intervencijama protiv mađarskoga i češkog naroda, a jugoslavenski diktator Josip Broz Tito u slamanju Hrvatskoga proljeća 1971.

Tako se uz pomoć nekih visokih državnih dužnosnika, zarobljenih u ljušturu prijemne prošlosti, znatnoga dijela medija te

lokalnih moćnika i hrvatska javnost podijelila u dva tabora - na glasnogovornike represija i zagovornike zabrana te na drugoj strani, uglavnom golemu većinu hrvatskoga naroda, koji je u Thompsonovim pjesmama prepoznavao vlastite vrijednosti i stajališta u otporu prema klevetničkoj kampanji što je vodila u ograničavanje izvoštene državne i osobne slobode.

Kampanja protiv Thompsona izdašno se vodila iz pojedinih političkih krugova, t. zv. nevladinih udruga te medijskih kuća, koje su i inače bile uključene u svojevrсни rat protiv hrvatskih branitelja, a poglavito protiv generala Ante Gotovine. Najbolje se to očitovalo u masovnom klevetanju i progonu ratnih junaka, koje je vodilo Tužiteljstvo Haaškoga suda. U tu su se kampanju uključile i neke specijalizirane tv-emisije, ustanovljene ili preuređene nakon 2000. godine kao svojevrсна informacijska pomagala za posebne namjene u progonu pripadnika Tuđmanova pokreta za obnovu hrvatske državnosti.

Oklevetan, ponižen i potisnut iz javnosti pobjednički mentalitet hrvatskoga naroda, koji je ratom izvojštio vlastitu slobodu tako se mogao pronaći još samo u pjesmama i nastupima Marka Perkovića Thompsona. U Hrvatskoj, kao i u bilo kojoj drugoj zemlji, gdje godinama javno nastupa, uobičajilo se da ljubitelji glazbe i posjetitelji Perkovićevih koncerata uživaju u glazbi i onda čak kad zbog jezičnih ograničenja sasvim ne razumiju sadržaje njegovih pjesama.

Za razliku od glazboljubaca, moćni je medijski stroj cijelo desetljeće bio upregnut u kampanju, kojom se u javnosti, ovoga hrvatskog pjevača, na različite načine pokušavalo oklevetati. Kad kleveta ili pak kritika Perkovićeva pjevanja i javnih nastupa ne bi prelazila estradne okvire, Thompson bi ostao zapamćen kao čovjek, koji je u stanju, nakon izlaska svakoga novog albuma, svježinom svojih pjesama pobuditi znatnu količinu emocija kod svih društvenih slojeva, bez obzira na njihovu stalešku, strukovnu ili područnu pripadnost.

Za razliku od "tutnjave" rock glazbe, koja po svojoj biti mrvi i uništava svaki oblik cjelovitosti, jedinstva i sklada, Thompsonovo pjevanje o obitelji, domu, domovini, vjeri i Bogu, u toj buci, očito tvori oksimoronsku sintezu općih kršćanskih vrijednosti. S druge pak strane, medijski klevetnici, bar kad je riječ o Hrvatskoj, kroz

napadaje na Thompsona otkrivaju kako ih uopće ne zanima glazba i pjevanje, a rock kulturu, kad ona nije pod njihovom paskom, drže u ruci tek kao ideološku batinu, poželjnu da čak i uz pomoć opojnih sredstava razara vrijednosti, o kojima Thompson, estetski gledano, zaogrnut u ružno, očito vrlo lijepo pjeva.

U toj sintezi rocka, hrvatskoga etno-zvuka, motiva narodnoga folklora, toplih, ali i odlučnih poruka u sadržajima svojih pjesama, Perković je pogodio lik pripadnika svoga naraštaja. Taj hrvatski mladić je, za razliku od zapadnjačkih pa i vršnjaka s istočnoeuropskog dijela kontinenta, morao s krunicom oko vrata, početkom devedesetih godina krenuti u potpuno neizvjestan boj za spas vlastite obitelji, doma, domovine, ali i svekolika hrvatskoga narodnog identiteta. Vrativši se iz toga pakla kao pobjednik, taj se hrvatski čovjek našao u svojevrsnom duhovnom, ali i životnom boju s netransparentnim silama koje su konvencionalni rat zamijenile informacijskim klevetama te tako nastojale poništiti rezultate oslobodilačkoga rata i razgraditi sve ono za što su se Perković i njegov naraštaj uspjeli krvavo izboriti.

Sve se to može vidjeti iz Thompsonovih pjesama, a kako su one i svojevrsan isječak sudbine hrvatskoga čovjeka, u njima danas - djeca, mladež, odrasli kao i cijele obitelji prepoznaju dio sebe i vlastite sudbine pa zato masovno i hrle na njegove koncerte. U Perkovićevim pjesmama ima cijeli ciklus podmotiva koji čak i kad se izuzmu motivi već spomenute tematike ostavljaju snažan pečat na svako slobodoljubivo stvaranje, kao i na skupine koje se istinski zalažu i bore za ostvarenje svoga ljudskog dostojanstva i slobode.

Zato su Perkovićeve pjesme rado slušane i izvan Hrvatske. Motivi pravdoljubive borbe pokorenoga ili napadnutog naroda za vlastito dostojanstvo nisu ograničeni ni vremenom ni prostorom. Oni su posvuda bili jednaki jučer, kao i danas, a bit će i sutra! Jednaki su u Hrvatskoj kao i u Škotskoj! Upravo u tom složaju, jednostavnih Thompsonovih poruka i razgranatoga sustava različitih obmana, što se nadvijaju nad suvremenim svijetom, valja tražiti i odgovore na fenomen Thompson. Dok se u pojednostavljenim odgovorima domaći napadaji uglavnom odčitavaju kao zakašnjela reakcija jugonostalgijačke političke svite, koja je vlastite državne frustracije zamijenila klevetničkom kampanjom za poništavanje

hrvatskoga pobjedničkog mentaliteta, reakcije međunarodnih krugova na Thompsonove pjesme gotovo su apsurdne.

Budući da u sadržaju Thompsonovih pjesama nema nikakve mržnje, kad je riječ o glazbi, one su očito prihvatljive svakom čovjeku dobre volje, a kod vjerne publike potiču mnoštvo pozitivnih emocija, za razliku od protivnika, kod kojih jednako tako proporcionalno izazivaju količinu mržnje. No to nije Thompsonov problem, nego problem desetljećima odgajane mržnje, koja se svako malo i po potrebi hegemonističke politike izlivala na hrvatski narod.

Zato je Thompson, kao i njegova publika, za njih „elementarna nepogoda“ pa čak i "društveno zlo", koje bi, da su neka druga vremena već odavno bili ušutkani. No kako je demokratski sustav ipak formalni mehanizam u kojem je ozakonjeno i drukčije mišljenje, Thompson je masovnu potporu našao u vlastitom narodu, kojeg su zadnjih 13 godina izdale sve njegove političke elite. Zato se i ne treba bojati klevetnika! Uostalom nije li to i njihovo biblijsko "poslanje"?

Hrvatski pak naziv klevetnik, kojim su označeni autori mržnje, u grčkom se jeziku naziva dijabolos, davao pa je hrvatskinarod i cijeli niz kleveta usredotočenih na Thompsona, prema već usađenu obrascu doživljavao kao nastavak stoljetnoga klevetanja i optužaba hrvatstva općenito. Poistovjećujući se s napadnutim pjevačem, slušajući njegove poruke i zajednički, s oduševljenjem pjevajući njegove pjesme, hrvatstvo je tako pružalo masovni otpor svojim kleveticima i njihovim političkim ciljevima.

Ako bismo Thompsonu tražili fenomenološku analogiju u povijesti, njegovo pjevanje je usporedivo sa znanim i neznanim pjevačima iz prošlosti, čije su pjesme nadživljavale svoje autore, ali i vrijeme svoga nastanka. Zato nek i ovaj album, uza sve nevere i neizbježive klevete sretno plovi kroz prostor i vrijeme!

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK, ZAGREB, 2017.**

MATE KOVAČEVIĆ

**ETIKA I POLITIKA ILI OD HAAGA DO
NOBELA**

Knjiga Miroslava Međimorca i Josipa Pečarića "General Praljak" temelji se na pozivu akademika Pečarića hrvatskoj javnosti, a poglavito njezinu mislećem dijelu, da svojim potpisima nominira generala Slobodana Praljaka za Nobelovu nagradu, to prestižno međunarodno priznanje, što ga svake godine švedska Akademija dodjeljuje zauzetim mirotvorcima.

General Praljak je hrvatski ratnik, koji se u trenucima velikosrpske agresije što se pod okriljem raspadajućega komunizma strovalila na Hrvatsku, stavio na raspolaganje svomu narodu, kako bi, osim golih života, obranio tek uspostavljenu i na prvim višestranačkim izborima izabranu demokratsku vlast u Hrvatskoj.

Zahvaljujući ljudima poput generala Praljka obranjen je demokratski poredak, ali i dvije trećine državnoga teritorija na kojem je, unatoč ratnim okolnostima, tekao proces hrvatske prilagodbe zapadnjačkim društvima. U skladu s tim, nasuprot etničkom čišćenju

što su ga provodile velikosrpske i jugokomunističke snage na zaposjednutom području, obranjana je Hrvatska jamčila jednakopravnost svim svojim manjinama.

Zasluga je, dakle, hrvatskih branitelja, a među njima onda i generala Praljka, što su dvije trećine hrvatskoga prostora spasili od etničkoga čišćenja nesrpskoga stanovništva.

Nakon početka srpske agresije na BiH, general Praljak je, kao rođeni Hercegovac, otišao braniti svoju domovinu. Upravo je zahvaljujući organiziranoj hrvatskoj obrani u BiH od prvoga srpskog narstaja spašena Bosna i Hercegovina od posvemašnje srpske okupacije, što je vrmenski stvorilo okolnosti da se ustroji i tadašnja muslimanska, odnosno bošnjačka obrana.

U kasnijem, međusobnom muslimansko-hrvatskom sukobu, koji je potaknula strategija Alije Izetbegovića potpunim nijekanjem nemuslimanskih naroda u BiH, general Praljak je u skladu sa zakonitim hrvatskim vlastima u BiH branio svoj narod istodobno od velikosrpskih i muslimanskih napadaja.

Unatoč tomu muslimansko-hrvatskom sukobu Hrvatska je i dalje naoružavala bosanske Muslimane, kao što im je slala dobrotvornu pomoć, liječila u svojim bolnicama njihove ranjenike, primala izbjeglice i na svom teritoriju organizirala njihov društveni život, uključujući i školovanje muslimanske djece.

Na kraju, zahvaljujući hrvatskim vojno-redarstevnim pothvatima spriječeno je srpsko zaposjedanje UN-ove zaštićene zone Bihać, kojoj je bila namijenjena sudbina tada već poklane Srebrenice.

Uostalom, deblokadom Bihaća i nastavkom hrvatskih osloboditeljskih pothvata stvoreni su preduvjeti za svršetak rata i potpisivanje mirovnih ugovora u Daytonu.

Za opstanak pak Hrvata u BiH zaslužno je ponajprije Hrvatsko vijeće obrane (HVO), kao vojno organizirani dio hrvatskoga naroda, koji se morao podjednako braniti od srpskih i muslimanskih napadaja.

Da je slučajno HVO uzmaknuo pred muslimanskim napadajima hrvatski bi narod potpuno nestao, kao i u dijelovima središnje Bosne, što su ih zauzele muslimanske postrojbe. Time bi jedna polovica BiH bila pretvorena u europsku "džamahiriju", s čijeg bi se prostora pripremali i izvodili islamistički napadaji na zapadne zemlje. Uostalom, nisu li Hrvati iz BiH, dok se Srbi sve čvršće povezuju s

Moskvom, a Bošnjaci-muslimani pretežu Erdoganovoj Turskoj, jedini narod koji iskreno priželjkuje integraciju BiH u NATO i EU?

Sve su to dovoljno ozbiljne moralne reference koje generala Praljaka kvalificiraju za prestižnu Nobelovu nagradu. Nu kako politika, premda ne treba zanemariti njezinu čudorednu protežnost, nije tek etička disciplina, nego i skup različitih odnosa moći, onda ne treba ni očekivati prihvaćanje ove nominacije.

Uza svu zauzetost, ovaj će prijedloga ispuniti svoje poslanje tek masovnijim prihvaćanjem u hrvatskoj javnosti, koja se, ako ne želi braniti samo politiku, dužna zauzimati i za moralna načela, koja su se, uz posve naravne nedostatke, očitovala tijekom cijeloga Domovinskog rata.

Onaj tko pak niječe pravo hrvatskoga naroda u BiH na obranu od oružane agresije, bilo srpske bilo bošnjačke, taj mu niječe pravo na opstanak i život. A pravo na život je osnovno ljudsko pravo iz kojeg proistječu i sva druga prava pa i pravo na obranu od oružane agresije.

Bez obzira na povremeno neprimjerene i protuzakonite kvalifikacije hrvatske zajednice, a kasnije i Hrvatske Republike Herceg Bosne i HVO-a kao oružane sile hrvatskoga naroda, činjenica je da su Hrvati kao državotvoran, dakle konstitutivan narod u BiH, politički organizirali prostor, gdje su na višestranačkim demokratskim izborima dobili vlast. Da se kojim slučajem nisu tako organizirali i ustrojili, danas više oni ne bi postojali u BiH.

Naravno, na ozbiljnoj pravosudnoj razini ne bi nikad bio ni donesen zaključak protiv legitimno ustrojene vlasti, koja je još k tomu u ratnoj pogibelji ustrojila za potrebe obrane i vlastitu vojnu silu. Optužbe koje pokadšto pristižu na račun hrvatskoga naroda u BiH posljedica su politika koje su etnički čistile Hrvate s područja središnje Bosne i dijelova Hercegovine ili pak njihovih mentora, kojima je u datim okolnostima na međunarodnoj razini, zbog očuvanja vlastitih probitaka, odgovaralo klevetanje hercegbosanskih Hrvata eda bi se moglo optužiti Republiku Hrvatsku za agresiju.

Time bi se relativizirala odgovornost Srbije za cijeli niz agresivnih ratova, od onih protiv Slovenije, Hrvatske, BiH pa sve do onoga na Kosovu, kad je morao intervenirati NATO.

Nakon relativiziranja odgovornosti postupno bi se izjednačila krivnja.

Naime, Hrvatska, a što je bjelodano dokazao objavom mnoštva dokumenta upravo general Praljak, nije počinila nikakvu agresiju na BiH. Dapače, pomagala je HVO i muslimansku Armiju BiH da zemlju obrane od velikosrpske agresije.

Hercegbosanski Hrvati su na referendumu glasovali za nezavisnu državu BiH, što je omogućilo njezino međunarodno priznanje. Ustrojavanje Herceg-Bosne, osim što je bila prijeka potreba zbog nadolazeće agresije, ona je bila i izraz volje hrvatskoga naroda, kao konstitutivnoga čimbenika BiH, za autonomijom unutar tronacionalne države.

Uostalom, na tragu hrvatskih političkih rješenja rađeni su i međunarodni planovi, koji su, da ih je prihvaćala muslimanska strana, svakako mogli s puno manje krvi riješiti pitanje mira u BiH.

Koliko je bilo opravdano rješenje što su ga predlagali Hrvati, ne pokazuje samo njihov opstanak i obrana u ratu, nego i tragičan aktualni egzodus koji je izravan posljedak nepostojanja odgovarajućih mehanizama zaštite njihovih ljudski i političkih prava.

Nakon dvadesetak godina poslije rata uviđa to i EU, čiji Parlament u jednoj od svojih rezolucije poziva na federalno uređenje BiH, a kako bi se spriječio proces nestajanja hercegbosanskih Hrvata, i nova američka uprava sad inzistira na promjeni izbornoga zakona, kojim bi se spriječila praksa da Bošnjaci biraju Hrvatima njihove političke predstavnike.

U tom svjetlu treba gledati, bez obzira kakva ona bila, i na presudu hercegbosanskim Hrvatima u Haagu!

Oslobađajuća presuda nama je zapravo Nobelova nagrada!

Mate Kovačević

22. 10. 2017.

M. KOVAČEVIĆ: KNJIGE GENERALA PRALJKA PRAVI SU ARSENAL ČINJENICA

Portal HKV-a, 02. lipnja 2014.

SLOBODAN PRALJAK: THE TRUTH ABOUT POLITICAL POSITIONS OF THE REPUBLIC OF CROATIA TOWARDS BOSNIA AND HERZEGOVINA I DEVELOPMENT OF POLITICAL AND MILITARY PREPARATIONS REGARDING THE ATTACKS OF ABIH ON HVO IN CENTRAL BOSNIA AND THE VALLEY OF THE NERETVA RIVER IN THE PERIOD FROM 1992 TO 1994, OKTAVIJAN, ZAGREB, 2014.

General Slobodan Praljak iznimna je pojava u hrvatskoj kulturi, a s kraja 80-ih godina, dakle, od početka demokratskih i nacionalnoprporodnih gibanja, Praljak svoju fizičku i duhovnu iznimnost uklapa u borbu hrvatskoga naroda za nacionalnu i državnu afirmaciju. Početkom velikosrpske agresije na Hrvatsku, već je dragovoljac Domovinskoga rata, a organizacijske sposobnosti praktično primjenjuje u ustrojavanju hrvatske obrane u Sunji.

Stanovito vrijeme je pomoćnik ministra obrane za političku djelatnost, a velikosrpskim napadajem na hercegbosanske Hrvate, general Praljak je kao čovjek hercegovačkoga zavičajnoga podrijetla ponovno dragovoljac, pa njegovim organizacijskim sposobnostima ponovno možemo zahvaliti da JNA i srpske snage nisu dolinom Neretve izbile na Jadransko more te tako presjekle hrvatski državni teritorij.

Dakle, taj velikosrpski agresivni pothvat nije samo planiran nego i vođen s područja Bosne i Hercegovine, čiji tadašnji predsjednik Predsjedništva Alija Izetbegović javno poručuje, kako srpsko zlo silje nad Hrvatima u hercegovačkom mjestu Ravno, nije njihov, muslimanski rat.

Operacije što ih nije svojedobno na neretvanskom području uspjela provesti JNA i srpska vojska, preuzela je kasnije muslimanska vojna i politička strategija, opravdavajući svoje agresivne, a vrlo često i zločinačke pothvate, potragom za izgubljenim prostorom, što su im ga .u području istočne Bosne, etničkim čišćenjem otele srpske snage.

Generalu Praljku smo zahvalni što muslimanska "lukava strategija" nije realizirana etničkim čišćenjem Hrvata iz doline rijeke Neretve, pa je još jedna varijanta jugoslavenskoga prodora na hrvatska područja uspješno spriječena.

Možda upravo u tim uspješnim generalovim pothvatima, koji su spriječili realizaciju jugoslavenske političke strategije treba tražiti silnu uznemirenost "konglomerata različitih jugoslavenskih politika" protiv Slobodana Praljka. Kad ga nisu uspjeli pobijediti na vojnom pa i političkom polju, igru su prebacili na područje haaškoga sudovanja, koje je znatnim dijelom pretvoreno u poprište poslijeratne provedbe različitih međunarodnih strategija na području bivše SFRJ.

Izvanrednoga intelektualca poput generala Praljka, koji u svojoj osobnosti sažimlje tehnička, humanistička, umjetnička i organizacijska umijeća, teško je bilo poraziti i na sudbenom bojištu, pa su njegovi politički protivnici, koje je jedno vrijeme zastupala švicarska tužiteljica Carla del Ponte, nedostatak sudskih argumenata zamijenili rasističkim vrijeđanjem cjelokupnoga hrvatskog naroda, a posebice njegovih zatočenih generala.

Del Ponte

Nije general Praljak ni na to ostao dužan pa je tada još uvijek moćnoj Carli del Ponte, koja je Hrvate nazivala "podmuklom kopiladi" odvratio kako se služi govorom mržnje, a njezina uporaba trajnoga glagola "služiti" u prijepornoj sintagmi odčitava "uobičajen način šoviniističkog i rasističkog karakteriziranja Hrvata". Podsjetivši na izostanak bilo kakve reakcije na takav profašistički način govora o jednom narodu, general Praljak je s pravom pitao je li u ozračju takvoga mišljenja napisana protiv njega i haaška optužnica. Premda je tražio da se to ispita i utvrdi sudskim postupkom pred MKSJ u Haagu, to se naravno nikad nije dogodilo.

Nu, nakon toga, a kao posljedak, zbog silne energije koju je uložio u vlastitu obranu pred sudom, ali i u obranu politike hercegbosanskih Hrvata te politike Republike Hrvatske prema BiH, što se najbolje može vidjeti nizom objavljenih knjiga prepunih izvorne građe o ratu u BiH, odgovor je ubrzo došao iz hrvatskih ministarstava kulture i financija, koja su ga teretila za porez na objavljene knjige. Na međunarodnoj, odnosno haaškoj razini financijski udar na generala Praljka opetovan je upravo ovih dana, zahtjevom da plati troškove vlastite obrane u visini od preko tri milijuna eura.

.Ovaj nepokolebljivi hrvatski general nije se predao ni nakon donošenja drakonske, u prvom redu političke prvostupajnske presude Haaškoga suda šestorici hercegbosanskih Hrvata. U presudi hercegbosanskim Hrvatima haaško je Tužiteljstvo nadoknadilo ono što je izgubilo u oslobađajućoj presudi generalima Markaču i Gotovini.

Naime, pod predsjedanjem američkožidovskoga sudca Theodora Merona hrvatsko državno i vojno vodstvo je oslobođeno optužbi za zločinački pothvat u operaciji Oluja, ali je zato sudsko vijeće u drukčijem sastavu prvostupajnskom presudom hercegbosanskim Hrvatima optužilo hrvatsko državno vodstvo na čelu s predsjednikom Franjom Tuđmanom i ministrom obrane Gojkom Šuškom, a hrvatsku državu za agresiju na Bosnu i Hercegovinu.

General Praljak je nakon presude uložio silan trud, rad te vrijeme i na engleski jezik preveo mnoštvo dokumenata o ratu u BiH te ih objavio u dva, od planiranih pet svezaka. Nisu to samo dokumenti hrvatske strane, koji svjedoče o politici, što ju je vodila hrvatska država, Hrvati u BiH, odnosno Hrvatska zajednica, a kasnije i HR Herceg Bosna, nego i ključni dokumenti muslimanskoga političkog vodstva u BiH, koji otkrivaju bit islamističke politike vješto pokrивane plaštem što stvarne, ali i što izmišljene žrtve.

General Praljak je objavio na engleskom jeziku i ključne dokumente jugoslavenske i srpske strane, koji zaista omogućuju sudu, ali i povjesničarima te svakom zainteresiranom da dođe do stvarne istine o ratu u Bosni i Hercegovini. Ono što nisu napravile institucije pojedinih država - Hrvatske, BiH, Srbije, ali i Haaški sud, napravio je bez selektivnoga pristupa gradi upravo general Slobodan Praljak,

a njihov prijevod na engleski jezik, omogućuje dostupnost širokom krugu međunarodno zainteresiranih stručnjaka različitih profila. Oni bi, naravno, ako žele, napokon mogli utvrditi karakter rata, a prema tim činjenicama onda bi se mogla ravnati i voditi znatno uravnoteženija politika.

.Objektivno gledano, to se teško može napraviti preko noći, no vjerojatno je neupitan dugoročni učinak. Ono što možemo žaliti jest da taj silni trud i rad oko ovog projekta ipak nije cjelovitije dovršen, što svakako nije odgovornost generala Praljka.

Ciljevi sukobljenih strana

Naime, knjige ovih izvornih dokumenta, bolje bi bile primljene u međunarodnoj stručnoj javnosti da su uz engleske prijevode bili otisnuti i preslici njihovih hrvatskih, bošnjačkih i srpskih izvornika. Druga značajka ovih knjiga izvora jest temeljit uvod u problematiku, kojeg je studiozno napisao prof. dr. Miroslav Tuđman. Uz pitanje javnoga znanja, ulogu toga znanja u informacijskom prostoru i primjenu informacijskih strategija te njihovo političko djelovanje i posljedični učinci, knjigu čine prvorazrednom građom za buduće istraživače.

U konkretnom pak sudbenom slučaju, kad bi se imalo dovoljno snage i volje, možda bi za potrebe budućega američkog odvjetnika generala Praljka trebalo napraviti izbor ključnih dokumenta važnih za sam slučaj i za potrebe obrane, objaviti, uz njihov izvornik i engleski prijevod, kako bi se s hrvatske države i hrvatskoga vojnog i političkoga vodstva skinula zločinačka stigma o odnosu prema BiH.

Naime iz navedene dokumentacije jasno proistječu ciljevi sve tri sukobljene političke strategije u BiH. Velikosrpska strategija je težila zaposjedanju cijele BiH i njoj pograničnih dijelova u Hrvatskoj, što je jugoslavenske i velikosrpske stratege prisililo da svoje operacije vode na jedinstvenom ratištu - koje je BiH i Hrvatsku tretiralo kao jedinstvenu cjelinu. Muslimanska pak strategija očitovala se u ciljanom stvaranju islamističke države, a kad je muslimansko vodstvo uvidjelo srpsko moć, politiku je prilagođavalo održavanju unitarističke države na račun Hrvata.

Hrvatska politika se ravнала, upravo onako kako je to najbolje moglo odgovarati interesima Republike Hrvatske - cjelovita BiH kao država, a njezino unutarnje ustrojstvo trebalo je omogućiti da sva tri konstitutivna naroda imaju teritorijalnu autonomiju. Nije li upravo nedavna Rezolucija Europskoga parlamenta o BiH potvrdila ispravnost hrvatske strategije, kao što to pokazuju i tragične poratne posljedice sadašnjega državnog ustrojstva te države. Dakle, Rezolucija Europskoga parlamenta o BiH u izravnoj je protimbi s prvostupanjskom presudom generalu Praljku i drugima. Ta činjenica pokazuje da je i politika Europske unije bila bliska hrvatskim stajalištima, pa bi možebitno potvrđivanje prvostupanjske presude hercegbosanskim Hrvatima bila i svojevrsna presuda Europskoj uniji.

Naravno u više navrata, zbog kaosa i borbe s različitim frakcijama naslijeđenim iz jugokomunističkoga sustava, ali i nekim tajnim pa čak i otvorenim djelovanjem pojedinih međunarodnih čimbenika dolazilo je do ekstremnih situacija, koje ni jedna strana nije mogla do kraja nadzirati.

Hrvatska i BiH su susjedne države, koje ne dijele samo međusobno dugu zajedničku državnu granicu, nego su zbog svoga specifičnog položaja također međusobno gospodarski, zemljopisno, povijesno i geostrateški povezane. Upravo je zbog tog položaja srpska strana i definirala Hrvatsku i BiH jedinstvenim ratištem tijekom velikosrpske agresije na ove dvije države. To se razvidno može razabrati iz pripremnih i operativnih navalnih planova bivše JNA, koja je, kao vojni instrument Beograda, poslužila Miloševićевой ratnoj politici da zaposjedne dijelove tih država. Upravo su okupirani dijelovi Hrvatske i BiH u završnici, nakon formalnoga ujedinjenja, trebali činiti jedinstveni teritorij u zajednici sa Srbijom.

Potpora cjelovitoj BiH

Svjesna upravo svih tih činjenica hrvatska politika nije mogla sve i da je htjela voditi drukčiju politiku, osim potpore cjelovitoj BiH. Nisu točne tvrdnje jednoga dijela političke javnosti u Hrvatskoj, nastale tek kao promidžbeni pokušaj oporbe da se kao protivnici dr. Tuđmana i HDZ-a domognu vlasti, kako je Hrvatska zajednica

Herceg-Bosna bila kamen spoticanja hrvatske državne politike prema BiH.

Naime, zahvaljujući toj organizaciji i njezinim političkim predstavnicima u Skupštini BiH je donesena odluka o proglašenju nezavisnosti BiH, a hrvatski je narod tu odluku svojih političkih predstavnika podupro i više nego jasnim očitovanjem na referendumu o neovisnosti. Ubrzo nakon proglašenja nezavisnosti, Hrvatska je priznala BiH kao suverenu državu. Nesuglasice i razilaženja između hrvatske i bošnjačko-muslimanske strane otvaraju se u pitanjima oko unutarnjega uređenja BiH, što opet jedan dio političke oporbe u Hrvatskoj koristi za međustranačka nadmetanja, a te razlike muslimansko-bošnjačka politika rabi za potvrđivanje vlastite nacije u nastajanju.

Potiskivanje i progoni muslimanskoga stanovništva s područja koja su zaposjele srpske snage te njihov dolazak na područja u kojima se dotada održavala ustaljena brojčana ravnoteža između Muslimana i Hrvata otvarao je prostor budućega međusobnog sukobljavanja. Unatoč sukobima i na kraju počinjenim zločinima s obje bosanskohercegovačke strane - dakle i onih Armije BiH i onih HVO-a, Republika Hrvatska je tijekom cijeloga rata slala ratnu, sanitetsku i humanitarnu potporu i hrvatskoj i muslimansko-bošnjačkoj stranu u BiH, a jedne i druge je poticala na zajednički otpor velikosrpskoj agresiji, istodobno skrbeći o najvećem broju muslimansko-bošnjačkih izbjeglica u Hrvatskoj.

Hrvatska zajednica Herceg Bosna prerasla je 1993. u Hrvatsku Republiku Herceg Bosnu, kao buduću upravnu jedinicu hrvatskoga naroda u sklopu BiH, nu ni HZ HB ni kasnija HR HB nikad nisu donijele ustavnu odluku o raskidu odnošaja s BiH te su i jedna i druga u svim aspektima poštovale njezinu suverenost. Kasnije je, 1994., potpisivanjem Washingtonskoga sporazuma pod pokroviteljstvom Sjedinjenih Država, Herceg-Bosna urala u sustav muslimansko-hrvatske Federacije.

Nedostatak pak političkoga suglasja oko unutarnjega ustrojstva BiH doveo je u poratnom razdoblju praktično do podjele te zemlje na srpski entitet - Republiku Srpsku i Federaciju BiH, koja se zahvaljujući majorizaciji uglavnom pretvorila u muslimansko-

bošnjački entitet. Kao posljedica neriješenoga muslimansko-hrvatskoga pitanja prepolovljen je broj Hrvata u BiH u odnosu na 1991. Brojidba pučanstva jasno pokazuje kako je broj Bošnjaka i Srba veći nego 1991. dok je broj Hrvata skoro prepolovljen u odnosu na popis iz 1991.

Apsurdne optužnice

Tako danas, na području Republike Srpske nedostaje oko 92 posto katolika, uglavnom Hrvata, a u Federacija BiH oko 35 posto katolika–Hrvata, što bi mjerodavnima trebalo biti upozorenje da ozbiljno razmisle o preustroju države, kojim bi se omogućila jednakopravnost Hrvatima s druga dva naroda. To je upravo pitanje oko kojeg su se razilazila hrvatska i muslimansko-bošnjačka gledišta tijekom pregovora o unutarnjem uređenju BiH.

Koliko su pak apsurdne optužnice Haaškoga tužiteljstva ali i prvostupanjska presuda šesterici hercegbosanskih Hrvata (Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Valentinu Čoriću i Berislavu Pušiću) o udruživanju u zajednički zločinački pothvat na čelu s predsjednikom Republike Hrvatske Franjom Tuđmanom, ministrom obrane Gojkom Šuškom i načelnikom Glavnoga stožera HV-a generalom Jankom Bobetkom kako bi iz sastava BiH izdvojili dio teritorija i priključili ga t. zv. velikoj Hrvatskoj, osim navedenih podataka, ponajbolje svjedoči održavanje stalne helikopterske veze Zagreb-Bihać, kojom je okruženoj i zaštićenoj zoni UN-a stizala infuzija pomoći u različitim obrambenim i sanitetskim potrebama.

U izvješću Glavnom stožeru HV-a od 21. srpnja 1995. „komanda 5. korpusa ABiH“ navodi kako je Korpus pretrpio „velike gubitke u živoj sili i značajan gubitak teritorije“ te da su im „zalihe municije i borbenih sredstava ispod kritičnog nivoa“, i da „pri ovakvom tempu napada agresora, može pružati organizovanu odbranu u naredna dva do tri dana“.

Istoga dana pak u pismu koje je poslao predsjedniku Republiku Hrvatske Franji Tuđmanu, tadašnji načelnik bihaćke općine Adnan Alagić navodi da se „dramatičan položaj iz sata u sat usložnjava jer

je humanitarna situacija još od ranije katastrofalna", da su zabilježeni prvi slučajevi umiranja od gladi, da je „sudbina oko 180.000 stanovnika Unsko-sanskog kantona neizvjesna", da će se „boriti bez obzira na cijenu i neodlučnost međunarodne zajednice", te da „jedinu nadu polažu u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod".

Pa ako se pomoć "prijateljskoga hrvatskoga naroda", na čelu s hrvatskim političkim vodstvom u presudi šesterici hb. Hrvata, proglasi zločinačkim pothvatom, Republika Hrvatska agresorom na BiH, onda to ne će biti samo udarac hrvatskoj državi, nestajućim Hrvatima u BiH, nego dugoročno i onima koji su tu pomoć tražili i dobili od "prijateljskoga hrvatskog naroda", ali i međunarodnoj pravdi, na kojoj počivaju odnošaji u međunarodnoj zajednici.

Zaključak

Zaključno ipak treba istaknuti kako su Hrvatska, a posebice hercegbosanski Hrvati izgubili, unatoč svojoj pravednoj borbi, svojedobno medijski rat. Njega s obzirom na tijek vremena ne možemo više dobiti. No ipak, svojim veličanstvenim nakladničkim pothvatom general Praljak je stvorio preduvjete za dugoročno istraživanje istine o ratu u BiH.

Nama pak ostaje tek sudska borba za pobijanje apsurdnih točaka optužnice. Knjige generala Praljka pravi su arsenal činjenica, a prevedene na engleski jezik dostupne su i široj pravosudnoj javnosti. Što se pak tiče same obrane, možda bi u šesti dopunski svezak pravnički vješt um trebao iz ovih dokumenta izabrati upravo ono što je najvažnije za pobijanje pojedinih točaka prvostupanjske presude. S pravničkim pogovorom te verifikacijom Hrvatskoga memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskoga rata, uz te bi dokumente na engleskom jeziku trebalo objaviti i njihov izvorni preslik. U rukama ozbiljna američkoga odvjetnika 6. svezak bi mogao biti prava riznica za pobijanje političke presude hercegbosanskim Hrvatima.

Knjige pak generala Praljka preporučam svim istraživačima, a sve ostale pozivam da generalu i zatočenim Hrvatima pružimo punu potporu kako bi na kraju izvojštili još jednu pobjedu, ne samo sebi, nego hrvatskom narodu i Republici Hrvatskoj!

MATE KOVAČEVIĆ, MOŽE LI HAAŠKI SUD PORAZITI KLEVETNIČKU POLITIKU, IZLAGANJE NA SKUPU "U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE", HRVATSKO SLOVO - HKZ, 20. SVIBNJA 2013.

Hrvatska i BiH su susjedne države, koje ne dijele samo međusobno dugu državnu granicu, nego su zbog specifična položaja međusobno gospodarski, zemljopisno, povijesno i geostrateški povezane. Upravo je zbog tog položaja i definirano jedinstveno ratište tijekom velikosrpske agresije na ove dvije države, što se razvidno može razabrati iz pripremnih i operativnih navalnih planova bivše JNA, koja je kao vojni instrument Beograda poslužila Miloševićевой politici da okupira dijelove ovih država, a koji su u završnici, nakon formalnoga ujedinjenja, trebali činiti jedinstveni teritorij u zajednici sa Srbijom.

Ne treba zaboraviti srpsku strategiju koja je iz stanja očuvanja komunističke Jugoslavije prešla na zaposjedanje granica Velike Srbije te da su obje strategije imale tradicionalnu potporu u moćnim međunarodnim krugovima. Prva je bila utemeljena u ideologiji jugokomunizma i njegovim institucijama, a druga u četničkom pokretu. Prva se manifestirala kao agresija JNA, a druga u obliku paravojnih postrojba, koje su zajedno činile organizaciju srpskoga ratnoga stroja protiv Hrvatske i BiH.

Svjesna upravo tih činjenica hrvatska politika nije mogla sve i da je htjela voditi drukčiju politiku, osim

potpore politici cjelovite BiH. U tim su se strateškim pitanjima, bez obzira na naknadne političke izjave, nedvojbeno slagali političko vodstvo Republike Hrvatske na čelu s dr. Franjom Tuđmanom i vodstvo muslimansko-bošnjačkoga naroda s Alijom Izetbegovićem.

Nisu točne tvrdnje ni jednoga dijela političke javnosti u Hrvatskoj, nastale tek kao promidžbeni pokušaj oporbe da se kao protivnici dr. Tuđmana i HDZ-a domognu vlasti, kako je Hrvatska zajednica

Herceg-Bosna, inače utemeljena 18. studenoga 1991. bila kamen spoticanja hrvatske državne politike prema BiH.

Naime, zahvaljujući Herceg - Bosni i njezinim političkim predstavnicima u Skupštini BiH donesena je odluka o proglašenju nezavisnosti BiH, a hrvatski narod je odluku svojih političkih predstavnika podupro i jasnim očitovanjem na referendumu za nezavisnost BiH. Ubrzo nakon proglašenja nezavisnosti Hrvatska je priznala BiH kao suverenu državu.

Nesuglasice i razilaženja između hrvatske i bošnjačko-muslimanske strane otvaraju se na pitanjima oko unutarnjega ustrojstva BiH, što opet jedan dio političke oporbe u Hrvatskoj koristi za međustranačka nadmetanja, a te razlike muslimansko-bošnjačka politika rabi za afirmaciju vlastite novostvorene bošnjačke nacije. U bošnjačkoj politici se to manifestira kao ekvidistanca prema Srbiji i Hrvatskoj.

Potiskivanje pak i progon muslimanskoga stanovništva s područja koja su zaposjele srpske snage te njihov dolazak na područja u kojima se održavala ustaljena brojčana ravnoteža između Muslimana i Hrvata otvarao je prostor budućega međusobnog sukobljavanja.

Na zaposjednutim područjima Republike Hrvatske, s kojih je protjerano hrvatsko pučanstvo, srpski osvajači još su 20. lipnja 1993. organizirali referendum o udruživanju prečanskih Srba u jednu državu t.j. referendum o ujedinjenju s Republikom Srpskom.

Zato predsjednik Tuđman i odbija prijedlog glavnoga tajnika UN-a Butrosa Galija da se produži mandat modrim kacigama pod dotadašnjim uvjetima, jer su postrojbe UN-a praktično legalizirale t. zv. zapadne granice velike Srbije.

Srpska vojska je u predgrađu Karlovca, a Gospić je pod stalnom paljbom. Njegov pad omogućio bi Srbima napredovanje prema Karlobagu.

Kako bi razbili taj naum, čiju su verifikaciju na žalost trebali potvrditi i međunarodni diplomati predvođeni britanskom politikom, Hrvati su vojnom akcijom Medački džep spriječili već pripremljeno

međunarodno priznanje Velike Srbije. zato Vijeće sigurnosti UN-a traži da se Hrvatska vojska povuče na položaje prije akcije.

Stanje na ratištu u Bosni i Hercegovini, u kojoj su Srbi pod svojim nadzorom već držali 70 posto prostora, nakon izbijanja muslimansko-hrvatskoga sukoba, sve je više pogoršavalo položaj Hrvata u BiH. Njihovim potiskivanjem iz središnje Bosne, kroz dolinu Neretve, nakon srpskih planova s istočne strane, sad i Muslimani pokušavaju izići na jadransku obalu.

U lipnju je Armija BiH zauzela Travnik, te otpočela borbe za Kakanj, Fojnicu, Vitez, Konjic, Ramu i

Mostar. Muslimani u srpnju zauzimaju Fojnicu i Bugojnu, a britanski ministar vanjskih poslova Duaglas Hurd, zbog toga, predlaže uvođenje sankcija Hrvatskoj.

U rujnu Alija Izetbegović potpisuje sporazum s Momčilom Krajišnikom po kojem, nakon teritorijalnoga razgraničenja, bosanski Srbi mogu referendumom odlučiti o izlasku iz BiH. U tom slučaju muslimanska jedinica zadržava prava međunarodnoga subjekta, a već na pregovorima, par dana kasnije, koje organizira David Owen, na nosaču zrakoplova Invincible, Alija Izetbegović za muslimansku jedinicu traži izlaz na more u području Neuma.

U studenom Armija BiH zauzima Vareš, iz kojeg su protjerali većinske Hrvate, a 9. studenoga srušen je Stari most u Mostaru, za što je, u konceptu slamanja Republike Hrvatske, optužen HVO. Tek je međunarodna ekspertiza više od deset godina kasnije pokazala kako su već oštećeni most srušili pripadnici Armije BiH, očito za potrebe medijske sotonizacije Hrvata, koja je trebala poslužiti Duaglasu Hurdu da predloži uvođenje sankcija Hrvatskoj.

Na drugoj razini pak, osim sukoba s Hrvatima, Izetbegović je započeo rat i s muslimanskim pristašama. Fikreta Abdića, koji je na području Bihaća i Cazinske krajine ustanovio Autonomnu pokrajinu Zapadnu Bosnu. Nezadovoljan političkim stanjem, u koje su ga uvukle međunarodne sile, Izetbegović prijeti potizanjem tužbe pred Međunarodnim sudom protiv Velike Britanije.

Unatoč sukobima i na kraju počinjenim zločinima s obje bosanskohercegovačke strane - dakle i onih Armije BiH i onih HVO-a, Republika Hrvatska je tijekom cijeloga rata slala vojnu, sanitetsku i humanitarnu pomoć i hrvatskoj i muslimansko-bošnjačkoj stranu u BiH, potičući ih na zajednički otpor velikosrpskoj agresiji, a istodobno je u Republici Hrvatskoj skrblila i o najvećem broju muslimansko-bošnjačkih izbjeglica. Hrvatska zajednica Herceg Bosna prerasla je 28. kolovoza 1993. u Hrvatsku Republiku Herceg Bosnu, kao buduću upravnu jedinicu hrvatskoga naroda u sklopu BiH, nu ni HZ HB ni kasnija HR HB nikad nisu donijele ustav o raskidu odnošaja s BiH te su i jedna i druga u svim aspektima poštovala njezinu suverenost. HR HB je jedini prostor u kaotičnoj BiH na kojem, unatoč počinjenim zločinima, nije bilo masovnih grobnica niti prikrivanja odrgovornosti za eventualna zlodjela.

Kasnije je, 18. ožujka 1994., potpisivanjem Washingtonskoga sporazuma pod pokroviteljstvom Sjedinjenih Država, Herceg-Bosna urala u sustav muslimansko-hrvatske Federacije.

Nedostatak političkoga suglasja oko unutarnjega ustrojstva BiH doveo je i u poratnom razdoblju praktično do podjele te zemlje na srpski entitet Republiku Srpsku i Federaciju koja se zahvaljujući majorizaciji uglavnom pretvorila u muslimansko-bošnjački entitet. Istraživanja pokazuju kako je kao posljedica toga neriješenog pitanja prepolovljen broj Hrvata u BiH u odnosu na 1991.

Na anketnom istraživanju, čiji su podatci objavljeni u veljači na reprezentativnom uzorku od 1563 državljanina BiH, u oba entiteta, distriktu Brčko, u 18 zemljopisnih regija i 52 općine 49,5 posto ispitanika očitovalo se Bošnjacima, 10,6 posto Hrvatima, a skoro 33 posto Srbima. Ispitivanje je pokazalo da je broj Bošnjaka i Srba veći nego 1991. dok je broj Hrvata skoro prepolovljen u odnosu na popis iz 1991. Tako danas, 18 godina nakon završetka rata na području Republike Srpske nedostaje oko 92 posto katolika, uglavnom Hrvata, a u Federacija BiH oko 35 posto katolika-Hrvata, što bi mjerodavnima trebalo biti upozorenje da ozbiljno razmisle o preustroju države, kojim bi se omogućila jednakopravnost Hrvatima s druga dva naroda, što je upravo pitanje oko kojeg su se razilazila hrvatska i muslimansko-bošnjačka gledišta tijekom pregovora o

unutarnjem ustrojstvu BiH. Upravo zbog toga neriješena pitanja i danas se pod pokroviteljstvom SAD-a vode pregovori o unutarnjem ustrojstvu muslimansko-hrvatske Federacije.

Koliko su pak apsurdne optužnice Haaškoga tužiteljstva protiv šesterice optuženih Hrvata iz BiH (Jadranka Prlića, Brune Stojića, Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića) o udruživanju u zajednički zločinački pothvat na čelu s predsjednikom Republike Hrvatske Franjom Tuđmanom, ministrom obrane Gojkom Šuškom i načelnikom Glavnoga stožera HV-a generalom Jankom Bobetkom te predsjednikom Herceg Bosne Matom Bobanom kako bi iz sastava BiH izdvojili teritorij Herceg-Bosne i priključili ga tzv. velikoj Hrvatskoj, osim navedenoga, ponajbolje svjedoči održavanje stalne helikopterske veze Zagreb-Bihać, a kojom je okruženoj i zaštićenoj zoni UN-a stizala infuzija pomoći u različitim obrambenim i sanitetskim potrebama.

U izvješću Glavnom stožeru HV-a od 21. srpnja 1995. „Komanda 5. korpusa ABiH“ navodi da je Korpus pretrpio „velike gubitke u živoj sili i značajan gubitak teritorije“ te da su „zalihe municije i borbenih sredstava ispod kritičnog nivoa“, i da „pri ovakvom tempu napada agresora, može pružati organizovanu odbranu u naredna dva do tri dana“.

Istoga dana pak u pismu predsjedniku Republiku Hrvatske Franji Tuđmanu, tadašnji načelnik općine Bihać Adnan Alagić navodi da se „dramatičan položaj iz sata u sat usložnjava jer je humanitarna situacija još od ranije katastrofalna“, da su zabilježeni prvi slučajevi umiranja od gladi te da je „sudbina oko 180.000 stanovnika Unsko-sanskog kantona neizvjesna“, da će se „boriti bez obzira na cijenu i neodlučnost međunarodne zajednice“, i da „jedinu nadu polažu u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod“. Pa ako se pomoć "prijateljskoga hrvatskoga naroda", na čelu s političkim vodstvom u Hrvatskoj na Haaškom sudu, u presudi šesterici bh. Hrvata, proglasi zločinačkim pothvatom, Republika Hrvatska agresorom na BiH, onda to ne će biti samo udarac hrvatskoj državi, nestajućim Hrvatima u BiH, nego i onima koji su tu pomoć tražili i dobili od "prijateljskoga hrvatskog naroda", ali i međunarodnoj pravdi, na kojoj počivaju odnošaji u međunarodnoj zajednici.

Politika klevetanja i optuživanja RH, njezina političkoga vodstva te cjelokupna hrvatskoga naroda u Herceg-Bosni poslužila je snagama koje su se opirale hrvatskoj samostalnosti da na čelo državnoga vodstva 2000. instaliraju bivšega jugokomunističkoga aparatčika Stjepana Mesića, čija je poslanje bilo uvođenje Hrvatske u Balkansku uniju, inače osmišljeno kao oživotvorenja britanskoga projekta još iz 1942.

Zahvaljujući američkoj diplomaciji poražena je prvobitna Mesićeva misija, kao i njegovo krivokletničko svjedočenje na sudu u Haagu, a Hrvatska je, unatoč Mesićevoj desetogodišnjoj protimbi, postala članicom NATO saveza, a ubrzo će kao posebna suverena država ući i u EU. Haaški sud je pod predsjedanjem sudca Theodora Merona svojedobno uvidio razmjere drakonske političke kazne koju je prvostupanjsko Vijeće odrezalo generalima Gotovini i Markaču pa se i u slučaju presude hercegbosanskim Hrvatima valja nadati oslobađajućoj presudi, premda nas iskustvo s presudom Dariju Kordiću, koja se temeljila na krivotvorenim dokumentima poziva na oprez.

Presuda, ma kakva ona bila, ne će, niti može umanjiti u našim očima značenje i doprinos generala Slobodana Praljka, Jadranka Prlića, Brune Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića u stvaranju hrvatske slobode, obrane hrvatskoga naroda u BiH, kao i stvaranju preudvjeta za mirovne pregovore u BiH, koji su, između ostaloga, omogućili i opstanak muslimansko-bošnjačkom narodu.

Mate Kovačević

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK, DRUGO PROŠIRENO IZDANJA,
ZAGREB, 2017.**

MATE KOVAČEVIĆ,

**PREDSTAVLJANJE KNJIGE MIROSLAVA
MEĐIMORCA I JOSIPA PEČARIĆA,
GENERAL PRALJAK, VLASTITA NAKLADA,
UDRUGA ZAGREBAČKIH DRAGOVOLJACA
BRANITELJA VUKOVARA, ZAGREB, 2017., U
NADBISKUPSKOM PASTORALNOM
INSTITUTU U ZAGREBU, 21. STUDENOGA
2017.**

Knjiga Miroslava Međimorca i Josipa Pečarića "General Praljak" temelji se na pozivu akademika Pečarića hrvatskoj javnosti, a poglavito njezinu mislećem dijelu, da svojim potpisima nominira generala Slobodana Praljaka za Nobelovu nagradu, to prestižno međunarodno priznanje, što ga svake godine švedska Akademija dodjeljuje zauzetim mirotvorcima.

General Praljak je hrvatski ratnik, koji se u trenucima velikosrpske agresije što se pod okriljem raspadajućega komunizma strovalila na Hrvatsku, stavio na raspolaganje svomu narodu, kako bi, osim golih života, obranio tek uspostavljenu i na prvim višestranačkim izborima izabranu demokratsku vlast u Hrvatskoj.

Zahvaljujući ljudima poput generala Praljka obranjen je demokratski poredak, ali i dvije trećine državnoga teritorija na kojem je, unatoč ratnim okolnostima, tekao proces hrvatske prilagodbe zapadnjačkim društvima. U skladu s tim, nasuprot etničkom čišćenju što su ga provodile velikosrpske i jugokomunističke snage na zaposjednutom području, obranjana je Hrvatska jamčila jednakopravnost svim svojim manjinama.

Zasluga je, dakle, hrvatskih branitelja, a među njima onda i generala Praljka, što su dvije trećine hrvatskoga prostora spasili od etničkoga čišćenja nesrpskoga stanovništva.

Nakon početka srpske agresije na BiH, general Praljak je, kao rođeni Hercegovac, otišao braniti svoju domovinu. Upravo je zahvaljujući organiziranoj hrvatskoj obrane u BiH od prvoga srpskog narstaja spašena Bosna i Hercegovina od posvemašnje srpske okupacije, što je vrmenski stvorilo okolnosti da se ustroji i tadašnja muslimanska, odnosno bošnjačka obrana.

U kasnijem, međusobnom muslimansko-hrvatskom sukobu, koji je potaknula strategija Alije Izetbegovića potpunim nijekanjem nemuslimanskih naroda u BiH, general Praljak je u skladu sa zakonitim hrvatskim vlastima u BiH branio svoj narod istodobno od velikosrpskih i muslimanskih napadaja.

Unatoč tomu muslimansko-hrvatskom sukobu, Hrvatska je i dalje naoružavala bosanske Muslimane, kao što im je slala dobrotvornu pomoć, liječila njihove ranjenike u svojim bolnicama, primala izbjeglice i na svom teritoriju organizirala njihov društveni život, uključujući i školovanje muslimanske djece.

Na kraju, zahvaljujući hrvatskim vojnoredarstevnim pothvatima spriječeno je srpsko zaposjedanje UN-ove zaštićene zone Bihać, kojoj je bila namijenjena sudbina tada već poklane Srebrenice.

Uostalom, deblokadom Bihaća i nastavkom hrvatskih osloboditeljskih pothavata stvoreni su preduvjeti za svršetak rata i potpisivanje mirovnih ugovora u Daytonu.

Za opstanak pak Hrvata u BiH zaslužno je ponajprije Hrvatsko vijeće obrane (HVO), kao vojno organizirani dio hrvatskoga naroda, koji se morao podjednako braniti od srpskih i muslimanskih napadaja.

Da je slučajno HVO uzmaknuo pred muslimanskim napadajima hrvatski bi narod potpuno nestao, kao i u dijelovima središnje Bosne, što su ih zauzele muslimanske postrojbe. Time bi jedna polovica BiH bila pretvorena u europsku "džamahiriju", s čijeg bi se prostora pripremali i izvodili islamistički napadaji na zapadne zemlje. Uostalom, nisu li Hrvati iz BiH, dok se Srbi sve čvršće povezuju s Moskvom, a Bošnjaci-muslimani pretežu Erdoganovoj Turskoj, jedini narod koji iskreno priželjkuje integraciju BiH u NATO i EU?

Sve su to dovoljno ozbiljne moralne reference koje generala Praljaka kvalificiraju za prestižnu Nobelovu nagradu. Nu kako politika, premda ne treba zanemariti i njezinu čudorednu protežnost, nije tek etička disciplina, nego i skup različitih odnosa moći, onda ne treba ni očekivati prihvaćanje ove nominacije.

Uza svu zauzetost, ovaj će prijedloga ispuniti svoje poslanje tek masovnijim prihvaćanjem u hrvatskoj javnosti, koja se, ako ne želi braniti samo politiku, dužna zauzimati i za moralna načela, što su se, uz posve naravne nedostatke, očitovala tijekom cijeloga Domovinskog rata.

Onaj tko pak niječe pravo hrvatskoga naroda u BiH na obranu od oružane agresije, bilo srpske bilo bošnjačke, taj mu niječe pravo na opstanak i život. A pravo na život je osnovno ljudsko pravo iz kojeg proistječu i sva druga prava pa i pravo na obranu od oružane agresije.

Bez obzira na povremeno neprimjerene i protuzakonite kvalifikacije hrvatske zajednice, a kasnije i Hrvatske Republike Herceg Bosne i HVO-a kao oružane sile hrvatskoga naroda, činjenica je da su Hrvati kao državotvoran, dakle konstitutivan narod u BiH, politički organizirali prostor, gdje su na višestranačkim demokratskim izborima dobili vlast. Da se kojim slučajem nisu tako organizirali i ustrojili, danas više oni ne bi postojali u BiH.

Naravno, na ozbiljnoj pravosudnoj razini ne bi nikad bio ni donesen zaključak protiv legitimno ustrojene vlasti, koja je još k tomu u ratnoj pogibelji ustrojila za potrebe obrane i vlastitu vojnu silu. Optužbe koje pokadšto pristižu na račun hrvatskoga naroda u BiH posljedica su politika koje su etnički čistile Hrvate s područja središnje Bosne i

dijelova Hercegovine ili pak njihovih mentora, kojima je u datim okolnostima na međunarodnoj razini, zbog očuvanja vlastitih probitaka, odgovaralo klevetanje hercegbosanskih Hrvata eda bi se za agresiju moglo optužiti Republiku Hrvatsku.

Time bi se relativizirala odgovornost Srbije za cijeli niz agresivnih ratova, od onih protiv Slovenije, Hrvatske, BiH pa sve do onoga na Kosovu, kad je morao intervenirati NATO.

Nakon relativiziranja odgovornosti postupno bi se izjednačila krivnja.

Naime, Hrvatska, a što je bjelodano dokazao objavom mnoštva dokumenta upravo general Praljak, nije počinila nikakvu agresiju na BiH. Dapače, pomagala je HVO i muslimansku Armiju BiH da zemlju obrane od velikosrpske agresije.

Hercegbosanski Hrvati su na referendumu glasovali za nezavisnu državu BiH, što je omogućilo njezino međunarodno priznanje. Ustrojavanje Herceg-Bosne, osim što je bila prijeka potreba zbog nadolazeće agresije, ona je bila i izraz volje hrvatskoga naroda, kao konstitutivnoga čimbenika BiH, za autonomijom unutar tronacionalne države.

Uostalom, na tragu hrvatskih političkih rješenja rađeni su i međunarodni planovi, koji su, da ih je prihvaćala muslimanska strana, svakako mogli s puno manje krvi riješiti pitanje mira u BiH.

Koliko je bilo opravdano rješenje što su ga predlagali Hrvati, ne pokazuje samo njihov opstanak i obrana u ratu, nego i tragičan aktualni egzodus koji je izravan posljedak nepostojanja odgovarajućih mehanizama zaštite njihovih ljudski i političkih prava.

Nakon dvadesetak godina poslije rata uviđa to i EU, čiji Parlament u jednoj od svojih rezolucije poziva na federalno ustrojstvo BiH, a kako bi se spriječio proces nestajanja hercegbosanskih Hrvata i nova američka uprava sad inzistira na promjeni izbornoga zakona, kojim bi se zaustavila praksa da Bošnjaci biraju Hrvatima njihove političke predstavnike.

U tom svjetlu treba gledati, bez obzira kakva ona bila, i na presudu hercegbosanskim Hrvatima u Haagu!

Oslobađajuća presuda nama je zapravo Nobelova nagrada!

Nu ma kakva bila ta presuda, ona nas sve obvezuje

Naime, unatoč tomu što je Bosna tako podijeljena, ona nije ni srpska ni muslimanska!

Njezina povijest je i naša povijest, njezina kultura je i naša kultura, njezina sloboda je i naša sloboda!

Zato bez slobode hercegbosanskih Hrvata i njihove autonomije nema ni integralne hrvatske slobode!

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG
NARODA, ZAGREB, 2018.**

MATE KOVAČEVIĆ

**GENERAL PRALJAK JE POTUKAO
"PRAVNE" ZLOČINCE IZ HAAGA**

Predstavljajte drugoga proširenog izdanja knjige Miroslava Međimorca i Josipa Pečarića, General Praljak, Vlastita naklada, Udruga zagrebačkih dragovoljaca branitelja Vukovara, Zagreb, 2017., u Hrvatskom slovu Zagrebu, 18. siječnja 2018.

Knjiga Miroslava Međimorca i Josipa Pečarića "General Praljak" primarno se temelji na pozivu akademika Pečarića hrvatskoj javnosti, a poglavito njezinu mislećem dijelu, da svojim potpisima generala Slobodana Praljaka nominira za Nobelovu nagradu, to prestižno međunarodno priznanje, što ga zauzetim mirotvorcima svake godine dodjeljuje švedska Akademija.

General Praljak je hrvatski ratnik, koji se u trenutcima velikosrpske agresije, što se pod okriljem raspadajućega komunizma strovalila na Hrvatsku, stavio na raspolaganje svomu narodu, kako bi, osim golih

života, obranio tek uspostavljenu i na prvim višestranačkim izborima izabranu demokratsku vlast u Hrvatskoj.

Zahvaljujući ljudima poput Praljka obranjen je višestranački, parlamentarni demokratski sustav, ali i dvije trećine državnoga teritorija na kojem je, unatoč ratnim okolnostima, tekao proces hrvatske prilagodbe zapadnjačkim društvima. U skladu s tim, nasuprot etničkom čišćenju što su ga provodile velikosrpske i jugokomunističke snage na zaposjednutom području, obranjana je Hrvatska jamčila jednakopravnost svim svojim državljanima.

Zasluga je, dakle, hrvatskih branitelja, a među njima onda i generala Praljka, što su dvije trećine hrvatskoga prostora spasili od etničkoga čišćenja nesrpskoga stanovništva, ali i vojnom obranom sačuvali državi teritorijalni kontinuitet, što je omogućilo međunarodno priznanje hrvatskoj državnosti.

Nakon početka srpske agresije na BiH, general Praljak je, kao rođeni Hercegovac, otišao braniti svoj zavičaj. Upravo je zahvaljujući hrvatskoj obrani u BiH od prvoga srpskog narstaja spašena ta zemlja od posvemašnje srpske okupacije, što je vrmenski stvoralo okolnosti za ustrojstvo tadašnje muslimanske, odnosno bošnjačke obrane.

U kasnijem, međusobnom muslimansko-hrvatskom sukobu, što ga je potaknula strategija Alije Izetbegovića potpunim nijekanjem neislamskih naroda u BiH, general Praljak je u skladu sa zakonitim hrvatskim vlastima u BiH branio svoj narod istodobno od velikosrpske i muslimanske agresije.

Unatoč tom muslimansko-hrvatskom sukobu, Hrvatska je i dalje naoružavala bosanske Muslimane, kao što im je pružala dobrotvornu pomoć, liječila im ranjenike u svojim bolnicama, primala izbjeglice i na svom teritoriju organizirala njihov društveni život, uključujući i školovanje muslimanske djece.

Na kraju, zahvaljujući hrvatskim vojno-redarstvenim pothvatima spriječeno je srpsko zaposjedanje UN-ove zaštićene zone Bihać, kojoj je bila namijenjena sudbina dotad već poklane Srebrenice.

Uostalom, deblokadom Bihaća i nastavkom hrvatskih osloboditeljskih pothavata stvoreni su preduvjeti za svršetak rata i potpisivanje mirovnih ugovora u Daytonu.

Za opstanak pak Hrvata u BiH zaslužno je ponajprije Hrvatsko vijeće obrane (HVO), kao vojno organizirani dio hrvatskoga naroda,

koji se morao podjednako braniti od srpskih i muslimanskih napadaja.

Da je ne daj Bože kojim slučajem HVO uzmaknuo pred muslimanskim napadajima hrvatski bi narod još tijekom rata potpuno nestao, kao što se to dogodilo u dijelovima središnje Bosne, koje su zauzele muslimanske postrojbe. Time bi jedna polovica BiH bila pretvorena u europsku "džamahiriju", s čijeg bi se prostora pripremali i izvodili islamistički napadaji na zapadne zemlje.

Uostalom, nisu li Hrvati iz BiH, dok se Srbi sve čvršće povezuju s Moskvom, a Bošnjaci pretežu Erdoganovoj Turskoj, jedini narod koji iskreno priželjkuje integraciju BiH u NATO i EU?

Sve su to bile dovoljno ozbiljne moralne reference koje generala Praljaka kvalificiraju za prestižnu Nobelovu nagradu. Nu kako politika, premda ne treba zanemariti i njezinu čudorednu protežnost, nije tek etička disciplina, nego i skup različitih odnosa moći, onda je bilo nerealno očekivati prihvaćanje ove nominacije.

Onaj tko pak niječe pravo hrvatskomu narodu u BiH na obranu od oružane agresije, bilo srpske bilo bošnjačke, taj mu niječe pravo na opstanak i život. A pravo na život je osnovno ljudsko pravo iz kojeg proistječu i sva druga prava pa i pravo na obranu od oružane agresije.

To je pravo Republici Hrvatskoj, a posebice kao svojevrsnu osvetu hercegbosanskim Hrvatima, u presudi generalu Praljaku, pokušao osporiti politički tribunal u Haagu, koji je umjesto pravno valjanih donio čito politikantske presude.

Bez obzira na povremeno neprimjerene i protuzakonite kvalifikacije hrvatske zajednice, a kasnije i Hrvatske Republike Herceg Bosne i HVO-a, činjenica je da su Hrvati kao državotvoran, dakle konstitutivan narod u BiH, politički organizirali prostor, gdje su na višestranačkim demokratskim izborima dobili vlast. Da se kojim slučajem nisu tako ustrojili, ne samo da bi kršili tadašnje zakone, nego danas vjerojatno o njima ne bismo ni razgovarali.

Naravno, na ozbiljnoj pravosudnoj razini ne bi mogao biti nikad niti donesen zaključak protiv legitimno ustrojene vlasti, koja je još k tomu u ratnoj pogibelji ustrojila za potrebe obrane i vlastitu vojnu silu.

Optužbe koje pokadšto pristizu na račun hrvatskoga naroda u BiH posljedica su politika koje su etnički čistile Hrvate s područja središnje Bosne i dijelova Hercegovine ili pak njihovih mentora, kojima je u datim okolnostima na međunarodnoj razini, zbog

očuvanja vlastitih probitaka, odgovaralo klevetanje hercegbosanskih Hrvata eda bi se za agresiju moglo optužiti Republiku Hrvatsku.

Time bi se relativizirala odgovornost Srbije za cijeli niz agresivnih ratova, od onih protiv Slovenije, Hrvatske, BiH pa sve do onoga na Kosovu, kad je morao intervenirati NATO.

Nakon relativiziranja odgovornosti postupno bi se izjednačila krivnja agresora i žrtve, što su čak i Hrvatskoj priželjkivale preživjele jugounitarističke i orjunaške snage raspoređene ponaprije u strankama sljedbenicama bivše jugokomunističke ideologije, ali i na uglednim mjestima po novostvrenim demokratskim hrvatskim strankama.

Hrvatska pak, što je bjelodano dokazao objavom mnoštva dokumenta upravo general Praljak, nije počinila nikakvu agresiju na BiH. Dapače, pomagala je HVO i muslimansku Armiju BiH da zemlju obrane od velikosrpske agresije.

Uostalom hercegbosanski Hrvati su na referendumu glasovali za nezavisnu državu BiH, što je omogućilo njezino međunarodno priznanje. Ustrojavanje Herceg-Bosne, osim što je bila prijeka potreba zbog nadolazeće agresije, ona je bila i izraz volje hrvatskoga naroda, kao konstitutivnoga čimbenika BiH, za autonomijom unutar tronacionalne države.

Na tragu hrvatskih političkih rješenja rađeni su i međunarodni planovi, koji su, da ih je prihvaćala muslimanska strana, svakako mogli s puno manje krvi riješiti pitanje mira u BiH.

Koliko je bilo opravdano rješenje što su ga predlagali Hrvati, ne pokazuje samo njihov opstanak i obrana u ratu, nego i tragičan aktualni egzodus koji je izravan posljedak nepostojanja odgovarajućih mehanizama zaštite njihovih ljudski i političkih prava, odnosno ključnih političkih sloboda.

Čini se kako to uviđa i EU, čiji Parlament u jednoj od svojih rezolucije poziva na federalno ustrojstvo BiH, a kako bi se spriječio proces nestajanja hercegbosanskih Hrvata i nova američka uprava inzistira na promjeni izbornoga zakona, kojim bi se zaustavila nastrana praksa da Hrvatima Bošnjaci biraju političke predstavnike.

Zato ovakvu sramotnu presudu generalu Praljku i hercegbosanskoj skupini treba gledati u svjetlu širih geopolitičkih odnošaja na jugoistoku Europe, ali i kao svojevrsno pokriće za nečeničbu ili pak

zločinidbu europskih politika prema velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku pa i BiH.

Od odgovornosti za ovako sramotnu presudu nisu izuzete ni jedna trećejanuraska vlada u Hrvatskoj jer su svojom činidbom ili pak propustima i nedjelotvornošću pripomogle kvalifikacijama "Bramertzove" presude.

Radikalnu montažu neostaljinističke presude Haaškoga suda čudoredno će uzvišen odgovor generala Praljaka potući nezakonje i nasilje "pravnih" zločinaca iz Haaga.

U političkom pak smislu poruka je to nama svima na moralnoj i na političkoj razini. Na političkoj da nikad nema predaje. Čak i onda kad je Bosna, kao danas, podijeljena između Srba i Muslimana, odnosno Rusa i Turaka.

Ona dok nas ima nije nije ni srpska ni muslimanska pa ni ruska, a još manje turska.

Njezina povijest je naša povijest, njezina kultura je naša kultura pa je i njezina sloboda i naša sloboda!

Zato bez slobode hercegbosanskih Hrvata i njihove autonomije nema ni integralne hrvatske slobode!

**J. PEČARIĆ, MATEMATIKA, PJESME I
NOGOMET. ZAGREB, 2018**

MATE KOVAČEVIĆ

**O SLOBODI GOVORA U DEMOKRATSKOJ
DRŽAVI
*JOSIP PEČARIĆ, MATEMATIKA, PJESME I
NOGOMET***

Knjiga publicističkih tekstova akademika Josipa Pečarića „Matematika, pjesme i nogomet“ podijeljena na šest poglavlja – Nepoćudne knjige, Još nepoćudnih tekstova, Kako se osvetiti nepoćudnom matematičaru i njegovim kolegama, Kako se osvetiti obitelji nepoćudnoga matematičara, Konferencija MIA 2018. te Nogomet, Thompson i matematika.

Ovaj niz od šest poglavlja upotpunjen je Izjavom HAZUDD-a u povodu 70. rođendana akademika Josipa Pečarića

Sam naslov prvoga poglavlja knjige otkriva apsurdnu činjenicu kako unatoč ustavom zajamčenim slobodama još uvijek živimo u prijepornom političkom sustavu, koji očito ne podnosi suprotstavljena mišljenja od onih javno nametnutih i masovno

promicanih, kao jedine mogućnosti pogleda na društvenu i političku zbilju.

Riječ je naime o dominantnom mišljenju što ga uz pomoć medijskoga stroja gotovo dva desetljeća beziznimno nameću političke elite koje se ciklički smjenjuju na vlasti.

Tri su ključne silnice koje određuju takav aktualni nastavak totalitarnoga mnijenja – jugoslavensko državnopravno nasljeđe, komunistička ideologija i bruxellesko komesarenje, koje uz to pogoduje širenju i razmnožavanju jugokomunističkoga mentaliteta.

Problem je, za razliku od drugih država nekadašnjega komunističkog bloka, nastao zato što u hrvatskoj državi nikad nije provedena lustracija zločinačkoga komunističkog režima niti je osuđena jugoslavenska okupacija hrvatskih zemalja.

U početku tek prikriveni pipci gotovo nevidljive hobotnice, koja se skrivala u pozadini hrvatske nacionalne pomirbe u posttvdmanovskom vremenu se pretvorila u monstruma, koji prijeti ne samo uništenju slobodi mišljenja, nego i cjelokupnoj hrvatskoj državi nastaloj upravo u dvostrukoj borbi protiv jugoslavenske okupacije i komunističkoga režima.

Različiti su auktori svojim prosudbama zastupljeni u prvom poglavlju, a tematiziraju pitanje staroga hrvatskog pozdrava „Za dom spremni“. Oni se pak, kao slobodni ljudi, zalažu za slobodu govora, a zauzimanjem za dekriminalizaciju tog pozdrava promiču oživotvorenje nacionalne tradicije, koja je upravo zbog jugoslavenske okupacije i u nju ugrađene velikosrpske politike – jednom u inačici svetosavlja, a drugi put kroz ideologiju komunizma – bila potisnuta i gotovo uništena tijekom gotovo cijeloga 20. stoljeća.

Njihovi pak protivnici svojim tvrdoglavim otporom, medijskim progonom, političkim odlukama i zakonskom sankcioniranju verbalnoga delikta reprezentativni su predstavnici žilavosti jugokomunističkoga režima, kojeg su inače Hrvati porazili na bojnopolju veličanstvenim vojnim pothvatima 1995. godine.

Kriminalizacijom hrvatske povijesti, tradicije i iz njih proisteklih sustava vrijednosti, Pečarićevi politički protivnici pokušavaju korać povijesti okrenuti unatrag kako bi sadašnju hrvatsku državu vratili u pretpolitičko stanje. Dakle, stanje kad Hrvatska nije bila nezavisna država, nego tek jedna administrativna jedinica unutar t. zv. SFRJ.

Drugo je poglavlje prirodni nastavak u unutarnjoj dinamici knjige, a u njem su već po Pečarićevu običaju uvršteni tekstovi više auktora, koji na temelju pasivnosti aktualne vlasti problematiziraju pitanje slobode govora i političkoga djelovanja u Hrvatskoj.

U trećem dijelu knjiga svojim tekstovima progovara o šutnji političkoga mainstreama na poteškoće pojedinca da se izbori za slobodu vlastitoga mišljenja, a riječ je o uglednom akademiku i u svjetskim razmjerima poznatom matematičaru, koji deklarativno demokratskom društvu, očito nema prostora za slobodu govora.

Četvrto pak poglavlje knjige tekstovima pokazuje kako mainstream iz pasivne uloge promatrača, zbog ustrajnosti pojedinca u borbi za svoju slobodu, prelazi u aktivno stanje i udara ga tamo gdje je čovjek najosjetljiviji – u obitelj.

Peto poglavlje ilustrira golemi ugled svjetskih razmjera akademika Pečarića u struci. Naime, njemu je bila posvećena Međunarodna matematička konferencija 2018. godine.

U šestom poglavlju cijeli je niz različitih auktora, koji se referiraju na sramotnu organizaciju dočeka hrvatske nogometne vrste, nakon osvajanja drugoga mjesta na Svjetskom nogometnom prvenstvu u Rusiji. Naime, organizator dočeka je, unatoč želji nogometaša da im na trgu bana Josipa Jelačića pjeva popularni pjevač i dragovoljac Domovinskoga rata Marko Perković Thompson, isključio mikrofon.

Ne znajući očito što čini, u javnost je - domaću i svjetsku - odaslao svojim nasilničkim činom sliku o stanju slobode javnoga govora u Hrvatskoj. O toj slici dokumentirano progovara i Pečarićeva knjiga!

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.**

MATE KOVAČEVIĆ

VELIKOHAAŠKO TRŽIŠTE

Predstavljanje knjiga Miroslava Međimorca i Josipa Pečarića, General Praljak, “General Praljak II. U obrani hrvatskog naroda” i “General Praljak III. S prijezirom odbacujemo Vašu presudu” u Domu hrvatskih branitelja - HVIDRA u Zagrebu, 3. travnja 2018.

Knjige Miroslava Međimorca i Josipa Pečarića temelje se na svojedobnom pozivu akademika Pečarića hrvatskoj javnosti, a poglavito njezinu mislenijem dijelu, da svojim potpisima predloži generala Slobodana Praljaka za Nobelovu nagradu, to prestižno međunarodno priznanje, što ga svake godine švedska Akademija dodjeljuje iznimno zauzetim mirotvorcima.

Kako je u međuvremenu t. zv. Haaško tržište na procesu generalu Praljku osudilo gotovo cjelokupni hrvatski narod i presudom

praktično poduprlo nastavak masovnoga istrjebljenja Hrvata iz Bosne i Hercegovine, knjige koje predstavljamo prirodna su protimba i otpor "velikohaaškom" političkom projektu, koji je svojevrsni presedan čak i u odnošaju na nacističke pravosudne projekte o uništenju židovskoga naroda tijekom Drugoga svjetskog rata.

Kako je riječ o formalno pravomoćnoj presudi, ona bi, ako se ne poništi, mogla doista biti međunarodniopravno opravdanje za nastavak ratne muslimanske kampanje protiv hrvatskoga naroda u BiH, a kao oglavni kamen po potrebi i za uništenje hrvatske države.

Upravo zato je potrebno, ali bez suvišnih lamentacija, s pravne, političke, povijesne, sociološke pa i ratnofilozofske strane neprekidno pisati, raščlanjivati, upozoravati i na budnost pozivati hrvatsku politiku kako bi se pokrenula na učinkovitiji posao glede poništenja spomenute presude.

Koliko vrijedi glas male Hrvatske nedavno je pokazala britanska kampanja u diplomatskim aktivnostima prema ruskom političkom modelu međunarodnih odnošaja.

Hrvatska je, premda ju nitko nije silio, odabrala pripadnost zapadnoj zajednici država pa osim obveza prema toj zajednici, unutar nje, ali i zajedno s njom, naravno, ako to hoće i umiju njezini političari, može zaštititi svoje nacionalne interese.

Zorno to pokazuje i ne baš davni upit britanskoga ministra vanjskih poslova tijekom posjeta Zagrebu: Što možemo učiniti za vas, na što je hrvatski odgovor nažalost glasio: Ništa!

Kako je Haaški tribunal, a zapravo tržište, prvenstveno političko-komercijalno sudište, onda i je i njegova djelatnost podložna političkim instrukcijama.

Naime, glas hrvatske države, kao i svake druge, ima svoju vrijednost, samo se njime treba mudro koristiti.

General Slobodan Praljak je bio hrvatski ratnik, koji se, u trenutcima jugoslavenske i velikosrpske agresije, što se pod okriljem raspadajućega komunizma strovalila na Hrvatsku, stavio na raspolaganje svomu narodu, kako bi, osim golih života, obranio tek uspostavljenu i na prvim višestranačkim izborima izabranu demokratsku vlast u Hrvatskoj.

Zahvaljujući ljudima poput Praljka obranjen je višestranački, parlamentarni demokratski sustav, ali i dvije trećine državnoga

teritorija na kojem je, unatoč ratnim okolnostima, tekao proces hrvatske prilagodbe zapadnjačkim društvima. U skladu s tim, nasuprot etničkom čišćenju što su ga provodile velikosrpske i jugokomunističke snage na zaposjednutom području, obranjana je Hrvatska jamčila jednakopravnost svim svojim državljanima.

Zasluga je, dakle, hrvatskih branitelja, a među njima onda i generala Praljka, što su dvije trećine hrvatskoga prostora spasili od okupacije, etničkoga čišćenja nesrpskoga stanovništva, ali i vojnom obranom sačuvali državi teritorijalni kontinuitet, što je kasnije omogućilo i međunarodno priznanje hrvatskoj državnosti.

Nakon početka srpske agresije na BiH, general Praljak je, kao rođeni Hercegovac, otišao braniti svoj zavičaj. Upravo je zahvaljujući hrvatskoj obrani u BiH od prvoga srpskog narstaja spašena ta zemlja od posvemašnjega srpskog zaposjednuća, što je vrmenski stvorilo okolnosti za ustrojstvo tadašnje muslimanske, odnosno bošnjačke obrane.

U kasnijem, međusobnom muslimansko-hrvatskom sukobu, što ga je potaknula strategija Alije Izetbegovića potpunim nijekanjem neislamskih naroda u BiH, general Praljak je u skladu sa zakonitim hrvatskim vlastima u BiH branio svoj narod istodobno od velikosrpske i muslimanske agresije.

Unatoč tom muslimansko-hrvatskom sukobu, Hrvatska je i dalje naoružavala bosanske Muslimane, kao što im je pružala dobrotvornu pomoć, liječila im ranjenike u svojim bolnicama, primala izbjeglice i na svom teritoriju organizirala njihov društveni život, uključujući i školovanje muslimanske djece.

Na kraju, zahvaljujući hrvatskim vojno-redarstvenim pothvatima spriječeno je srpsko zaposjedanje UN-ove zaštićene zone Bihać, kojoj je bila namijenjena sudbina dotad već poklane Srebrenice.

Uostalom, deblokadom Bihaća i nastavkom hrvatskih osloboditeljskih pothvata stvoreni su preduvjeti za svršetak rata i potpisivanje mirovnih ugovora u Daytonu.

Za opstanak pak Hrvata u BiH zaslužno je ponajprije Hrvatsko vijeće obrane (HVO), kao vojno organizirani dio hrvatskoga naroda, koji se morao podjednako braniti od srpskih i muslimanskih napadaja.

Da je ne daj Bože kojim slučajem HVO uzmaknuo pred muslimanskim napadajima hrvatski bi narod još tijekom rata

potpuno nestao, kao što se to dogodilo u dijelovima središnje Bosne, koje su zauzele muslimanske postrojbe. Time bi jedna polovica BiH bila pretvorena u europsku "džamahiriju", s čijeg bi se prostora pripremali i izvodili islamistički napadaji na zapadne zemlje.

Uostalom, nisu li Hrvati iz BiH, dok se Srbi sve čvršće povezuju s Moskvom, a Bošnjaci pretežu Erdoganovoj Turskoj, jedini narod koji iskreno priželjkuje integraciju te države u NATO i EU?

Sve su to bile dovoljno ozbiljne moralne reference koje generala Praljaka doista kvalificiraju za prestižnu Nobelovu nagradu. Nu kako politika, premda ne treba zanemariti i njezinu čudorednu protežnost, nije tek etička disciplina, nego i skup različitih odnosa moći, onda je bilo nerealno očekivati prihvaćanje Praljkove nominacije za Nobelovu nagradu.

Onaj tko pak niječe pravo hrvatskomu narodu u BiH na obranu od oružane agresije, bilo srpske bilo bošnjačke, taj ne samo da krši tada važeće zakonske propise, nego Hrvatima niječe pravo na opstanak i život. A pravo na život je osnovno ljudsko pravo iz kojeg proistječu i sva druga prava, pa i pravo na obranu od oružane agresije.

To je pravo Republici Hrvatskoj, a posebice kao svojevrsnu osvetu hercegbosanskim Hrvatima, u presudi generalu Praljaku, pokušao osporiti politički tribunal u Haagu, koji je, umjesto pravno valjanih donio očito politikantske presude.

Bez obzira na povremeno neprimjerene i protuzakonite kvalifikacije hrvatske zajednice, a kasnije i Hrvatske Republike Herceg Bosne i HVO-a, činjenica je da su Hrvati kao državotvoran, dakle konstitutivan narod u BiH, politički organizirali prostor, gdje su na višestranačkim demokratskim izborima dobili vlast. Da se kojim slučajem nisu tako ustrojili, ne samo da bi kršili tadašnje pozitivne zakone, nego danas vjerojatno o njima ne bismo ni razgovarali.

Naravno, na ozbiljnoj pravosudnoj razini ne bi mogao biti nikad niti donesen zaključak protiv legitimno ustrojene vlasti, koja je još k tomu u ratnoj pogibelji ustrojila za potrebe obrane i vlastitu vojnu silu.

Optužbe koje pokadšto pristižu na račun hrvatskoga naroda u BiH posljedica su politika koje su etnički čistile Hrvate s područja središnje Bosne i dijelova Hercegovine ili pak njihovih mentora, kojima je u datim okolnostima na međunarodnoj razini, zbog očuvanja vlastitih probitaka, odgovaralo klevetanje hercegbosanskih Hrvata e da bi se za agresiju moglo optužiti Republiku Hrvatsku.

Time bi se relativizirala odgovornost Srbije za cijeli niz agresivnih ratova, od onih protiv Slovenije, Hrvatske, BiH pa sve do onoga na Kosovu, kad je morao intervenirati NATO.

Nakon relativiziranja odgovornosti postupno bi se izjednačila krivnja agresora i žrtve, što su čak i u Hrvatskoj priželjkivale preživjele jugounitarističke i orjunaške snage raspoređene ponaprije u strankama sljedbenicama bivše jugokomunističke ideologije, ali i na uglednim mjestima po novostvrenim demokratskim hrvatskim strankama.

Ovdje posebno valja upozoriti na strategiju svojedobne skupine Erasmus, koja je 1992. na skupu u Zagrebu, na čelu sa Slavkom Goldsteinom i Vesnom Pusić trasirala politiku klevetanja Hrvata uopće, a posebice hercegbosanskih Hrvata.

Hrvatska pak, što je bjelodano dokazao objavom mnoštva dokumenta upravo general Praljak, nije počinila nikakvu agresiju na BiH. Dapače, pomagala je HVO i muslimansku Armiju BiH da zemlju obrane od velikosrpske agresije.

Uostalom, hercegbosanski Hrvati su na referendumu glasovali za nezavisnu državu BiH, što je omogućilo njezino međunarodno priznanje. Ustrojavanje Herceg-Bosne, osim što je bila prijeka potreba zbog nadolazeće agresije, ona je bila i izraz volje hrvatskoga naroda, kao konstitutivnoga čimbenika BiH, za autonomijom unutar tronacionalne države.

Borba za federalnim uređenjem višenarodne države, koja je tada pucala po svim šavovima, a hrvatski narod dvostrukom agresijom doveden na rub opsatnaka, nije nigdje i ni u kakvu pravu tretirana vanjskom agresijom!

Na tragu hrvatskih političkih rješenja rađeni su i svi međunarodni planovi, koji su, da ih je prihvaćala muslimanska strana, svakako mogli s puno manje krvi riješiti pitanje mira u BiH.

Koliko je bilo opravdano rješenje što su ga predlagali Hrvati, ne pokazuje samo njihov opstanak i obrana u ratu, nego i tragičan aktualni egzodus koji je izravan posljedak nepostojanja odgovarajućih mehanizama zaštite njihovih ljudski i političkih prava, odnosno ključnih političkih sloboda.

GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGA O GENERALU PRALJKU jednoj od svojih rezolucije poziva na federalno ustrojstvo BiH, a kako bi se spriječio proces nestajanja hercegbosanskih

Hrvata, ali i nova američka uprava, koja sve odlučnije inzistira na promjeni izbornoga zakona, kojim bi se zaustavila nastrana praksa da Hrvatima njihovi ratni protivnici, a dobrim dijelom zapravo agresori Bošnjaci biraju političke predstavnike.

Zato ovakvu sramotnu presudu generalu Praljku i hercegbosanskoj skupini treba gledati u svjetlu tada širih, a danas posve pogrešnih geopolitičkih odnosa na jugoistoku Europe, ali i kao svojevrsno pokriće za nečinitebu ili pak zločinidbu europskih politika prema velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku pa i BiH.

Od odgovornosti za ovako sramotnu presudu nisu izuzete ni jedna trećejanuraska vlada u Hrvatskoj, jer su svojom činidbom ili pak propustima i nedjelotvornošću pripomogle kvalifikacijama "Bramertzove" presude.

Radikalno opnašanje svojedobnih sovjetskih, a danas neostalinističkih presude Haaškoga suda hrvatskoh šestorki ćudoredno će uzvišenim odgovorom general Praljak potući nezakonje i nasilje "pravnih" zločinaca iz Haaga.

U političkom pak smislu poruka je to nama svima na moralnoj i na političkoj razini. Na političkoj - da nikad nema predaje. Čak i onda kad je BiH, kao danas, podijeljena između Srba i Muslimana, odnosno Rusa i Turaka.

Ona dok nas još ima, nije ni srpska ni muslimanska pa ni ruska, a još manje turska.

Njezina povijest je naša povijest, njezina kultura je naša kultura pa je i njezina sloboda i naša sloboda!

Zato bez slobode hercegbosanskih Hrvata i njihove autonomije nema ni integralne hrvatske slobode!

Na kraju, od objave prve Pečarićeve i Međimorčeve knjige iz serije o generalu Praljku, koju smo predstavili potkraj studenoga prošle godine, osim doista posjećениh predstavljanja, nisam zapazio našu političko-diplomatsku aktivnost oko mogućega poništenja presude.

Uz pristanak obitelji hrvatska bi politika na primjer trebala angažirati potvrđene pravne stručnjake u Americi, poput Mirjana Damaške, Luke Mišetića i drugih, kako bi se pronašao najadekvatniji pravni model za poništavanje ove pravosudne trgovine.

Politički pak put u tom poslu mogle bi otvoriti snažnije skupine hrvatskih lobista okupljene oko chivaških franjevacu te one u sklopu Hrvatske bratske zajednice.

Pa sve i kad ne bismo polučili željeni učinak, savjest bi nam bar bila mirnija, jer smo učinili ono što je bilo u našoj moći.

Politika i diplomacija u prvoj svjetskoj političkoj ligi, dakle na Zapadu, imaju nevjerojatnu moć! Nu za pobjedu, Hrvatska u svom diplomastkom sastavu morala bi imati bar jednoga Luku Modrića!

Mate Kovačević

STO MOJIH KNJIGA, ZAGREB, 2020.

MATE KOVAČEVIĆ

**IZBORITI SE ZA JEDNAKOPRAVNOST
HRVATSKOGA NARODA U BIH**

Objavljeno: 22. ožujka 2019.

Sinoć je u prostorijama Hrvatskog slova održano predstavljanje knjige Miroslava Međimorca i Josipa Pečarića „General Praljak, knjiga IV.“. Donosimo izlaganje jednoga od predstavljača Mate Kovačevića i popratnu galeriju fotografija s predstavljanja. (hkv)

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK – S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠE PODANIŠTVO, KNJIGA IV., ZAGREB,
2018.**

Večeras predstavljamo IV. svezak knjige „General Praljak“ autora Miroslava Međimorca i akademika Josipa Pečarića. Knjiga je svojevrsni zbornik tekstova, nastajalih kao "pučke" reakcije na

optužujući drugostupanjsku presudu Haaškoga tribunala šestorici hercegbosanskih Hrvata, među kojima i generalu Slobodanu Praljku. Svi uglavnom znamo formulaciju presude pa nema potrebe opetovati njezin sadržaj. Napominjem tek toliko da se iz njezinih kvalifikacija mogu izvoditi zaključci o općoj odgovornosti, ne samo hrvatskoga vojnog i političkoga vodstva nego i cjelokupnoga hrvatskog naroda za rat u Bosni i Hercegovini i sva zla koja su počinjena tijekom toga rata.

Previše bi olako bilo izreći tvrdnju kako su kvalifikacije iznesene u presudi hercegbosanskim Hrvatima mogle biti izrečene samo na sudovima totalitarnih režima.

No i ti su se režimi, bilo da je riječ o nacizmu, fašizmu ili komunizmu, premda su u političkoj praksi provodili politiku uništenje ili genocida pojedinih etničkih, narodnih ili klasnih skupina, ipak ustezali da u svoja programska načela ističu takvu politiku.

Još su manje to činili u sustavima vlastitih zakonskih odredaba!

Zato je kvalifikacija u presudi haaškoga tribunala hercegbosanskim Hrvatima ravna samo masovnom zločinu što su ga nacisti pokušali primijeniti istrjebljenjem Židovima. Uostalom posljedak te presude imao je sličan učinak na opstojnost Hrvata u BiH.

O kakvom se pak sudištu radi, kad je u pitanju Haaški tribunal, najbolje svjedoči činjenica da ono ni danas, dakle, godinu i više dana otkad je u vlastitom prostoru praktično smaknulo hrvatskoga generala, nije razriješilo bit samoga slučaja.

Ako zbog vlastite bahatosti sudište pak to ne želi razriješiti, onda se može govoriti o krajnjoj izopaki svjetskoga pravosudnog sustava koji pokušava institucionalizirati osvetničku politiku.

U hrvatskom slučaju to znači kako sudište nastoji nadoknaditi poraz politike koja je izgubila svoje bitke na vojno-diplomatskom polju tijekom velikosrpske agresije na Hrvatsku i BiH, s tim da optuženik na t. zv. sudski pravorijek nema pravo nikakva prigovora.

Pitanje pak o tomu kako je Haaški tribunal donio presudu mrtvom čovjeku treba postaviti ozbiljnim pravnicima i političarima koji se bave pitanjima kaznenoga prava.

Naime, još do koje desetljeće prije sudbeno sankcioniranje počinitelja kaznenih djela imalo je svrhu nadoknaditi štetu oštećenicima, a kazna koja u sebi ne bi sadržavala i svoju

pedagoškopopravnu dimenziju pretvarala bi se u suprotnost zadovoljenju pravde. U osvetu, što je onda sud i stavljalo u istu rzinu s kriminalcima!

Upravo zato što se ne žele baviti krajnjom svrhom kazne i zadovoljenjem pravde, nesuverena društva su se pretvorila u ostrašćene skupine za linčevanje progonjenih. Bilo da je riječ o pravim ili izmišljenim krivcima.

Zato mediji danas u progonu osumnjičenika imaju važniju ulogu od represivnoga aparata. Naime oni postaju njegov "egzekutivni organ" pa državna odvjetništva ili „tužiteljstva“ prestaju, zbog svoje klevetničke uloge, biti strana u postupku i pretvaraju se u jezičac na vagi koja određuje "pravdu".

Ta je izopačena činjenica potaknula promjene kaznenih zakona, koji su sada prepuni besmislenih vremenskih kazni od 40 i više godina zatvora, što je samo vidljivi simptom bolesti pravosudnih sustava, kojima je očito zadaća kaznom uništiti osuđenika, a drastičnim presudama prevenirati kaznene radnje, stvarajući strah kod potencijalnih počinitelja kaznenih djela.

Uniformiranje takvoga načina sudovanja, pravničke prakse i nametanje svima jedne tako neadekvatne pravne teorije, više stvara ozračje straha kod ljudi koji se istinski bore protiv samovolje različitih moćnika da bi zaštitili svoja osnovna prava pa i ljudsko dostojanstvo, nego što će proizvedenim strahom prevenirati buduće zlo-činidbe.

Produkcijom masovnoga straha omogućuje se manjini koja raspolaže s dovoljno moći da usmjerava većinu, njome upravlja i manipulira pa ju i rabi u borbi protiv onih kojima smeta upravo njihov nerazvidan i nepošten posao kao i posao na granici zakona pa čak i protuzakonit posao.

Problem je stvoren onoga trenutka kada su forme lažnoga sudovanja iz haaških sudnica počela preuzimati nacionalna zakonodavstva. U prvom redu Hrvatska, koja je uspjela odoljeti velikosrpskoj navali, muslimanskim prodorima prema jadranskoj obali, ali i nerazvidnim vojnim i političkim prijetnjama i na razvalinama međunarodne "miljenice" uskrsnuti vlastitu državnost.

Upravo su tim preuzimanjem odnosno "tribunalizacijom" nacionalnoga pravosuđa ratne žrtve postale masovno osumnjičenici, a dokazani ili vjerojatni zločinci iz tada još uvijek svježega

agresivnog rata protiv hrvatskog naroda poželjni mjesni, županijski pa i državni dužnosnici.

Organizatori hrvatske obrane preko noći su postali ratni zločinci pa su se sudovi počeli obračunavati s hrvatskim braniteljima, natječući se u tomu tko će činjenicom priznati najgnusniju laž.

Žrtvom takve sudbene politike postao je ponajprije general Mirko Norac, a iz nje se još ni danas ne može izvući istinski junak Domovinskoga rata Tomislav Merčep.

Kako god im bilo, ova su dvojica imali čak i sreću jer su, hvala Bogu, ostali na životu, što se ne može reći za jednoga od ključnih ljudi sisačke obrane - generala Đuru Brodarca, kojeg je praktično u zatvoru smaknula već spomenuta sudbena politika.

U ovakvom postupanju sudbene vlasti već je bila ne samo narušena nego znatnim dijelom i okrnjena nacionalna suverenost, koju po medijskoj javnosti danas potpuno nepotrebno progone donquiete hrvatske politike.

Oni koji još i danas vojuju protiv nacionalne suverenosti neka tu svoju načenost pokažu tako da na svojim nacionalnim sudovima procesuiraju na primjer odgovorne državljane za ratne zločine bilo koje velesile.

U protivnom neka se pokriju ušima i šute!

Ako se sad vratimo na strukturu knjige koju večeras predstavljamo, bez teškoća ćemo utvrditi kako su u njoj objavljeni hvale vrijedni tekstovi domoljubnih pojedinaca.

Treba naravno istaknuti da je od nezaboravnoga događaja u haaškoj sudnici, stoji u knjizi, jedan ugledni sveučilišni profesor napisao monodramu o generalu Praljku, izniman glumac ju izveo, a organiziran je i stručno-znanstveni skup kojem je povod pa i tema bila haaška presuda hercegbosanskim Hrvatima.

Nema u knjizi, ako sam dobro vidio, ni jedne državne ustanove! Isto tako nema ni jedne nacionalne kulturne ustanove koja bi svojim ugledom mogla posvjedočiti da su se Hrvati borili za svoju nacionalnu i individualnu slobodu – u Hrvatskoj, a još više u Herceg-Bosni!

Naš je narod organizirao svoje državne ustanove, kao i one kulturne pa i ustanove društvenohumanističkih znanosti. U tim ustanovama danas uglavnom sjede Hrvati pa su one, htjeli mi to ili ne priznati, na neki način i reprezentant, kao što je reprezentan cijeloga naroda bilo

i onih dvadesetak nogometaša, koji su prošloga ljeta postali svjetski nogometni dopravnici.

Za razliku od nogometaša koji „svojoj zemlji, svome narodu nose svaku pobjedu“, naši politički pa i kulturni reprezentanti ne mogu se pohvaliti sličnim ponosom.

Koliko se može, i može li se uopće podjariti gotovo ugašeni žar vatre u srcima tih hrvatskih ljudi, vrlo će brzo pokazati vrijeme.

Sve su to ozbiljna pitanja koja nam je u savjest urezao slučaj generala Praljka, a o snazi toga osjećaja, ovist će i odgovor na pitanje koliko smo i sami bili dostojni suvremenici ovog čovjeka velikoga značaja. Naravno odgovor će morati na to pitanje svatko sam sebi pronaći. Ako ne danas, a onda bar kad svatko bude na Vječnom sudu bude podnosio račune za vlastiti život!

Glede samoga slučaja generala Praljka i presude skupini hercegbosanskih Hrvata, smatram kako bi nas ova knjiga trebala potaknuti da se pokušamo zauzeti na tri ključne stvari, koje ova politička presuda sama po sebi zahtijeva.

Onima koji se bave načinom zadovoljenja pravde treba prepustiti pitanja pravne procedure u pokušajima da se ospore sulude tvrdnje i kvalifikacije haaške presude koja legalizira kolektivnu krivnju cjelokupnoga hrvatskog naroda za sudbinu i događaje u BiH tijekom 90-ih godina prošloga stoljeća, čime sudska odluka stvara preduvjete pa čak i potiče na njihove potpuno iskorjenjivanje iz BiH.

Izvojititi mogućnost osporavanja te presude pred građanskim sudom u New Yorku, sjedištu UN-a, već bi po samo sebi bila velika pobjeda. Ne bi to naravno u život vratilo generala Praljka, ali bi zato otvorilo mogućnost da se na nacionalnom sudu argumentima pobije politička presuda montiranoga procesa hercegbosanskim Hrvatima, što bi onima koji su preživjeli bila bar djelomična zadovoljština, a Hrvatima u Herceg Bosni otvorilo mogućnost da prežive, nakon što ih je haaška presuda zatočila u srpsko-muslimanski logor.

Treća i ključna točka iz slučaja generala Praljka jest zapravo njegova nijema oporuka - izboriti se za jednakporavnost hrvatskoga naroda u BiH. Tek bi u tom slučaju hrvatska žrtva na sudištu u Haagu, čak i s obzirom na sadašnju kvalifikacije iz presude, dobila svoj smisao, a stradalnici zadovoljštinu!

Uostalom, tako bismo mogli priznati samima sebi da smo ispunili vlastiti životni zavjet - biti slobodan!

Od večeras, dakle, svaki put kad se sjetimo generala Praljka, valja se prisjetiti kako posao nismo dovršili, a završiti ga možemo samo tako da svojom zauzetošću težimo ostvarivanju teritorijalne jednakpravnosti s druga dva naroda u BiH.

Pravno se to može zvati federalizacijom, konfederalizacijom, kantonizacijom, entitetizacijom, no u srcu hrvatskoga čovjeka, a poglavito njegovoj politološkoj odredbenici, to će uvijek značiti - Herceg Bosnu.

Pa neka nam onda živi naša republika Herceg Bosna!

<https://www.hkv.hr/reportae/ostali-autori/31520-m-kovacevic-izboriti-se-za-jednakopravnost-hrvatskoga-naroda-u-bih.html>

<https://hrvatskonebo.org/2019/03/23/m-kovacevic-izboriti-se-za-jednakopravnost-hrvatskoga-naroda-u-bih/>

<https://kamenjar.com/izboriti-se-za-jednakopravnost-hrvatskoga-naroda-u-bih/>

MATE KOVAČEVIĆ**PEČARIĆEVI STUPOVI HRVATSKE
DRŽAVNOSTI, DOM HVIDRA-E, 13. LIPNJA
2019.**

Prije slova o značenju "stupova Pečarićeve Hrvatske" potrebno je odgovoriti na nekoliko pitanje - što je nama, hrvatskom narodu, hrvatska država, što je ta hrvatska država svojim susjedima pa onda i što je ona velikim igračima svjetske političke pozornice?

Hrvatska država u razdoblju kada smo je mogli samo sanjati, onda kad smo je stvarali i kada smo se za nju krvavo borili, kao i danas kad svim silama nastojimo očuvati njezin život, uvijek je bila najbolji državnopravni okvir za opstanak hrvatskoga naroda.

Bez toga okvira, bez njezina oživotvorenja i ne daj Bože u slučaju utrućuća toga državnopravnog okvira, u pitanje bi bila dovedena opstojnost cjelokupnoga hrvatskog naroda.

Naime, svaka se država ravna prema svojim interesima pa zato i ima na raspolaganju pravni sustav te mehanizme represivnoga i sigurnosnoga aparata kojima od različitih ugorza štiti svoje državljane odnosno vlastitu državnu opstojnost.

Zato u demokratskim sustavima vlast i proistječe iz naroda, što u životu političke zajednice znači da narod na izborima bira zastupnike u zakonodavna tijela vlastite države pa su isključivo ti zastupnici za svoje dobre, loše i pogrešne odluke odgovorni svomu izbornom tijelu. Dakle, državljanima koji su ih i birali na te dužnosti.

U pravilu iznad te vlasti nema, niti može biti neke druge sekularne sile, što su svojedobno prepoznali pristaše prvoga hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana još 1990. godine, oblikovavši to načelo u glasovitu krilaticu kako je samo Bog iznad Hrvatskoga sabora.

U protivnom slučaju ne bi se moglo raditi o suverenoj državi, jer zakoni koje slobodnom voljom ne bi donosio Hrvatski sabor ne bi bili legitimni i ograničavali bi ključno načelo demokratskih sustava kako vlast proistječe iz naroda.

Ako vlast ne proistječe iz naroda, ona onda proistječe iz narodu nametnute sile - bilo da je riječ o samodržačkom uzurpatoru ili pak uzurpatoru izvan državnih granica, što je znak narušavanja ili gubitka državne suverenosti.

Takvi interesi nikad nisu, niti mogu biti, u skladu sa širokim interesima naroda pa se u slučaju narušavanja nacionalnih interesa može opravdano govoriti o agresiji i narušavanju međunarodnoga političkog sustava.

Nametanju tuđe volje, po zakonu se moraju usprotiviti sve državne ustanove, a na narušavanje suverenosti, bez obzira na koji način, reagira i svaki svjestan pripadnik narodne zajednice.

Svakom narodu, pa tako i hrvatskom, najbolji oblik za vlastitu afirmaciju jest njegova nacionalna država. Mi Hrvati posebno to nikad ne bismo smjeli zaboraviti!

Da smo slučajno sačuvali državnu neovisnost 1945., unatoč promjeni društvenoga uređenja, imali bismo manje gubitke, manje masovnih grobnica i manje stradalih obitelji.

Danas možemo samo zamišljati koliki bi, samo očuvanim životima mladih ljudi, bio naš potencijal. Ne treba ići u daleku prošlost da bi se stekli uvidi za te potencijale. Najbolje to svjedoče naši samostalni rezultati na svim područjima života, a posebno športa, u kojem do izričaja posebno dolazi viteški duh naroda.

Nisu li nam prije samo godinu dana svi svjestki mediji, inače obično neskloni malim narodima, ispjevali tolike hvalospjeve o hrvatskom nogometnom čuda?

U krajnjem slučaju očuvanje države, znači očuvanje nacionalne i osobne slobode pa je njezino očuvanje i pitanje opstanka cjelokupnoga hrvatskog naroda.

Hrvatska je susjednim narodima, uglavnom kad osjete njezine unutarnje slabosti, poligon za ostvarivanje vlastitih nacionalnih frustracija. Tako srbijanski ministar vanjskih poslova Ivica Dačić u svojoj skupštini govori o gubitku srpskih teritorija u Hrvatskoj, aktualna slovenska politika pokušava legalizirati nasilno oteta hrvatska područja, pojedinci iz talijanskoga političkoga miljea najavljuju zaposjedanje hrvatske obale, a i pojedinci iz mađarske politike, premda blago, ipak sve neskrivenije očituju želju za proširenjem svoga državnog teritorija i na hrvatska područja.

Bosanski muslimani, poput Srba iz Republike Srpske, nastoje hrvatska područja u BiH pretvoriti u vlastiti nacionalni entitet, a po mogućnosti, nakon toga, domoći se i dijela hrvatske obale.

Nisam pozvan davati savjete, a još manje nuditi rješenja Hrvatskoj vladi. Odgovor na srpske pretenzije jest samo žurna modernizacija hrvatskoga borbenog zrakoplovstva. Na bedastoće iz Trsta trebalo je i moglo se odgovoriti žurnim otvaranjem vojarnje u Puli, a s Mađžarima, koji su nam nakon 1918. uglavnom bili skloni, stvar se mogla riješiti tihim i diplomatskim putem.

Za velike igrače, poglavito one iz EU, odnosno politička središta Berlina i njegovih pristaša, Hrvatska je još uvijek poligon za oživotvorenje nekakve balkanske unije.

U aktualnom odnosu snaga svoje interese, kako je to nedavno poručio i ruski veleposlanik, Hrvatska je zanimljiva i ruskim političkim probitcima.

Dapače, veleposlanik Anvar Azimov, pohvalio se kako je Moskva u igri sa Zapadom u mnogočemu nadmudrila zapadne saveznike.

Kad se zna da EU, odnosno njezini glavni igrači - Berlin i Pariz, unatoč protimbi Washingtona, surađuju s Moskvom, onda iz veleposlanikove poruke proizlazi da je Moskva u Hrvatskoj nadmudrila Sjedinjene Države.

Interes pak SAD-a, a promovirao ga je Donald Trump, jest povezivanje država srednje Europe od Poljske do Hrvatske i stvaranje t. zv. upravnice Baltik Jadran.

Od velikih potencijala, Hrvatska je tijekom godina postupno odustajala, a da nije pronašla adekvatno rješenje ili nadomjestak spomenutim političkim i gospodarskim potencijalima.

Ne treba spominjati da na hrvatskom području svoje interese ima i gospodarski sve jača Kina te Turska koja se nastoji izvući iz sklopa američkoga interesnog područja i povezati se s Rusijom.

Osim velikih nacionalnih igrača na političkoj pozornici sve donedavno je figurirala i međunarodna institucija Haaškoga tribunala, kroz koji su se, uz samodržačke i diktatorske ovlasti određene skupine svjetskih moćnika, probijali i interesi velikih sila, a posebice Velike Britanije.

Taj nas je sud, osim što je upropastio živote časnih hrvatskih poijedinaca, proglasio i agresorima u BiH, čime je potaknuo

muslimanske političke inicijative za uništenjem hrvatskoga naroda u BiH.

Odgovor na ova pitanja, kao i na svakodnevnu kuknjavu medija i političara iz Srbije jest osnivanje posebnoga odjela u MVPEI i upraba međunarodnoga položaja kojega bar formalno Hrvatska ima svojim članstvom u NATO savezu i EU.

Umjesto svega toga, odnosno namjesto organiziranoga i promišljena rada, promicanja vlastitih vrijednosti i lobiranja, u Hrvatskoj su prisiljeni pojedinci svakodnevno po rubnim medijima braniti interese svoga naroda i svoje države.

Jedan takav pojedinac po načinu, ali gotovo institucija po djelovanju jest akademik Josip Pečarić, koji se u zadnjih tridesetak godina dotaknuo gotovo svakog problema koji je u pitanje dovodio opstojnost hrvatske države.

Ta bi se pitanja, kad se sve sagleda, mogla podijeliti na nekoliko skupina, koje je akademik Pečarić klasificirao kao napadaje na stupove hrvatske države i njihovu obranu.

Naime, osim političkih, državnih, gospodarskih, društvenih, kulturnih i uopće sekularnih pitanja, ima u hrvatskom slučaju i nešto nadnaravno, a riječ je o pojmu uskrnuća, što toliko smeta brojnim "knezovima ovoga svijeta".

Uskrnuće hrvatske države, koju je svijet bio odavna pokopao, svjedočanstvo vječnosti, s kojim već nekoliko stoljeća nepomirljivo ratuju zagovornici ne/kulture smrti.

Hrvatsko uskrnuće i njezina opstojnost pobija njihovo višestoljetno manipuliranje čovjekovom prirodom pa otud, preko različitih nevladinih, provaldinih, vladinih i inih skupina i udruga nastupaju legije klevetnika, kojima je cilj poljuljati vjeru u opstojnost jedine nam i vječne Hrvatske!

Napadajem na prvoga predsjednika dr. Franju Tuđmana, hrvatskoga Mojsija naših dana, želi se obeskrijepiti sama ideja samostalne i nezavisne hrvatske države.

Misle ti legionari-klevetnici da će različitim optužbama dr. Tuđmana poljuljati vjeru hrvatskoga naroda u njegovo djelo. A njegovo djelo, bez imalo pretjerivanja, jest samostalna, suverena, neovisna, nezavisna i demokratska hrvatska država.

Osim toga, ta je hrvatska država, zahvaljujući upravo prvom predsjedniku, bez obzira na naša nezadovoljstva Daytonskim

sporazumom, bila jamac opstojnosti hrvatskoga naroda u BiH, koji je čak i po tom sporazumu, u sklopu županijaskoga sustava unutar Federacije BiH, bio suveren narod.

Dario Kordić je nezamjenjivi junak naših dana. Naime, čovjek je pravedan osuđen na višegodišnju robiju. Čak mu ni sudci Tribunala nisu pronašli bilo kakvu krivicu. No, on je rađe prihvatio vlastiti križ, nego oslobađajuću presudu pod uvjetom da se pridruži legiji protuhrvatskih klevetnika.

S dubokom vjerom u Krista, poput prvomučenika Stjepana, dario Kordić ostao je trajni svjedok hrvatskoga uskrnuća!

General Slobodan Praljak je simbol hrvatskoga otopra, koji je pravo na život hrvatskoga naroda temeljio na svim pozitivnim dostignućima zapadne uljudbe. Licemjerni klevetnici nisu mogli prihvatiti čak ni vlastite uzuse i okvire ponašanja pa su ga, unatoč temeljito argumentiranoj obrani, pokušali osuditi.

Nisu uspjeli! Spriječio ih svojim odlaskom sam general Praljak! Nije im dopustio zadovoljstvo da oni utru jednu od svijeća hrvatskoga uskrnuća.

Sisački biskup mons. Vlado Košić neposredni je svjedok hrvatske ratne kalvarije, ali i njezina uskrnuća. Dostojan sin pravovjerne Stepinčeve Katoličke Crkve, meta je posebno razularenih legionara, koji smrad dovlače iz samoga pakla i nabacuju se na ovoga postojanoga hrvatskog svjedoka.

Blaćenjem karadinala Stepinca i njegova mlađega biskupskoga brata Vlade, nadaju se, kako će u samoj ideji zatrti misao na slobodnu hrvatsku državu, u kojoj, kao većina, žive čestiti i Bogu vjerni ljudi. Područje popularne kulture posebno je vezano uz legije klevetnika, a uporaba oblika te kulture za promicanje kulture života, posebno je rasrdila hijerarhiju klevetničkih legija, koja se se u hrvatskom slučaju ustremila na popularnoga pjevača, hrvatskoga ratnog dragovoljca i ratnika Marka Perkovića Thompsona.

Njegov utjecaj među mladom populacijom posebno raspamećuje zatirače svake hrvatske državnosti. Prenošenje, naime iskustva, misli i ideje hrvatske državnosti mladom pokoljenju gotovo je i bez Haaškoga tribunala unaprijed napisana smrtna presuda.

Akademik Pečarić se u svojim knjigama uhvatio u koštac sa svim spomenutim problemima. Posve naravno, zato je i sam došao u sukob s legijama idejnih, političkih i duhovnih protivnika.

No, unatoč svemu, postojani i neslomljivi akademik i dalje svjedoči o uskrnući hrvatske države i njezinim čvrstim te neoborivim temeljima!

Čestitam akademiku Pečariću!

Mate Kovačević

MATE KOVAČEVIĆ**MALKICA DUJEČ - JOSIP PEČARIĆ,
VJENCESLAV ČIŽEK, VLASTITA NAKLADA
I HRVATSKI SVJETSKI KONGRES, ZAGREB,
2019.*****Predstavljanje knjige u Domu HVIDR-e, Slovenska
ulica, Zagreb***

Pjesnik, publicist i hrvatski politički emigrant Vjenceslav Čížek rođen je u Đenovićima u Boki kotorskoj 1929. Učiteljsku školu je završio 1949. u Herceg-Novom. Godine 1953./54. uređivao je u Cetinju list "Omladinski pokret" te osnovao Klub mladih pisaca.

Zbog objavljivanja podrugljivih epigrama na račun totalitarne komunističke vlasti protjeran je 1954. iz Crne Gore.

Iste je godine započeo studij svjetske književnosti u Beogradu, a u proljeće 1955. je zbog pisanja proturežimskih satiričnih pjesama osuđen na dvije godine strogog zatvora i utamničen u Srijemskoj Mitrovici.

Nakon izdržane kazne 1957. na Filozofskom fakultetu u Sarajevu upisao je studij filozofije i povijesti. Diplomirao je 1961. pa otada do 1969. radio je kao gimnazijski profesor u Sarajevu, Kaknju, Kotoru, Titogradu i Foči.

Domovinu je napustio 1972. i otišao u emigraciju. Kao pjesnik, publicist, novinar i kolumnist surađivao je u iseljeničkim listovima "Hrvatska borba", "Hrvatski put", "Republika Hrvatska", "Hrvatska revija", a uređivao je i mjesečnik "Rakovicu".

U studenom 1977. u Italiji ga je kidnapirala Udba i dopremila u Jugoslaviju, gdje je u Sarajevu, 1978. na montiranom političkom procesu osuđen na 15 godina robije. U zatvoru je smješten s najgorim kriminalcima, a od posljedica torture i mučenja u zatvoru je oslijepio.

Zauzimanjem svjetske organizacije Amnesty International, međunarodnoga PEN-kluba i službenih njemačkih državnih tijela

pušten je nakon desetak godina iz zeničke tamnice i vraćen u Njemačku.

Kao "zatočenik savjesti" svojedobno je bio iznimno poznat u Europi i svijetu, no o njemu se danas u hrvatskim medijima ne može gotovo ništa pročitati. Umro je u Dottrmundu u Njemačkoj 2000., a pokopan je u Sinju.

Prve stihove i prozne sastavke počeo je objavljivati kao srednjoškolac, a dvjema pjesmama zastupljen je i u zborniku Stihovi mladih na Cetinju 1952.

Čížek je, prema HBL-u, pjesnik pobune protiv totalitarnih režima i mehanizama vlasti koji određuju i nadziru strukturu svijesti. Poetiku svojih satiričnih pjesama i proza, stoji u HBL-u, gradi na rastvorbi ispraznosti i besmisla samoupravnog nazivlja (Narodni narod, Novi Yugo ustav, Samoupravljačka gramatika s rječnikom).

Nasuprot motivici i vezanom stihu satiričnih društvenih pjesama stoje lirske minijature reminiscencije na rodnu Boku.

Pjesme piše u razdoblju od pedeset godina. Međutim, sveukupni mu je pjesnički opus ipak malen, svega stotinu i dvadesetak naslova. Književno mu je djelo, osim pjesničkoga, uglavnom satiričko i esejističko, na razmeđu književnosti, politike i filozofije, te publicističko.

Pjesništvo mu je raznorodno, od slobodna stiha lirike krajolika do misaonih i nostalgичnih pjesama djelomično vezana stiha, pisanih potkraj života. Pjesme su mu vrlo često maleni, sažeti i hermetični zapisi, zatim satirični stihovi, a neke su pisane u prozi.

Poznavatelji Čížekova djela smatraju pjesme posvećene Boki najboljim što je napisao. Kratki ciklus od samo sedam naslova, potvrđuje ga kao izvrsna pjesnika, jedinstvena senzibiliteta upravo za bokeljske posebnosti.

U političkim tekstovima analizira političko otuđenje, državni ateizam, pluralizma, načine učvršćivanja vlasti.

Likovno djelo Vjenceslava Čížeka, sastoji se od ponešto crteža i slika te skulptura koje su njegovom rukom obrađeni prirodni drveni artefakti, da skulpture

Njegov esejistički opus čine filozofska odredbenica kojom otkriva misao o čovjeku, politička – usmjerena prema demokraciji i pravu hrvatskoga naroda da stvari hrvatsku samostalnu državu te etička, u kojoj je sve usmjereno slobodi pojedinca i naroda te istini.

Satiričko djelo od rugalice narodu sa samo jednom glavom pa do likovnih kolaža, osmišljeno je borbom za istinu.

Memoaristika ("Među nakotom zloduha" i "Moje tamnovanje") je također vrlo zanimljiva sastojnica Čížekova djela.

Čížek između 1991. i 2001. objavio šest knjiga, dvadeset i dva članka i ogleda te je zabilježeno devet u tisku objavljenih razgovora s njim. Tri knjige su pjesničke, s time da Bosonoga prašina donosi zapravo izabrane pjesme iz prve knjige Krvopisi predsvanuća (Buenos Aires, 1989.), a ostalo su satire, zapisi iz tamnice i politički ogledi.

Knjiga pak koju večeras predstavljamo, sastavljena je od tekstova dvaju auktora - književnice Malkice Dugeč i akademika Josipa Pečarića.

Zato, ali i ne samo zato, knjiga se može podijeliti na dva dijela.

U prvom dijelu koji započinje posvetnom pjesmo Vjenceslavu Čížeku Malkice Dugeč niz je od osam auktoričinih tekstova - Vjenceslav Čížek - čovjek i pjesnik, Život i djelo hrvatskoga pjesnika Vjenceslava Čížeka, Buntovni sanjar - tragom političkih poruka prof. Vjenceslava Čížeka, Prema sretnijoj Hrvatskoj, Vjencislav Čížek - Misli uz 10. obljetnicu smrti, Ljudsko lice istine, Vjenceslav Čížek - jedan život za Hrvatsku.

Prvi dio knjige završava nizom od četiri pjesme koje je auktorica posvetila ovom hrvatskom stradalniku, pjesniku i emigrantu.

U svojim tekstovima Dugeč prikazuje uglavnom životni put, stradanje i stvaralaštvo Vjenceslava Čížeka, zapravo riječ je o fragmentarnom životopisu te prikazu njegova književno-umjetničkoga i političkoga djela.

Neki su joj tekstovi publicirani u glasilu Hrvatske narodne zajednice "Republika Hrvatska", a neki su pripremljeni u obliku izlaganja prigodom obljetničkih skupova posvećenih Čížeku.

Zbog gotovo općega zaborava koji prekriva hrvatsku političku borbu, a posebice sudbinu i djela hrvatske političke emigracije, dobrodošlo je publiciranje Malkičinih tekstova, koji na obavijesnoj razini upućuju ne samo stručnu javnost, nego i sve čitatelje na vrijednosti što su ih živeći u gotovo nemogućim uvjetima stvarali istaknuti hrvatski pojedinci, među kojima posebo mjesto zauzima i Vjenceslav Čížek.

Tako je ona natuknica o Čižeku u HBL-u iz 1993. nastala na temelju Dugečina esejja "V. Čižek - čovjek i pjesnik" objavljen kao pogovor u njegovoj zbirci "Krvopisi predsvanuća".

Tekstovi akademika Pečarića, njih 12 - Simbol Zaljeva hrvatskih svetaca, Čižek - pjesnik hrvatske Boke, Velikosrbi svojataju i po Španjolskoj, Boka i Hrvfati, Očuvanje hrvatskoga identiteta kroz stoljeća, Hrvati u Crnoj Gori, Egzodus iz Boke, U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski, Stradanja Hrvata Boke kotorske u Jugoslavijama, Tko je Kočanova 'kumica' iz Akademije?, Vole svojatati hrvatsko, Čižek i Pečarić.

Niz ovih tekstova opet završava govorom Malkice Dugeč "Nad odrom prof. Vjenceslava Čižeka".

Ako je prvi dio knjige posvećen ponaprije tragičnoj sudbini pjesnika Čižeka, onda je drugi posvećen sudbini njegova zavičaja - Boki kotorskoj, tom Zaljevu hrvatskih svetaca, hrvatskih pjesnika, u kojem, kako akademik Pečarić, parafrizirajući biblijski tekst, stalno opetuje kako u Bioki svaki kamen govori hrvatski.

Pečarićevi tekstovi, kojima nastoji upoznati hrvatsku javnost o položaju Hrvata u Boki kotorskoj i Crnoj Gori te položaju i značenju Boke u hrvatskoj kulturnoj i političkoj povijesti, nastajali su tijekom devedesetih i ranih 2000.-tih.

Procesi potaknuti stvaranjem Kraljevine SHS i dviju Jugoslavija demografski su opustošili te hrvatske zemlje, a naknadnom srpskom kolonizacijom taj povijesni hrvatski prostor pretvaran je u ekskluzivne prostor srpske države.

Na taj su način slikovite mediteranske urbane cjeline, tako karakteristične za hrvatski jadranski prostor, doseljavanjem pravoslavnoga pučanstva pretvarane u mjesta sa srpskom većinom.

Uz programirano doseljavanje nehrvatskoga stanovništva, razvijen je sustav pritisaka, zastrašivanja, zlostavljanja, progona i ubojstava starosjedićkih Hrvata, što je kod njih trebalo potaknuti posrbljivanja ili montenegrizaciju.

Pečarić precizno uočava dva cilja te velikosrpske politike - pokušaj da Srbija od kontinentalne postane pomorska zemlja, a zbog četiristoljetne kulturne oskudice, i prisvoji hrvatsko kulturno nasljeđe, kojim bi se u međunarodnim odnošajima etablirala kao europska, a ne orijentalna zemlja.

Kulturno nasljeđe bokokotorskih Hrvata nije samo sastavni dio integralne hrvatske kulture, nego je i po mnogim svojim elementima i dosezima njizin bolji dio.

Pečarićevi tekstovi ne ostaju samo unutar Zaljeva hrvatskih svetaca. Oni se duž obale protežu sve do Bara pa i okolice Skadarskoga jezera oko kojeg su još u 19. stoljeću živjeli Hrvati.

Upravo su ovi Pečarićevi tekstovi bili poticajni jednom dijelu hrvatskih znanstvenika i kulturnih djelatnika da se upute u Boku pa i južnije kako bi napokon istražili jedan potpuno prešućeni dio hrvatske kulturne baštine.

Osim toga, stvaranjem neovisne države Crne Gore stvoreni su preduvjeti i za slobodnije očitovanje hrvatske nacionalne svijesti u toj državi, a otvaranjem hrvatskoga konzulata u Kotoru, osnivanjem HNV Crne Gore te ulaskom u crnogorski parlament zastupnika hrvatske manjine u CG dobri su znaci otopljanja stogodišnje zime.

Pečarić je, osim državno-pravnoga izlučivanje Boke iz sastava Dalmacije odnosno Hrvatske, svojim tekstovima zahvatio i stradanje hrvatskih ljudi u Boki kotorskoj, posebice neposredno poslije Drugoga svjetskog rata te tijekom i posloje Domovinskog rata.

Glavna je poruka ove knjige, a o tomu svjedoči pojedinačna sudbina Vjenceslava Čičeka kao i skupna sudbina Hrvata Boke kotorske, da je svaki narod bez vlastite države osuđen na propast, negdje brže, negdje sporije, ali ga na kraju čeka smrti i potpunu nestanak.

Pečarić je oslikao sudbinu Boke, a slično je s istim protivnikom završio i istočni Srijem sa Zemunom. Danas pak slike hrvatskoga nestajanja svakodnevno možemo gledati u sudbini hercegbosanskih Hrvata.

Njihov bi nestanak s političke pozornice kao državotvornoga čimbenika u pitanje doveo teritorij južne Hrvatske. Naime, Dubrovnik i cijeli prostor do Splita brane se upravo na tom području.

Što se pak tiče Vjenceslava Čičeka, kroatistika i kroatologija već su davno trebale odraditi svoj dio posla. Premda imamo šest Filozofskih fakulteta i Hrvatske studije gotovo je nemoguće povjerovati da se od tolikih stručnjaka gotovo nitko nije uhvatio u koštac s Čičekovim književno-publicističkim djelom, pomno ispitao njegovu poetiku i stavio ga u konteksti povijesti hrvatske književnosti.

No Čižek nije zanimljiv samo po svom književnom djelu. Njegova bi biografija moga biti trajni poticaj za različita umjetnička stvaralašta - ponaprije filmsko, dramsko i mnoga druga.

Valja nam se nadati kako u nezavisnoj Hrvatskoj zaborav i memoricid ne će, kao nacionalne značajke, biti trajni pratitelji hrvatske znanosti, izobrazbe, školstva i javnosti.

Tomu bi vrlo poticajno mogla doprinijeti i ova knjiga!

U protivnom, osuđeni smo na smrti!

<http://ogranakmaticehrvatskeuzadru.hr/wp-content/uploads/2020/04/Zadarska-smotra-1-3-2020..pdf>

AKADEMIK IVAN ARALICA, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM.

MATE KOVAČEVIĆ

PREDGOVOR

Akademici Ivan Aralica i Josip Pečarić, ma što god tko o njima mislio, iznimne su pojave hrvatskoga duha - jedan književnik, drugi matematičar, a obojica pak svojim esejističkim i publicističkim radom daju u našem vremenu nemali obol hrvatskoj svagdašnjici.

O Araličinu romanesknom, pripovjedačkom i esejističkom djelu ispisana je gotovo cijela jedna knjižnica tekstova, ali je nažalost ono još uvijek nedovoljno istraženo. Koliko god su njegova djela plijenila pozornost čitatelja, gotovo istodobno s pojavom u javnosti, pratila ih je nesmiljena, vrlo često bezočna i agresivna kampanja Araličinih političkih protivnika.

O Pečarićevim matematičkim radovima i njegovim prinosima na polju teorije nejednakosti najbolje svjedoče brojna međunarodna priznanja i naraštaji brojnih matematičara koje je vodio do najvišega akademskoga stupnja.

Posve drugo, nu ne i bez poveznice s matematikom, bar kad je riječ o logici izlaganja i strasti, Pečarićevo je polje publicistika, u kojoj gotovo medicinski precizno dijagnosticira bolesti, zablude, podvale

i izopake hrvatske politike, koje onda na svoj osebujuć način matematički precizno i argumentirano raščlanjuje i rješava.

Upravo ova knjiga posvećena živućem hrvatskom klasiku pokazuje ne samo glavne značajke javnih fenomena - književnika Aralice i matematičara Pečarića, nego i turobnih problema s kojima se svakodnevno bori hrvatsko društvo.

Sastavljena od različitih žanrovskih vrsta - polemika, eseja, reagiranja, osvrta, razgovora, apela i pisama, ali i tekstova auktorata koji su pisali o Pečariću, nije samo slika idejne pa čak i ideološke borbe u hrvatskoj javnosti, nego i pokazatelj stanja u kojem se tijekom obnove državnosti našao hrvatski nacionalni korpus nakon veličanstvene ratne pobjede nad Srbijom i komunističkom Jugoslavijom.

Nikad provedena lustracija omogućila je revitalizaciju starih jugoslavenskih i boljševičkih struktura, koje su poslije smrti prvoga hrvatskog predsjednika i obnovitelja državnosti dr. Franje Tuđmana trećedanuarskim preuzimanjem vlasti 2000. godine, slijedećih petnaestak godina projektom detuđmanizacije vodile razgradnju nacionalnih institucija i sustavno progonile sve sudionika u obnovi hrvatske državne nezavisnosti.

Kao jedan od prvih rezultata te detuđmanizacije bijaše odbacivanje nacionalne pomirbe, što će se procesom, dva desetljeća kasnije, stvaranjem nepremostivih unutarnacionalnih podjela, pretvoriti u "pomirbu" hrvatskih političkih jugofila s velikosrpskim agresorom. To pak na unutarpolitičkom polju uglavnom znači pojačavanje represije i progona državotvornih, danas bismo rekli suverenističkih strujanja, a na državnopravnom području, zbog ionako skiskoga terena, prijeti nam samoodreknuće od hrvatske državnosti, a kako bi se zadovoljili srpski apetiti, i sve izglednije političko približavanje Beogradu.

Kad zakažu političke organizacije ili se tijekom vremena potroše njezine ideje, na pozornicu stupaju onda ugledni pojedinci, koji svojim djelom, svježinom ideja, raskrinkavanjem podvala i neprestanim pozivima pokušavaju upozoriti klonulu javnost na pogibelji koje se valjaju duboko u pozadini perfidno vođenih političkih operacija.

Razvoja takvoga političkog procesa može se znatnim dijelom ili pak u svojim načelima pratiti upravo kroz ovu Pečarićevu knjigu, u koju su uvršteni tekstovi nastajali zadnjih dvadesetak godina.

Prva dva teksta potječu iz 2001. godine, u kojima akademik Pečarić piše o reakciji skupine članova HAZU, koji su, poput nekadašnjih "subnorovaca" napali književnika Aralicu zato što je u romanu "Ambra" ne samo genijalno ocrtao tadašnje hrvatsko političko društvo, nego i stvorio trajne likove hrvatske političke zbiljnosti.

Druga skupina tekstova posvećena je Haaškom sudu, a stožerno mjesto zauzima Pismo Vijeću sigurnosti Ujedinjenih naroda, u kojem je poredano 30 zahtjeva, koji počinju zazivom "Ne tražimo od vas" sa zaključnim pozivom "Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje!" Pismo je potpisalo mnoštvo hrvatskih uglednika, a ispod njega su ispisana i njihova imena. Intonacija i zazivi pisma, unatoč nestanku Haaškoga suda, gotovo su i danas suvremeni u napisima onih intelektualaca, što se opiru stremljenjima sve pogibelnije memorandumske politike, koja očito i u Zagrebu ima svoje moćne zagovornike.

U nizu tekstova koji počinju već spomenutim Pismom Vijeću sigurnosti, akademik Pečarić raskrinakava političku dimenziju rada Haaškoga tribunala, koji očito nije samo sramota međunarodnoga sudovanja, nego je, kao eksperiment, svojevrsni hibrid najgorih slučajeva u sudovanju dvaju prošlostoljetnih totalitarnih režima.

U trećoj skupini tekstova Pečarić raščlanjuje pozadinu kampanje protiv popularnoga hrvatskog pjevača Marka Perkovića Thompsona, koji se, kao hrvatski dragovoljac, zbog svojih domoljubnih pjesama našao na udaru političkih snaga, koje su vodile proces detudmanizacije i urušavanje hrvatske državnosti. U ovoj skupini su, između ostalih, i dva Araličina teksta - Anđeoska bjelina Perkovićeve poezije i Marko Perković Thompson genij je kojega je otkrio drugi genij Zdenko Runjić. U ovoj skupini je i nekoliko pisama javnosti i dužnosnicima protiv zabrane Thompsonovih koncerata s potpisnicima, pismo prijatelju Slobodanu Langu te tekst Dva hrvatska pogleda na pozdrav "Za dom spremni".

U četvrtom dijelu knjige Pečarić obrazlaže svoju ulogu u kandidaturi i zauzimanje u kampanji prof. dr. Mirosvava Tuđmana za hrvatskoga predsjednika.

U petom poglavlju knjige složeni su tekstovi pod naslovom "Ustašoidni akademici", a rubrika počinje Pečarićevim interviewom na radiju SBS u Australiji 1993., iz kojeg se mogu doznati detalji o Pečarićevu znanstvenom i javnom radu. Drugi je tekst posvećen nedavno preminulom akademiku Dubravku Jelčiću, u kojem Pečarić, između ostaloga, piše i o svojoj suradnji s tim nezaboravnim znalцем hrvatske pisane riječi. Slijedi polemički tekst s redakcijom Ferala koja je napadala Pečarićevu knjigu "Brani li Goldstein NDH" te govor s predstavljanja knjige "Kako su rušili HAZU". Tekstovi raskrinkavaju tendencije te otkrivaju taktiku, ali i ciljeve procesa detuđmanizacije u kulturno-znanstvenim krugovima. Govor pak s predstavljanja knjiga koje su u suautorstvu napravili Miroslav Međimorec i akademik Pečarić ne otkriva samo svu tragiku slučaja generala Slobodana Praljka, nego upravo na njem primijenjene postupke i posljedice procesa detuđmanizacije, započete još 2000. godine. U ovu je rubriku uvršten i tekst Miroslava Tuđmana s predstavljanja Pečarićeve knjige "Propade im crvena Hrvatska" te Pečarićev tekst "Sprega Josipović - Šešelj", u kojem, na konkretnim slučajevima, upozorava na proces stvaranja hrvatsko-srpske koalicije.

U završnom, šestom poglavlju knjige objavljena su i druga otvorena pisma javnosti, nacionalnim i državnim ustanovama te dužnosnicima, čiji je inicijator bio akademik Pečarić, a vezana su, također, uz osobe ili pojave koje su u svojim postupcima medijskoga ili sudbenog terora vodili i organizirali nositelji detuđmanizacije. Rubrika počinje otvorenim pismom u povodu hajke na velikoga hrvatskog književnika Milu Budaka. Ispod pisma su također objavljeni potpisnici, a slijede i tekstovi potpore. Slično je uređen i poziv dužnosnicima da spase život generalu Branimiru Glavašu, koji je zbog sudbenoga progona štrajkao glađu. U ovoj rubrici i niz tekstova govori o odnosima u HAZU, a predstavlja ih paralelni i polemični interview objavljen u jednom tjedniku akademika Pečarića i Vlatka Silobričića. Među događajima u HAZU posebno se ističe i tekst o Mesićevu predavanju o povijesti academicima. Vrijedan je i poziv vlastima da iz škola povuku sporne udžbenike, u kojima se pokušavala izjednačiti odgovornost za rat i zločine između Hrvatske, koja se branila i srpske agresorske strane te Prosvjed zbog

napadaja na hrvatski suverenitet, kao i Apel hrvatskoj javnosti zbog medijskih manipulacija.

Pečarićeva knjiga nije samo podsjetnik na jedno vrijeme koje smo proživljavali i preživjeli, nego je vrlo aktualno upozorenje na sve ono što bi nam se moglo dogoditi, ako se kao narod pravodobno ne otrijeznimo od pijanstva u krvavim balkanskim noćima!

Mate Kovačević

ZAVRŠNI TEKST

MATE KOVAČEVIĆ

**JOSIP PEČARIĆ, "REVIZIONISTI U HAZU",
VLASTITA NAKLADA, ZAGREB, 2020.
PREDSTAVLJANJE KNJIGE 13. LISTOPADA
U CRKVI SVETA MATI SLOBODE**

U Hrvatskoj se mnogi još i danas boje optužbe za revizionizam. Ne samo ponekad, taj strah vrlo često nije nerazložan, jer tako plasirana optužnica nekad je značila ne samo javnu osudu, nego redovito i progone, što je, osim višegodišnjega robijanja, često svršavalo i tragičnom smrću progonjenika.

Zabog poluga moći što ih sljedbenici bivše jugokomunističke ideologije i dalje drže u suvremenom hrvatskom društvu optužnica za revizionizam nije nimali bezopsana jer tužitelji raspolaže realnom institucionalnom i političkom moći.

Upravo takvo etiketiranje tužitelji i podgrijavaju, jer im u stanovitu demokratskom ruhu omogućuje diktaturu upravljanja javnim znanjem, dok istodobno u mentalnim kavezima drže zatočenom najveći dio javnosti pa i gotovo cjelokupan hrvatski narod.

Optužnica za revizionizam inače je oružje iz staroga boljševičkog arsenala, kojim se prvotno označavalo struju unutar radničkoga pokreta koja je napuštala program marksističke revolucionarne borbe i nasilja te prihvaćala legalno nadmetanje s građanskim strankama za promjenu nepravednih društvenih odnošaja.

Tako se revizionizam izravno suprotstavio nasilničkoj revolucionarnoj marksističkoj nauci dovodeći u pitanje njegova filozofska, gospodarska i politička načela pa su ortodoksi Lenjin, Kautsky i Rosa Luxemburg žestoko napadali i zabranjivali revizionističke teze.

Zato je optužba za "revizionistička gledišta" vodila isključivanju iz javnog života, a poslije i političkome progonu jer se u boljševizmu i komunističkim poredcima svako odstupanje od opće linije smatralo protumarksističkim.

Premda je sve manje onih koji se sjećaju nekadašnjih Staljinovih optužaba jugoslavenskih komunista za revizionizam, jamačno je još uvijek dovoljno onih koji se mogu sjetiti međusobnih prijevora između Kine i SSSR-a te Albanije i SSSR-a u kojima su protivnici također optuživani za revizionizam.

Dakle, klevetnici koji raspolažu optužnicama za revizionizam uglavnom su boljševičkoga mentaliteta pa oni svijet, unatoč svim promjenama zadnjih tridesetak godina, ne mogu sagledati u njegovoj višestranosti, nego ga i dalje motre svojim ortodoksnim očima, što ih više svrstava među isključive religijske sekte nego u političke organizacije.

Latinska pak riječ revizija u hrvatskom jeziku znači ponovni pregled ili provjeru. Ona u pravu ima više značenja, a, uz ino, znači i ponovno razmatranje spora zbog činjeničnih ili pravnih razloga dok je revizija u postupovnom pravu pravni lijek protiv drugostupajnske presude.

Revizionizam pak prema hrvatskim izvorima je pokušaj promjene postojećega stanja - odnosa, zakona, ustava, granica i sl.

Dakle, ako se izuzme boljševičko značenje, revizionizam na ostalim područjima ljudskoga djelovanja primarno ima pozitivno značenje, jer otvara putove u traženju cjelovitije istine, uklanja nepravedne, montirane ili na, krivokletstvu i krivotvorinama zasnovane presude, a u znanstvenom smislu svakom naraštaju otvara u spoznaji nove vidike.

Onoj preživjeloj, jugokomunističkoj, dogmatskoj i boljševičkoj

struji hrvatske politike, osim njegove negativne boljševičke konotacije, zato ne odgovora bilo kakav revizionizam. Naime, status quo omogućuje im nesmetano upravljanje ne samo državom i njezinim pučanstvom nego i njihovim mislima.

Premda se ni u najskrovitijem dijelu svoga bića nisu mogli nadati sadašnjem vitalizmu, upravo su te konzervirane okamine postale zaprjekom svakom uspjehu hrvatske države, ali i pojedinačnim uspjesima iznimnih hrvatskih ljudi.

Knjiga akademika Pečarića koju večeras predstavljamo skup je publicističkih radova u kojima na vlastitom primjeru pokazuje sukob s tužiteljima, zapravo s reprezentativnim pojedincima i skupinama, koje kao nevidljivi protivnici vlastitom rukom upravljaju posvemašnjim javnim prostorom - kako posebničkim tako i javnim medijima, a sve više i nacionalnom politikom.

Možda su tužitelji Haaškoga suda, utjelovljeni posebice u pralik švicarske pravnice Carle del Ponte po svojoj misiji najbliži našim u novo demokratsko ruho odjevenim boljševicima, jer su i njihovo glavno oružje bile moć, a ne činjenice. Zato će, uza svu nanesenu štetu narodima i pojedincima, ti haaški likovi ostati trajno ona ružnija strana međunarodnoga sudovanja, ali i njegove politike.

U proslavu knjige akademik Pečarić nas uvodi u samu srž sukoba s tužiteljima jugoboljševičkoga dogmatizma. Unatoč tomu što se urušila jugoslavenska država, na dijelovima njezina zgarišta uskrsnula hrvatska nezavisnost, a sa svjetske pa i hrvatske pozornice nestao komunizam, oni i dalje nastavljaju suvereno klevetati i lagati, kako bi lažima paralizirali svaki razvoj hrvatske državnosti.

Onako kako je Žarko Puhovski lažnim svjedočenjem radio na montiranim procesima hrvatskim sveučilištarcima 1972., a dvadesetak godina kasnije u Haagu i hrvatskoj državi te njezinim generalima, isto su tako postupali u publicistici i historiografiji promicatelji bezbrojnih laži o hrvatskom narodu i njegovoj povijesti otac i sin Goldstein, što akademik Pečarić jasno argumentira.

Drugi tekst o matematičkom povjesničaru iz svoje književne perspektive piše donedavni predsjednik DHK Đuro Vidmarović, u kojem posebno ističe Pečarićevu hrabrost u borbi za slobodno izražavanje riječi.

Slijede dva kratka pisma - ministrice znanosti i obrazovanja te predsjedniku HAZU, koji u knjizi slove kao pokazatelj nedostatka

nacionalne svijesti u najvišim institucijama hrvatske države: političkoj - jednom ministarstvu te kulturno znanstvenoj - Akademiji.

Desetljećima je u bivšoj SFRJ optužnica za logor Jasenovac visjela kao omča nad vratom hrvatskoga naroda. Sve dok se jasenovačke problematike historiografski nije dohvati povjesničar Franjo Tuđman i raskrinkao izmišljenu brojku od 17000 000 navodnih jasenovačkih žrtava.

Na tragu beogradskoga militarizma zagrebački "istoričari" otac i sin pokušavali su održavati velikosrpski mit o Jasenovcu, a kako im se brojke nisu podudarale s Tuđmanovim istraživanjima, jednostavno su ga u maniri klasičnih boljševika proglasili revizionistom. Kada su se istraživački prihvatili jasenovačkoga pitanja i drugi istraživači, poput dr. Stjepana Razuma ili Igora Vukića, angažirani su novi ešaloni klevetnika u borbi protiv revizionista.

Kad je pak povjesničar Ante Birin raščlanjujući Goldsteinove historiografske poglede doveo u pitanje njihovu ne samo stručnu vjerodostojnost nego i autorov zdrav razum, "istoričar" mu je zaprijetio, umjesto argumentiranom i znanstveno utemeljenom rasprom, tužbom pred sudom. Zašto drugo, nego li za revizionizam! One koje temeljitije zanima ova problematika mogu pročitati cjelovit Birinov tekst u Pečarićevoj knjizi.

Pišući pak o ideološkim egzekutorima koji truju hrvatsku javnost u ozbiljnoga se revizionista pretvorio publicist i višegodišnji autor Glasa Koncila Tomislav Vuković.

U prigodnom tekstu u povodu 16. obljetnice smrti dr. Stjepan Razum precizno crta državnika Tuđmana, koji je izrastao iz svoga naroda, a narodu onda vraća ono što mu je najviše i trebalo - slobodu i nezavisnost!

U knjizi je predstavljen i cijeli niz hrvatskih povjesničara i istraživača, koji se ne zadovoljavaju mrvicama povijesne "istine" što otpada sa stola boljševičkih klevetnika ili okoštalih struktura iz nacionalnih ustanova.

Posebno treba istaknuti niz Pečarićevih tekstova iz doba njegova boravka u Australiji, a u kojima argumentirano i matematički precizno brani istinu o hrvatskom narodu. Upravo iz tih tekstova razvidna je i pozadina stvaranja velikosrpskih mitova o hrvatskom narodu, kao i njihovo podružno širenje po Hrvatskoj, a posebno u

Zagrebu.

Nakon što je Stjepan Lozo temeljitije raskrinkao smisao i širenje velikosrpske propagande u ratu protiv hrvatskoga naroda Pečarićeva nam knjiga donosi aktualne i još uvijek agilne njihove protagoniste u Hrvatskoj.

Poruka je Pečarićeve knjige: Ako hrvatski narod želi preživjeti sadašnje vrijeme i biti tvorac vlastite sudbine u vremenu koje je pred nama, treba napokon pohrvatiti svoje nacionalne ustanove. No za to se hoće, i znanja, i vremena i volje, ali i novca!

Ako to uspije, onda će i njegove političke elite samsvojnije razmišljati pa i voditi suvereniju nacionalnu politiku, koja jedino dugoročno može osigurati hrvatskom čovjeku da bude ono što jest - neovisan, slobodan, poduzetan, energičan te ponosan onako kao što je ponosna i njegova zemlja!

Knjigu preporučam, a akademiku Pečariću čestitam!

Mate Kovačević

<http://bezcenzure.hr/vlad/josip-pecaric-revizionisti-u-hazu-vlastita-naklada-zagreb-2020-predstavljanje-knjige-13-listopada-u-crkvi-sveta-mati-slobode/>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. izvanski je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima, Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a

Ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11187, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1272, citata: 5676, H-index: 24; Scopus: publikacija: 744, citata: 5565, H-index: 31; WoS: publikacija: 750, citati: 5222, H-index: 28).

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danas je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa zauzimaju su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana

međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana Mmedunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 70 publicističkih knjiga.

23./11./2020.